

БЕСТСЕЛЕР NEW YORK TIMES

СПОКУШАЮЧИ

таффера

ДЖЕННІФЕР Л. АРМЕНТРАУТ

ПІД ПСЕВДОНІМОМ ДЖ. ЛІНН

КСД

БЕСТСЕЛЕР NEW YORK TIMES

СПОКУШАЮЧИ
шафера

ДЖЕННІФЕР Л. АРМЕНТРАУТ
ПІД ПСЕВДОНІМОМ ДЖ. ЛІНН

КСД

СЕРІЯ «БРАТИ ҐЕМБЛ»

JENNIFER L. ARMENTROUT
WRITING AS J. LYNN

TEMPTING
the Best Man

A NOVEL

ДЖЕННІФЕР Л. АРМЕНТРАУТ
ПІД ПСЕВДОНІМОМ ДЖ. ЛІНН

СПОКУШАЮЧИ
шафера

РОМАН

ХАРКІВ **КСД**
2024

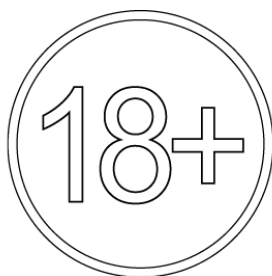
КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0944-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без
письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

All rights reserved.

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing,
LLC.

Перекладено за виданням:

Armentrout J. L. Tempting the Best Man : A Novel / Jennifer L. Armentrout. — Shrewsbury :
Brazen, LLC, 2012. — 149 p.

Переклад з англійської *Марти Чучман*

Арментраут Дж. Л.

A83 Спокушаючи шафера : роман / Дженніфер Л. Арментраут під псевдонімом Дж. Лінн ; пер.
з англ. М. Чучман. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. —
192 с.

ISBN 978-617-15-0724-1

ISBN 978-1-62266-910-3 (англ.)

Медді та Чейз давно знайомі й, здається, створені одне для одного. У Медді перехоплює подих, коли він випадково торкається її руки, а Чейз відчуває, що поруч із нею його серце б'ється швидше. Він ледь стримує свою пристрасть, але темні плями в минулому не дають йому визнати це. Однієї ночі Медді та Чейз дозволяють почуттям взяти гору і на ранок... сваряться назавжди.

Тільки на час весілля брата Медді непоступливі закохані оголошують перемир'я. Та через помилку вони змушені оселитися в одному номері, ба більше — це романтично оформлений номер для молодят!

УДК 821.111(73)

© Jennifer L. Armentrout, 2012

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Для тих, хто вірить.

Розділ перший

Запрошення кольору слонової кістки з елегантною каліграфією та мереживними прикрасами більше нагадувало принизливу бомбу уповільненої дії, яка лише чекає моменту, щоб вибухнути в обличчя Медісон Деніелс. Боже, у неї нові проблеми.

Мітч — її єдиний брат, старший на 3 роки — насправді одружувався цими вихідними. *Одружувався.*

Вона була цілковито щасливою за нього. Навіть у захваті. Його наречена, Ліза, була чудовою дівчиною, і вони швидко подружилися. Ліза ніколи б не заподіяла шкоди її брату. Про них можна було зняти фільм у стилі «Голмарк¹». Вони зустрілись на першому курсі в університеті Меріленд, шалено закохались одне в одного, одразу після навчання отримали престижну роботу, а все інше вже було історією. Ні, Мітч та Ліза не були проблемою.

Весілля, яке провадилося глибоко посеред виноградників у Північній Вірджинії, точно не було проблемою.

Навіть її напівбожевільні батьки, які володіли та керували дуже прибутковим онлайн магазином, назва якого була «Doomsday “R” US», і, ймовірно, продавали б гостям протигази, не були проблемою. Чесно кажучи, вона б обрала навіть астероїд, на якому красувався напис «Земля — це моя сучка», направлений у її сторону, ніж це.

Погляд Медісон упав на запрошення, униз до списку подружок нареченої та шаферів нареченого, і вона здригнулась. Вона повільно видихнула, перекручуючи довгі пасма каштанового волосся, що вибилися із її безладної зачіски.

Прямо навпроти її імені, відокремленого декількома невинними крапками, написане червоним чорнилом, було виведено ім'я головного шафера: Чейз Гембл.

Бог таки ненавидить мене. Саме так. Що ж, вона була фрейліною², і будь-який інший із братів Гембл підходив би на роль шафера нареченого. Але ж ні, це мав бути саме Чейз Гембл. Він був найкращим другом її старшого брата, наставником, приятелем, ким завгодно — інакше кажучи, отрутою існування Медісон.

— Витріщання на запрошення не змінить збіса нічого, — Бріджит Роджерс притулилась пухким стегном до столу Медісон, привертаючи її увагу.

Її помічниця була яскравим прикладом того, як модна катастрофа на одних людях могла личити іншим. Сьогодні Бріджит одягнула спідницю-олівець кольору фуксії, поєднавши її з фіолетовою сорочкою у великий горошок, у стилі «селянка». Чорний шарф та шкіряні черевики доповнили образ. Незбагненно, але вона й справді мала чудовий вигляд у тому, що більше нагадувало костюм клоуна. Бріджит була сміливою.

Медісон зітхнула. Їй знадобилось би трішки сміливості прямо зараз.

— Не думаю, що я можу впоратись із цим.

— Слухай, тобі варто було дослухатися до моєї поради та запросити Дерека з історичного відділу. Принаймні тоді б ти займалась палким сексом, а не жадала найкращого друга твого брата протягом усього весілля. Чоловіка, який одного разу тобі вже відмовив, — смію додати. Бріджит мала рацію. Вона була такою хитрою.

— Що мені робити? — запитала Медісон, виглядаючи з вікна свого офісу. Усе, що вона бачила, були сталь та цемент музею,

розташованого поруч із її будівлею — Смітсónівського³ музею, того, який завжди змушував її груди наповнюватися гордістю.

Вона наполегливо працювала, щоб стати однією з небагатьох привілейованих людей, хто міг працювати на благо цього неймовірного закладу культури.

Бріджит схилилася вниз до обличчя Медісон, знову привернувши її увагу.

— Ти одягнеш білизну для дорослих дівчаток та впораєшся з цим.

Можливо, ти приховуєш секрет, невмируще кохання до Чейза Гембла, але якщо він досі не розпізнав твоєї дивовижності, то він точно психічно хворий і не вартий цих страждань.

— Знаю, знаю, — сказала Медісон. — Але ж він такий ... дратівливий.

— Як і більшість чоловіків, люба, — Бріджит підморгнула.

— Нічого страшного в тому, що я його не цікавлю. Це, звісно, розчарує, але впораюсь. Я навіть можу йому пробачити, що він змінив свою думку, коли ми майже покохались. Ну, щось на кшталт того, — вона засміялась без особливого гумору та витріщицалась на свою подругу з надією на те, що її зрозуміють.

— Але ж він постійно підколює мене, розумієш? Дразнить мене на очах у всієї сім'ї, ставиться до мене, як до молодшої сестри, у той момент, коли все, чого я хочу, — це добре його потрясти та роздягнути догола, — додала Медісон.

— Це лише одні вихідні, наскільки поганими вони можуть бути? — спитала Бріджит. Вона намагалась додати трішки гумору до ситуації, яка, можливо, приведе до найгірших вихідних у житті Медісон. Кидаючи запрошення на свій стіл, Медісон відкинулася на спинку крісла та зітхнула, ліниво роздумуючи, чи телефонувати до історичного відділу.

Відколи вона себе пам'ятала, Чейз завжди був поруч. Завжди. Вони виростили в одному кварталі в передмісті Вашингтона. Її брат та Чейз були нерозлучними саме відтоді, отже, майже вічність. А це означало, що молодшій Медісон не залишалось нічого кращого, аніж вештатись за Мітчем та його друзями.

Вона ідеалізувала Чейза. Важко було цього не робити, із його чоловічою красою, простою доброзичливістю і, відверто кажучи, незаконно милими ямочками на обличчі. У дитинстві, та й у вже дорослому віці, у Чейза була жорстка риса характеру, яка могла змусити серце дівчини тріпотіти у грудях. Він був тим хлопцем, хто роздер би на собі сорочку посеред жахливої сніжної хуртовини та віддав її безхатку на вулиці. Але в ньому завжди була ця невинна та небезпечна межа.

Чейз був не з тих, із ким варто було зв'язуватись. Одного разу в старшій школі один хлопець повів себе занадто грайливо з Медісон у своїй машині, що стояла на паркінгу напроти будинку її батьків. І саме коли Чейз уже покидав їхній дім, то почув приглушені крики-протести дівчини, адже рука того хлопця полізла туди, куди їй цього не хотілось.

Після тієї сутички хлопець не міг нормально ходити протягом декількох тижнів.

Ця подія майже зацементувала почуття щирого кохання, яке ніяк не помирало.

Усі, разом із її мамою, знали про те, наскільки все було серйозно щодо Чейза, особливо протягом старшої школи та двох перших курсів коледжу. Боже, це була всім відома річ, що де б не були Мітч та Чейз, Медісон неодмінно була десь позаду них. Як би сумно це не було —

а можливо, і навіть жалюгідно — вона навчалась в університеті Меріленд тому, що там навчались вони.

Усе змінив її перший курс університету, коли Чейз відкрив свій перший нічний клуб.

Після цього... вона робила все, на що була здатна, щоб уникати Чейза. Не те, щоб це спрацювало чи щось таке.

Хтось міг би подумати, що в такому перенасиченому місті, як Вашингтон, округ Колумбія, вона з легкістю могла б уникнути цього щурячого виродка, але закони природи виявились жорстокими та невблаганними.

Чейз був усюди. Вона винайняла одну з менших квартир, розташовану на другому поверсі галереї, а через декілька тижнів після цього він купив один із пентхаусів⁴ на верхньому поверсі цієї ж будівлі. Навіть на сімейних святах хлопець та його брати завжди були бажаними гостями за столом її батьків, оскільки вони ставились до Гемблів як до власних синів.

Тренуючись у спортзалі, він приходив, щоб позайматись із гантелями рано-вранці, поки вона робила щоденну розминку на орбітреці⁵.

А коли він ставав на бігову доріжку? Ох, хто б міг подумати, що литкові м'язи можуть бути такими сексуальними? Її провини не було в тому, що вона витріщалась і, можливо, трішки навіть пускала слину на себе. Може, упала раз-другий, хай йому грець, коли витирав чоло краєм футболки й підіймав її, показуючи кубики пресу, які мали такий вигляд, ніби хтось устроїв валики для фарбування під його шкіру. Хто б тоді не відволікався та не падав?

Дідько, коли Медісон ходила до продуктового магазинчику на розі, він також опинявся там, пробуючи на дотик персики своїми напрочуд довгими пальцями — пальцями, які, без сумніву, знали, як перебирати струни гітари так само добре, як доводити жінку до піку сексуального шаленства.

Тому що вона точно знала, ох, як знала, яким вправним він був.

Звісно, до цього моменту половина Вашингтона, найімовірніше, також знала, наскільки класно він володів своїми руками.

— У тебе такий вираз обличчя, — Бріджит підійняла свою брову. — Я знаю цей погляд.

Заперечуючи, Медісон замахала головою. Їй справді варто було перестати думати про його пальці, але не було жодного варіанту втекти від її юнацької пасії — реальне втілення будь-якої фантазії, яку вона уявляла. Захоплення, яке вона не переросла, і причина, через яку жоден хлопець у її житті не затримувався довше, аніж на декілька місяців, хоча цей маленький секрет вона забере із собою до могили. Чейз був для неї уособленням нечисті.

Дійсно, неймовірно гарячим, але антихристом.

Раптом стало занадто гаряче, вона смикнула за край блузки й нахмурилась, дивлячись на запрошення. Це всього-на-всього чотири дні посеред романтичних, вишуканих виноградників. Там будуть сотні людей, і навіть якщо вона буде змушена мати справу з Чейзом протягом репетицій та самого весілля, вона легко знайде креативні способи, як його уникати.

Але нервове тріпотіння внизу її живота, захват, що гудів у її венах, говорив протилежне, бо, насправді, як їй було триматись подалі від єдиного чоловіка, якого вона коли-небудь кохала... і хотіла понівечити. — Кинь мені той довідник із працівниками, — сказала після всього Медісон, цікавлячись, чи міг бути Дерек ще вільним.

...

Дорога до Гіллсборо, Вірджинія, ранком середі не була болючою, оскільки всі інші люди рухались до міста у своїх щоденних справах, але Медісон їхала так, ніби в неї була співбесіда в NASCAR⁶.

Очевидно, що вона запізнювалася на бранч, зважаючи на те, що її телефон розривався від сповіщень: пропущені виклики від її мами, яка думає, що Медісон викрали у великому, злому місті і зараз її утримують, щоб отримати просто безбожну суму грошей; чотири текстові повідомлення від її брата, котрому було цікаво, чи знає вона, як орієнтуватись на автомагістралі, тому що зрозуміло, що молодші сестри не вміють керувати автомобілем; голосове повідомлення на пошті від її батька, який попереджав про те, що виникли проблеми з бронюванням.

Стукаючи своїми пальцями по керму машини, вона примружила очі, коли сонце пізнього травневого ранку відбилось від знаку «З'їзд».

Прокляття.

Кинувши погляд на свій мобільний телефон, адже знала, що за мить той задзвонить, вона виїхала на іншу смугу та повернула в наступний

з'їзд, щоб мати змогу повернутись до місця, де вона мала бути. Вона б не запізнювалась і не була такою... збентеженою, якби провела попередню ніч спокійно складаючи речі як звичайна, емоційно-стабільна жінка близько двадцяти п'яти років. Була б успішною, психічно здоровою жінкою, попри ті нарікання, що вона змушена йти пліч-о-пліч до вітваря з Чейзом, тому що, на її думку, це було просто жорстоко. Факт того, що в Дерекі побачення з іншою на цих вихідних, тому він не зміг би її супроводжувати, досипало солі на і так відкриту рану.

Її телефон перестав дзвонити в той самий момент, коли колеса її автомобіля «чарджера»⁷ торкнулись правильного в'їзду, і вона гаркнула на нього, бажаючи, щоб ця бісова річ таки заїхала в десяте коло пекла. Чи були там десять кіл пекла? Хто міг знати, але вона вже точно знала, що до моменту, коли всі щось вип'ють і почнуть говорити про те, як Медісон бігала без футболки, будучи дитиною, це будуть усі двадцять кіл пекла, і вона вже проходила через кожне з них.

Високі чорні горіхові дерева юрмились з усіх боків селищної дороги, якою вона мчала, кидали тінь на дорогу, — і завдяки цьому надавали майже неземного відчуття. Попереду вимальовувалась темна синява гір над долиною. Не було жодних сумнівів, допоки погода буде хорошою, весілля на свіжому повітрі буде прекрасним.

Раптовий хлопок змусив її підборіддя піднятись, а кермо смикнутись вліво, вправо й знову вліво. Її серце билось у скаженому ритмі, вона схопилась за кермо, коли перетнула центральну смугу, немов людина на плакаті, присвяченому водінню в нетверезому стані.

— Чорт забирай, — пробурмотіла Медісон собі під ніс, розплющивши широко очі, коли вона знову відновила контроль над машиною.

Спустило шину, бісову шину.

— Чому б і ні?

Роздумуючи, варто чи не слід пробувати проїхати наступні десять миль узбіччям, вона одне за одним промовляла лайливі слова, які б змусили її брата добряче почервоніти. Вона покрутила кермо вправо, під'їхала до узбіччя дороги, щоб зупинитись. Паркуючи машину, вона роздумувала над тим, щоб вийти й копнути клятву автівку. Натомість, — вона вчинила розумніше: поклала голову на кермо й ще трішки полаялась.

Початок не віщував нічого хорошого.

Підіймаючи свою голову, вона поглянула на телефон. Дівчина схопила його з пасажирського сидіння, прогорнула контакти й швидко натиснула кнопку «зателефонувати». Знадобилось лише два телефонні гудки, щоб хтось підняв слухавку.

— Медді? Де тебе, чорт забирай, носить, дівчино? — схвильований голос її батька прозвучав, наче вибух. — Твоя мама вже готова телефонувати в поліцію, і я не впевнений, скільки ще...

— Тату, зі мною все добре. Я пробилла шину, не доїхавши близько десяти миль.

Зі звуками сміху та брязкання столових приборів її батько обурился.

— Ти зробила що?

Її живіт забурчав, нагадуючи про те, що вже було далеко за одинадцятю годину, а вона ще досі не снідала.

— Я пробилла шину.

— Ти пробилла що?

Медісон закотила свої очі.

— Я пробилла шину.

— Зачекай, я тебе не чую. Агов, друзі, чи не могли б ви трішки вгамуватись?

Його голос трішки віддалився від динаміку.

— Я розмовляю з Медісон, і у неї щось пробилось.

Кімната залилась чоловічим сміхом.

О. Боже. Мій.

— Вибач за це, люба. А тепер серйозно, що трапилось? — запитав її батько. — Ти влаштувала пожежу?

— Я пробилла шину! Шину! Знаєш, такі круглі штуківини, зроблені з гуми?

— О, о, тепер я зрозумів, — тато хіхікнув. — Це місце більше схоже на звіринець, усі одночасно їдять. Ти ж не забула замінити запасне колесо після останнього проколу? Адже ти знаєш, люба, що потрібно завжди бути готовою до такого. А якщо б тобі знадобилось покинути місто під час евакуації?

Вона була на межі від того, щоб битись головою об кермо автомобіля. Її любов до батьків була безмежною, але їй дійсно не хотілось говорити про нестачу навички планування. Особливо, — коли безліч чоловіків сміялись над тим, що вона щось пробилла, і зважаючи на те, що сміявся і Чейз, адже вона точно впізнала його низький баритон на

фоні. Її живіт вже сковували спазми від одної лише думки про їхню зустріч незабаром.

— Тату, я знаю, але в мене не було можливості замінити запасну шину.

— Ти завжди повинна мати запаску. Хіба ми з мамою не навчили тебе всьому, що стосується готовності до різних життєвих ситуацій?

Що ж, чи не було це безглуздим питанням саме зараз? І це ж не комета врізалась у її машину.

Її батько зітхнув так само, як роблять усі тати, коли їхні дочки потребують порятунку, якими б дорослими вони не були.

— Просто сиди на місці, й ми приїдемо за тобою, люба.

— Дякую, тату, — вона завершила дзвінок і кинула телефон до сумки.

Було неймовірно легко уявити, як її просто абсурдно велика родина, сидючи за одним столом, бідкалась та хитала головами. Лише Медді могла запізнитись. Тільки вона змогла проколоти шину й не мати запасної. Бути наймолодшою в сім'ї, що складалась із кровних родичів та орди Гемблів, було ще тим випробуванням.

Неважливо, що вона робила, вона завжди була маленькою, просто малесенькою Медді. А не Медісон, яка наглядала за волонтерськими службами в Смітсонівській бібліотеці. Вона росла з інтересом до історії і вважала, що її кар'єра їй підходила.

Медісон відкинула голову назад, на підголівник, та заплющила очі. Незважаючи на кондиціонер, який працював, спека ззовні починала просочуватись у середину автівки. Вона розщепила декілька перших гудзиків і зраділа, що зупинила свій вибір на легких лляних штанах замість джинсів. Знаючи свою вдачу, вона могла отримати сонячний удар ще до того, як її батько та брати приїдуть.

Вона ненавиділа сам факт того, що була змушена відтягувати когонебудь із родини від самого початку святкування. Це було останнім, чого вона хотіла. І наступною ж думкою в її голові, безсумнівно, була та, що Чейз, найімовірніше, також хитав своєю головою разом з усіма. Минуло декілька хвилин, вона, мабуть, задрімала, і наступне, що зрозуміла, що хтось стукав у її вікно.

Повільно моргаючи, вона опустила вікно, повернула свою голову й натрапила на погляд блакитно-лазурових очей із шалено густими чорними віями.

О... о... ні.

Її серце завмерло, зробило через себе кульбіт, коли її погляд ковзнув по таких, — до болі знайомих, — вилицях, пухких губах, які мали спокусливо м'який вигляд, але могли водночас бути твердими та непоступливими. Темно-каштанове волосся, яке завжди уникало стрижки, спадало на чоло. Виразний ніс, із легкою горбинкою від перелому під час сварки в коледжі, надавав бездоганній чоловічій красі жорсткого, небезпечного та сексуального шарму.

Погляд Медісон опустився на білу сорочку, яка прилипла до широких плечей, твердих, немов скеля, грудей і вузької талії. Джинси сиділи низько на його стегнах і, дякувати Богу, вид на решту тіла був відрізаний дверцятами автомобіля.

Змушуючи погляд повернутись до його лиця, вона різко вдихнула повітря.

Його губи розпливлись у розуміючій подобі усмішки, яка змушувала відбуватись дивним речам усередині неї. І немов сірник, кинутий у бензин, її тіло спалахувало, а язика полум'я обгортали кожен клаптик тіла.

Вона ненавиділа цю миттєву реакцію на нього і жадала, щоб будь-який інший пригожий хлопець на відстані трьох миль міг пробудити в ній таке ж пекло, але водночас це захоплювало її. Але це абсолютно неможливо.

— Чейз, — вона видихнула.

Його губи розпливлись у ширшій усмішці і, дідько, з'явилися ці кляті ямочки.

— Медді?

Її тіло затремтіло лиш від його голосу. Він був низьким, гладеньким, чимось схожим на витримане віскі. Цей голос повинен бути незаконним, — а разом із всім, що йшло в додаток. Її погляд знову опустився. Кляті дверцята автівки прикривають, безсумнівно, цей вражаючий додаток.

На мить, — неохоче, — спогади перенесли її на перший курс у коледжі, у ніч, коли вона прийшла до клубу Чейза вперше й стояла в його шикарному офісі. Переповнена надією та бажанням...

Повертаючись зі свого ступору, вона сіла рівно, її хребет хруснув.

— Вони відправили тебе?

Чейз засміявся так, ніби вона щойно вимовила найсмійнішу річ у світі.

— Взагалі-то, я сам запропонував.

— Ти запропонував?

— Звісно, — він ліниво протягнув. — Я повинен був приїхати та побачити, що ж саме маленька Медді Деніелс проштрикнула.

1 Фільм у стилі «Голмарк» — це кінопродукція, яка спеціалізується на створенні легких, позитивних та романтичних історій. Такі фільми часто асоціюються з теплою атмосферою, родинними цінностями, романтикою та щасливими закінченнями. (Тут і далі прим. перекл.)

2 Фрейліна — головна подруга нареченої.

3 Смітсбівський музей розташований у центрі м. Вашингтон, США, на Національній алеї і є невід'ємною частиною Смітсбівського інституту.

4 Пентхаус — це велика квартира на даху багатоповерхового будинку.

5 Орбітрек — аеробний тренажер, що забезпечує правильну роботу серця і дихальної системи.

6 Це американський вид автомобільних гонок, де гонщики змагаються на закритих кругових трасах у модифікованих автомобілях, базованих на масових виробничих моделях.

7 Чарджер — культовий автомобіль виробництва компанії Dodge, що належить концерну Chrysler Corporation.

Розділ другий

Декілька секунд після того, як слова вирвались із його вуст, Чейз усвідомив свою помилку, але, чорт забирай, він не шкодував про сказане. Невтримний, палкий та відверто гріховний рум'янець пробіг від її щік униз до горла. У Чейза існувало щось таке — якась безжалісна сторона — яка б йшла по головах, щоб побачити, наскільки далеко цей рум'янець може дійти.

Але він давно зрозумів, в останній момент, що Медді Деніелс була межею, яку нізащо не можна було перетинати.

Її надуті губки стали тонші, у її коричневих очах спалахнув гнів, перетворивши їх із карих у зелені. Її очі змінювали колір залежно від емоцій, і останнім часом вона бачила їх все частіше зеленими, аніж іншими.

— Це було трохи грубо, Чейзе.

Він знизав плечами. Ввічливість точно не була його другим ім'ям.

— Ти так і збираєшся сидіти в машині, — чи вийдеш із неї?

Медісон мала такий вигляд, ніби її от-от повинні вирвати з машини.

— Мені що, її тут так і залишити на узбіччі дороги?

— Я вже зателефонував, щоб її відтягнули, люди вже в дорозі. Якщо ти відчинеш багажник, то я зможу забрати твої речі.

Її погляд нарешті відірвався від нього, і він відчув полегшення в грудях.

— Гарна машина, — вона промовила.

Чейз оглянувся через плече на чорний «порше»⁸, який виблискував у променях сонця.

— Це просто машина.

Одна з трьох, якими він володів. Він шкодував, що не взяв свій позашляховик, але ця машина жерла бензин, як жодна інша.

Повертаючись до маленької винуватиці проблеми, він відійшов убік.

— Медді, ти йдеш зі мною чи залишаєшся тут?

Вона витріщилась на нього, майже нахабно, що було кумедним.

Медісон була зростом близько ста шістдесяти сантиметрів і важила приблизно п'ятдесят кілограмів. Він нахилився над нею і з легкістю міг би закинути на своє плече однією рукою.

Їхні погляди зімкнулись.

Із кожною наступною секундою витягування її з машини, перекидання через плече здавалось усе більш ймовірним. Можливо, він навіть лягнув би її по сідницях, адже напрочуд добре знав, що вона цього заслуговує.

Член погодився, майже болюче набрякаючи в джинсах.

Здоровий глузд сказав «ні», вдаряючи під дих.

Якщо Чейз таки був кимось у цьому житті, то це своїм батьком — таким же успішним у молодому віці, цілеспрямованим, заможним, а також носієм сімейного гену, який робив неможливим псування будь-яких серйозних стосунків за десять секунд.

І кожен, навіть Медді, знав, що він був копією батька.

«Отже, точно настав час змінити тактику на кращу», — подумав він та глибоко вдихнув...

— Там твоя мама залишила кусочок чизкейку⁹ разом із твоїм іменем збоку.

Очі Медісон заблищали. Він уже декілька разів бачив цей погляд. Шоколад та десерти надавали їй сексуального блаженного погляду, скільки він себе пам'ятав, але це ніяк не допомагало з проблемою в його джинсах.

Двері відчинились без жодного попередження, і він заледве уникнув випадкової імпотенції, відстрибнувши вбік.

— Чизкейк, — вона повторила, ширше усміхаючись. — Із полуничним соусом зверху?

Він пересиливав свою усмішку.

— І з шоколадом збоку, для занурення, саме так, як ти любиш.

Вона поклала руки на фігуристі стегна й схилила голову набік.

— Тоді чого ти чекаєш?

Вона натиснула кнопку на ключах, і багажник відчинився.

— Із кожною секундою, яка розділяє мене та той чизкейк, ця подорож стає все більш небезпечною.

Подорож уже й так була небезпечною.

Він пройшов до багажника її позашляховика в той час, як вона забирала свої речі із заднього сидіння. Лише одна валіза лежала в багажнику. Медісон завжди подорожувала з легким багажем. Він зустрічався з дівчатами, які не пережили б і ночі, щоб не одягнути три різні образи й змінити кілька десятків пар взуття. Медді була зовсім

невибагливою в догляді за собою, ймовірно, це було результатом зростання серед купки бешкетників.

Забираючи її багаж, він грюкнув дверима багажника, тоді обійшов машину позаду й застиг. Господи Боже...

Вона перехилилась, витягуючи велику сумку з одягом із заднього сидіння. Тонкі лляні штани натягнулись на її круглих сідницях, над якими, він точно знав, вона гарувала в поті лица. Скільки разів він спостерігав за нею на орбітреці? Занадто багато, щоб могли поррахувати.

Йому точно слід було почати тренуватись в інший час. Але він просто не міг відірвати своїх очей від Медді, хоч як би він не старався.

Медісон хоч і була тендітною, але в неї були диявольські вигини, і незважаючи на те, що вона зовсім не була схожою на дівчат, за якими він зазвичай гнався, вона була по-своєму прекрасна. Кирпатий носик і пухкі губи, вилиці, укриті веснянками. Довге волосся, саме зараз заплетене, зазвичай діставало до середини її спини.

Те волосся, той тип фігури — чоловік запросто б зійшов через це з розуму. Дідько, ба більше. Медді могла б перетворити будь-якого сучого сина на щасливого чоловіка одного дня. Вона завжди була довершеною: розумна, смішна, із силою волі й добротою.

І ці сідниці...

Чейз обернувся навколо, вдихаючи носом повітря. Частина його свідомості підштовхувала до того, щоб він покинув Медді, рвонув до міста й підібрав першу-ліпшу дівчину, яка б глянула в його бік. Або ж хапнути зад Медді.

Вона пройшла повз нього, наділяючи його дивним поглядом через плече.

— Ти що, заснув, дивлячись на мене? Дай-но вгадаю. Бембі чи С'юзі не давали спокою вночі? Ніколи не вмiла їх розрізняти.

— Ти говориш про близнючок Бенкс?

Медді схилила голову набік й очікувала.

— Їхні імена Люсі та Лейк, — виправив він.

Вона закотила очі.

— Хто називає свою дитину Лейк? Ох! Якщо у вас двох будуть діти, ви можете назвати їх Рівер і Стрім, — вона похитала своєю головою, а її очі звузились. Розуміючий погляд пробіг по її обличчю. — То ж ти досі з ними в стосунках?

Чесно кажучи, *стосунки* це не те слово, яке б він застосував до високих та довгоногих близнючок.

— У мене немає стосунків із ними двома одночасно, Медді.

Чи є?

— Це зовсім не те, що я чула.

— Значить, ти чула неправду.

Але її погляд лише поглибився. Стиснувши свою щелепу, він пішов за нею. Не було сенсу якось виправляти її висновок, адже його репутація була вже, мабуть, там, де й репутація його батька.

Відчиняючи задні дверцята, вона нахмурилась.

— Ще не добрався до свого номеру?

Вона поклала свою сумку до багажника впритул до його речей.

— Ще не заселився. Я лиш приїхав за п'ятнадцять хвилин до того, як надійшов дзвінок про твій порятунок.

Вона погладила невидимі складки на своїх штанах й опустила підборіддя.

— Мене не потрібно було рятувати.

Чейз насмішкувато вигнув брову.

— А як на мене, то потрібно було.

— Усе це сталося тільки через те, що я проткнула.

— Скажи це ще раз.

Медді знову підняла свої очі до його, і він відчув спорідненість їхніх душ. Вона завжди могла позбавити його можливості дихати одним лише поглядом.

— Сказати що?

— Проткнула.

Вона закотила очі.

— Ось вона, справжня зрілість.

— У будь-якому разі ти пробила шину, тому я повинен був приїхати і забрати тебе. Хіба це не порятунок?

Роздратувавшись, вона розвернулась та попрямувала назад до своєї машини. Зі своєю сумочкою в руці вона підкралась до пасажирського сидіння його «порше».

Він усміхнувся.

— Тобі завжди потрібно мати із собою...

— Я знаю, запаску, — перебила вона, не давши йому можливості договорити, і нирнула в машину.

Сміючись собі під ніс, він заліз у машину й скося глянув на неї. Медісон вглядалась у тоноване вікно. Її рука вчепилась у телефон, наче від нього залежало її життя. Чейз вмовився в кріслі й молився, щоб встигнути опанувати себе до того моменту, коли її сім'я потягне їх назад у своє болото.

Перші п'ять миль дорогою назад до виноградників, де його приятель мав одружуватись, були тихими. Не малослівними, але Медді точно не назвала б ці хвилини найприємнішими.

Їй варто просто це ігнорувати.

— Ти чого губи надуваєш?

— Не надуваю, — вона похмуро глянула на нього.

— А я міг би й повірити, Медді.

— Перестань мене так називати, — вона порилась у своїй сумці й витягнула звідти пару сонцезахисних окулярів. Одягнула їх та повернулась до нього. Мило.

— Я терпіти не можу, коли ти мене так називаєш.

— Чому?

Вона нічого не відповіла.

Він зітхнув і змінив тему.

— Твій брат насправді щасливий.

Поруч із ним Медді трішки розслабилась.

— Знаю, я рада за нього. Він заслуговує на це, правда ж? Він такий чудовий, що будь-яка інша дівчина могла б скористатись цим.

— Він такий.

Погляд Чейза відірвався від дороги. Вона досі не зводила з нього погляд, і його неймовірно бісило те, що окуляри закривали її очі. Він і гадки не мав, про що думає ця маленька бешкетниця за тими темними скельцями.

— Ліза хороша дівчина. Вона гарно ставитиметься до Мітча.

Медді закусилася своєю нижньою губу й тоді сказала:

— Мітч зробить усе можливе для Лізи.

Ледь помітна усмішка торкнулась її губ.

— Це так, але ж одруження? Ніколи б не міг подумати, що доживу до дня, коли він осяде на одному місці.

— Я чесно не хочу чути про його витівки.

Вона пробігла рукою по своєму волоссю, пригладжуючи пасма, які вибились із її пучка.

— Я ще нічого не їла.

— Із набитим шлунком було б краще?

Вона фиркнула.

— Пам'ятаєш ту дівчину, із якою він зустрічався на другому курсі в коледжі?

Її очі округлились, а усмішка розтягнулась ширше.

— О Боже мій, ту, яка серйозно почала придумувати імена їхнім дітям на першому ж побаченні? — сказала вона сміючись. — Як її звали?

— Лінда Баллок.

— Точно! — Медісон аж підскочила на сидінні. — Вона просто до смерті лякала Мітча, телефонуючи йому в будь-який нічний час. Він тоді так розізлився, коли ти розказав мені про неї.

— Вона ночувала в палатці прямо перед нашим гуртожитком після одного побачення, — Чейз замотав головою.

— Гарненька була дівчина, але ж, дідько, яка божевільна.

Вони наближались до виноградників доволі швидко. Він не встигне й оком моргнути, як Медді буде оточена тими, хто її любить та піклується про неї, а він повернеться до своїх братів, спостерігаючи за тим, як вони кепкують над списком запрошених жінок.

Вона ніби читала його думки, тому перевела на нього свій погляд.

— Б'юсь об заклад, що ти та твої брати немов у раю.

— Із чого б це?

Її губи склались у тугу посмішку.

— Це ж весілля, а це означає, що ви легко знайдете собі здобич.

— Ти натякаєш на те, що це потрібно мені?

— Можливо.

Вона захіхікала.

— Кому це знати краще, аніж тобі.

Червоний рум'янець залив її щоки під окулярами. Вигляд її привабливо палаючого обличчя був майже вартий того, щоб зануритись із нею в переосмислення спогадів, які повинні залишатись спогадами.

— Гарзд, — сказала вона. — Тобі не потрібна легка здобич, я це маю на увазі.

— Тоді на що ти натякаєш, Медді?

Розчарування пробігло її тілом та обличчям, і це стало очевидно, коли вона провела рукою по гладесенькій шкірі автомобільних сидінь,

вимальовуючи довгими та млявими руками візерунки, які змушували його член сіпатись.

— Ліза має багато гарненьких подружок. Не таких, як близнючки Бенкс, але все ж.

Чейз кивнув і тоді потягнувся до козирка, що захищав від сонця, і дістав свої сонячні окуляри.

— Так, справді, має.

— Отож, як я й казала раніше, ти та твої брати точно розважитесь.

— Можливо, — він потягнувся через сидіння, стукаючи своїми пальцями по її передпліччю, щоб привернути її увагу та показати довгі ряди виноградної лози, які лежали ліворуч від неї.

У ту ж секунду вона смикнулась від нього, його брови піднялись, немов образившись.

— Зачепив?

— Ні, вибач. Просто забагато кофеїну.

Тоді його осяяло. Інколи Чейз забував про те, що їхні стосунки більше не такі, якими були раніше, і, дідько, як же це було прикро.

Вона прокашлялась.

— Отже, коли ви з нею збираєтесь одружитись?

Чейз аж хрюкнув, заходячись від сміху.

— Боже милій, Медді.

— Що? — кутики її губ опустились, і вона нахмурилась. — Це ж не божевільне питання якесь. Ви всі до цього приходите з віком.

Хитаючи своєю головою, він знову засміявся. Йому було всього лише двадцять вісім, ще зовсім молодий чоловік. Чеду, його середньому брату, було тридцять, а найстаршому брату, Чендлеру, був тридцять один рік. Ніхто з них не біг у руки заручин із розкритими обіймами. Не після того, що сталося з їхніми батьками. Або ж насправді після того, як поведився батько з їхньою мамою. Саме тому вони буквально виростили в будинку сім'ї Деніелс.

Медді перекинулась через сидіння, штовхаючи його маленьким кулачком у стегно.

— Перестань з мене насміхатись, бовдуре.

— Нічого не можу вдіяти. Ти кумедна.

— Байдуже.

Усміхаючись, він повернув ліворуч, звертаючи на приватну дорогу, яка вела прямісінько до виноградників.

— Гадки не маю про одруження, Медді. Ти ж знаєш, що люди про нас кажуть.

— Хто ж наважиться перейти дорогу братам Гембл? Або ж, — хто випробує вдачу з братами Гембл? — вона легенько похитала головою. — Ми більше не в школі, навіть не у коледжі, Чейзе.

Його погляд змістився з витонченої лінії її стегна уверх, до місця, де гудзики її сорочки розійшлись, відкриваючи спокусливу набряклість її грудей.

— Звісно, — відповів він, фокусуючись на дорозі. Його кісточки пальців заболіли від того, як міцно він стискав коробку передач.

— Ми вже давно не в школі.

На її обличчі з'явилась миттєва усмішка, і вона одразу ж повернулася до свого вікна, і здавалось, що дівчина вбирала красу та розчинялась у пагорбах, але тоді влізла туди, куди не варто.

— Ти не такий, як твій батько, Чейзе.

— Тобі, як нікому іншому, відомо, що я такий самісінький, як і мій тато, — Чейз огризнувся, його голос прозвучав більш грізно, ніж йому хотілось.

Погляд Медісон повернувся на нього, її щоки спершу стали блідими, а тоді одразу залились червоним кольором. Вона хотіла розтулити рот, щоб щось сказати, але стиснула губи й повернулася знову до вікна.

Він застогнав.

— Дідько, Медді, я не хотів так...

— Усе гаразд. Як знаєш.

Він точно знав, що слова «*гаразд*» і «*як знаєш*» означали її роздратування. Такі ж слова говорила і його мама кожен раз, коли батько не приходив уночі додому та зникав через неочікувану бізнес-поїздку.

Чейз знову вилаявся.

Рухаючись по звивистій дорозі, він відчував нестерпне бажання вибачитись. Так було б краще. Протягом декількох років Медді була для нього ніким іншим, ніж як просто меншою сестрою Мітча. Так, він захищав її, але так і повинно бути. Та одна ніч, — багато років тому, — назавжди зіпсувала їхні стосунки. І якщо існувало щось, у чому Чейз був би абсолютно впевнений, то це те, що другого шансу в нього немає. Так само, як і не було другого шансу в його батьків.

...

Дорогою до головного будиночка Медісон робила все, що було в її силах, щоб не дивитись на Чейза, не піддаватись на його пихатість, не впадати в павутину, яку він без жодного усвідомлення в'язав сам, просто будучи поруч із Медісон. Тож вона дивилась прямо та ігнорувала його.

Пара похилого віку рухалась стежкою вниз, їхні руки були міцно зімкнуті між собою. Погляд, яким вони дивились одне на одного, змусив Медісон відчувати укол заздрощів. Це було саме те кохання, про яке вона мріяла, коли була маленькою — кохання, яке не слабло після десятків років, а лише міцнішало.

Товста підошва на взутті жінки підсковзнулась на одному з камінців. Її чоловік із легкістю зловив її руку, але з іншої руки впала сумочка, викидаючи увесь вміст на біле каміння.

Медісон хутко кинулась уперед, падаючи на коліна й швидко згрібаючи все, що належало жінці.

— Ох, дякую, люба, — жінка майже проспівала. — З роками я стаю все більш незграбною.

— Це зовсім не проблема, — Медісон усміхнулась, протягуючи сумочку жінці.

— Гарного вам дня.

Повертаючись до Чейза, вона помітила те, як він усміхався. Не тією широкою усмішкою, яка утворювала ті ямочки на щоках, а стриманою, навіть загадковою.

— Що?

— Нічого, — він відповів, злегка похитуючи головою.

У той самий момент, коли Медісон переступила поріг внутрішнього дворику виноградників родини Белль, її сім'я налетіла на неї. Вона отримала обійми до хрускоту кісток від кузенів, двоюрідних кузенів, декількох людей, яких вона навіть не впізнала і, звісно, дядька. Такі обійми, що буквально піднімали її над землею, і від них навіть паморочилось у голові.

Але коли вона побачила свого брата, який перебував за межами дворику і стояв з-поміж декількох столів, накритих білими лляними скатертинами, її лиця торкнулась широка усмішка, і вона миттю помчала до нього.

Мітч був високим, як і їхній батько, і його каштанове волосся було коротко підстрижене. Із його американською зовнішністю та хорошою

вдачею в нього зазвичай був легіон жінок, які майже падали до його ніг. Багато з яких були і її подругами. Ті, які були самотніми, безсумнівно, були просто у відчаї протягом цих вихідних, адже він не зводив погляду з Лізи.

Він упіймав її на півдорозі та закрутив навколо себе.

— Ми вже почали думати, що ти бойкотуватимеш весілля.

— Нізащо!

Вона засміялась, плескаючи його долонями. Їй вдалось побачити брата вперше після Різдва. Він та Ліза переїхали ближче до Ферфаксу, і через божевільні графіки роботи залишалось зовсім мало часу для сімейних зборів.

— Я сумувала за тобою.

— Ну ж бо, не починай плакати у мене.

Вона кліпнула.

— Я не плачу.

— Добре.

Він знову міцно її обійняв.

— Мені здається, — чи ти піросла на декілька сантиметрів?

Сміючись, вона вирвалася з обіймів.

— Я перестала рости, мабуть, років десять тому.

— А, може, краще двадцять?

Гучний голос її батька пролунав з іншого кінця столу. Цей кремезний, наче ведмідь, чоловік був майже охоплений жахом через те, що вона, будучи однією з його дітей, із легкістю змогла пройти прослуховування в Льодяниковій Гільдії¹⁰.

За плечами Мітча з привітною усмішкою на обличчі стояла Ліза.

Вирвавшись із рук свого брата, Медісон підійшла до худорлявої білявки й міцно її обійняла.

— Я така щаслива, що ти тут, — промовила Ліза.

Сльози заповнили її сірі очі.

— Ось тепер усе ідеально. Ходімо, твоя мама залишила тобі десерт.

Ступаючи за нею, Медісон оглянулася через плече. Рука Мітча лежала на плечі Чейза, і вони разом реготали. Серце пропустило декілька ударів, Чейз підняв свої очі, і їхні погляди зустрілись.

Медісон відвернулася і майже врізалась у Чендлера. Старший та темніший за кольором шкіри за всіх братів Гембл, він був найбільш лякаючим. Усі три брати володіли однаковими різкими рисами обличчя

та неймовірними блакитними очима, але Чендлер був вищим за інших на добрих декілька сантиметрів.

— Обережніше, дівчисько, — сказав він, проходячи повз неї. — Не хочу розчавити одну з подружок нареченої.

Дівчисько?

— Дякую, Годзілло¹¹.

Після цього йому ще вистачило нахабства скуйовдити її волосся, ніби їй було дванадцять.

Вона замахнулася, щоб вдарити його, але промахнулася, що було дивним із огляду на те, яким велетнем він був.

Чендлер засміявся, приєднавшись до Мітча та свого брата.

До цього моменту вона ніколи не придивлялась до середнього брата.

Чед був відомим гумористом, і ніхто не міг бути в безпеці, якщо той був поруч.

Меган Деніелс сіла поруч із батьком Медісон у великій залі під куполом, і було важко повірити в те, що її мама була близькою до свого п'ятдесят шостого дня народження. У хвилях її каштанового волосся не було ані жодного сивого волоска.

— Сідай, серденько.

Вона поплескала по сидінню поруч із нею.

— Я приберегла для тебе трохи чизкейку.

Їй не потрібно було двічі повторювати, Медісон зайняла своє місце, добре розташувалась, слухаючи потік розмов навколо неї, оскільки всі інші теж зайняли свої місця за довгими столами. Час від часу з'являлись двоюрідні брат чи сестра, пізніше хтось із сім'ї Лізи. Її батьки здавались милими та поладнали з батьками Медісон.

Містер Грант, батько Лізи, навіть усміхнувся, коли тато Медісон запустив ще одну пару генераторів, які могли б забезпечувати роботу бункера площею 1200 квадратних футів.

Її мама закотила очі.

— Ти ж знаєш, що твій тато любить говорити зі всіма про роботу.

Звісно, але розмови більшості людей про роботу не обертаються навколо апокаліпсису.

Коли всі були зайняті розмовами, вона стягнула два останніх печива з тарілки і практично проковтнула їх цілком. Якщо це вважалось «бранчем», то, схоже, що в Медісон могла з'явитись нова улюблена страва.

— Це було дуже мило зі сторони Чейза зголоситись допомогти тебе забрати, люба.

Очі її мами заблищали.

— Він був тут присутнім менше ніж десять хвилин, але одразу ж поспішив тобі допомогти.

Медісон майже поперхнулась печивом.

— Дійсно, дуже мило з його боку.

Її мама нахилилась до неї та понизила свій голос.

— Знаєш, а він і досі холостяк.

Прокашлюючись, вона була вдячна за те, що Чейза не було поруч із їхнім столом.

— Я рада за нього.

— І він колись був твоєю найбільшою симпатією. Це було так мило.

Рот Медісон розтулився, щоб заперечити, але місіс Грант зреагувала швидше, аніж той встиг сказати й слово.

— Симпатія до кого?

— До Чейза.

Її мама кивнула до переду кімнати.

— Вона ходила за Мітчем всюди, немов — ...

— Мамо, — Медісон застогнала, бажаючи сховатись під стіл. — Я не ходила за ним, мов цуцик.

Її мама лише всміхнулась.

— Це так мило, — сказала місіс Грант, а її погляд простежив туди, де стояв Чейз разом із рештою чоловіків. — Мітч розказував нам, що Чейз володіє декількома нічними клубами в місті.

Мама почала в деталях розповідати про успіх Чейза, що справді був вражаючим. Протягом останніх семи років він відкрив декілька прибуткових барів вищого класу, що легко зробило його одним із найбільш жаданих холостяків в окрузі.

Але її мама пропустила сторону життя всім відомого Чейза-бабія.

Медісон не була в жодному з його клубів від того моменту, коли їй був двадцять один рік, із тої жахливої ночі, коли алкоголь та декілька років невзаємних почуттів перетворились на щось украй принизливе.

Після декількох ковтків води вона вибачилась та відійшла, щоб перевірити, як проходить її заселення, пройшла вздовж столів та попрямувала до просторого холу, який був розташований дорогою до

адміністрації. Уже за межами зали, у якій відбувалася спільна трапеза, вона усвідомила, що в неї була компанія.

Чейз ступав поруч із нею, тримаючи руки в кишенях своїх джинсів.

Він був вищим за неї на цілу голову й ще трішки, тому це завжди змушувало її почуватись карликом у його присутності.

Вона вигнула свою брову з наміром мати абсолютно спокійний вигляд, незважаючи на те, що її серце билось, мов скажене, коли вони були так близько одне до одного.

— Переслідуєш мене?

— Гадаю, ми трішки помінялись місцями.

— Ха-ха.

Його обличчя розтягнулось в усмішці.

— Узагалі-то, я збирався забрати ключі від свого номеру

— Як і я.

Виноградники Белль мали декілька будиночків, розташованих по всій території, і вони в більшості були заброньовані для гостей весілля, яке відбуватиметься цієї суботи. Вона вкусила себе за губу, усвідомлюючи, що досі так і не подякувала йому.

— Дякую за те, що приїхав та допоміг мені. Це було необов'язково.

Чейз знизав плечами, але нічого не сказав. Їхній шлях проходив через елегантно оздоблені коридори з відкритими дерев'яними стінами, і нарешті вони добрались до адміністрації.

Старший чоловік за стійкою адміністрації з бейджем, на якому було написано ім'я Боб, усміхнувся їм.

— Чим можу Вам допомогти?

Чейз притулився до стійки.

— Ми тут, щоб забрати ключі від наших номерів.

— Ох, для весілля.

Його пальці затримались над клавіатурою, готові до друкування.

— Мої вітання.

Медісон залилась сміхом.

— Ми ні. Точніше, нам не потрібні вітання. Ми з ним не такі, ми не...

— Вона намагається сказати, що ми не наречені.

Чейз відповів, спокійно усміхаючись. Не дай Бог, щоб хтось таке подумав.

— Ми тут для весілля як гості зі сторони наречених.

Чейз диктував їхні імена в той час, як Медісон морально давала собі копняків за те, що заїкалась, як переляканий підліток. Але будучи так близько до нього, це було щось більше, аніж просто відволікання. Його присутність, його пряний запах, який складався частково з парфумів, частково з його власного, змушував її почуття кидатись із крайності в крайність.

Йому завжди було потрібно стояти так близько. Саме зараз між їхніми тілами було заледве декілька сантиметрів відстані, тож вона могла відчувати природне тепло, яке випромінювало його тіло. Якби вона заплющила очі, то впевнена, що могла б згадати це відчуття, коли його руки обвивали її, притискаючи до його твердих грудей, а його рука ковзала під краєм її сукні, яку вона одягнула саме для нього, і рухалась до верху...

Медісон оговталась від спогадів. Не лізти туди.

— Вибачте мені, — сказав клерк, повертаючи її увагу до того, що було насправді важливим. — Сталась прикра помилка.

Раптово в її пам'яті з'явилось повідомлення батька.

— Щось трапилось?

Щоки клерка раптом стали багровими.

— У нас відбувалось інше весілля, яке завершується в п'ятницю, і, що ж, грубо кажучи, один із підсобних працівників оновляв інформацію про номери, що витіснило два останніх зроблених бронювання.

Які, звісно ж, були бронюваннями Чейза та Медісон, бо якщо вони і мали щось спільне, то це звичка відкладати все на останній момент.

Чейз нахмурився, нахилиючись ще даліше.

— Що ж, це означає, що вирішення теж повинно бути.

Помітно ковтаючи від хвилювання, той глянув на комп'ютер.

— Я був вражений, що місіс Деніелс уже вирішила цю проблему.

Медісон передчувала щось погане.

— Ми пояснили проблему, коли вона приїхала. У нас є вільний лише один будиночок, старенький номер для молодят, у якому збираються робити ремонт.

— Номер для молодят?

Чейз повторив повільно, ніби ці два слова не мали сенсу.

Вона відчула, як усе всередині неї перевернулось.

Клерку було помітно незручно.

— Двоє людей спокійно можуть там розміститись. Місіс Деніелс сказала, що це не буде проблемою.

Вона була готова вбити свою маму.

— Вибачте.

Чейз вирівнявся, а з його зростом більше, ніж сто вісімдесят сантиметрів, було куди тягнутись. Його голос був твердим.

— Ми не можемо жити в одному номері.

Ауч. Розділити номер разом із Чейзом не було в списку її справ, але ж, дідько, і це не було найгіршим варіантом.

— Гроші — не проблема, — він продовжив, його очі темнішали до темно синього — явний сигнал того, що його натура от-от проявиться. — Я можу заплатити подвійну чи потрійну ціну, щоб отримати два номери.

Гаразд, це вже звучить просто образливо. Вона глянула на нього.

— Я погоджуюсь. Я в жодному разі не можу жити з *ним*.

Чейз різко глянув на неї.

Працівник похитав головою.

— Вибачте, але в нас дійсно немає інших вільних номерів. Або номер для молодят... або нічого.

Вони обоє витріщились на клерка. У Медісон було нехороше передчуття, що Чейз от-от схопить чоловіка, переверне вниз головою і труситиме, допоки ключі не випадуть із його кишень. Вона б залишилась осторонь цього.

— Кімнати повинні звільнитись зранку в п'ятницю, і ми повідомимо Вам першим про це, але, на жаль, наразі більше нічого не можемо зробити.

Медісон у стані шоку пробігла рукою по своєму волоссю. Жити з Чейзом? Ні за що. Вагаючись між бажанням розглядати його зблизька й бити по голові щоразу, коли він розтуляє рота, вона точно зійде з розуму.

Дні напередодні весілля мали бути веселими. А не ця подорож до світу безумства. А ще її мама, схиблена на ідеї звести їх — точно доклала до цього свою руку. Вона збиралась закопати цю жінку живцем у якомусь сховищі.

Медісон кинула погляд на Чейза, який не порушував мертву тишу.

М'язи його щелепи були так помітні, ніби він до ясен стирив свої зуби.

Так, це було жахливо для неї, але щоб для нього? Боже, він уже,

напевне, був готовий зайняти кімнату самого клерка. Ця ситуація, безсумнівно, поставить хрест на його планах по звабленню жінок.

— Та ви знущаетесь із мене.

Чейз відвернувся, поклавши свої руки на вузькі стегна. Він лаявся собі під носа.

— Гарзд, давай сюди бісові ключі.

Медісон раптом почервоніла.

— Почекай, я можу...

— Ти можеш що? Поселитись у номері своєї мами, яка проводить свій другий медовий місяць із твоїм батьком? Чи, може, тобі хочеться пожити з якоюсь закоханою парою та зруйнувати їм ці романтичні вихідні? — сказав він, а записка, що була прикріплена до пари ключів, упала прямо до його відкритої долоні. — Може, навіть заночуєш у своїй машині? У нас немає вибору, — його очі зустрілись із її очима, що були широко розплющені.

— Ми застрягли в компанії одне одного до п'ятниці.

[8](#) Порше — німецький виробник автомобілів, заснований конструктором Фердинандом Порше в 1931 році, нині — дочірня структура Porsche Automobil Holding.

[9](#) Чизкейк — випічка з домашнього або крем сиру, схожа на сирник.

[10](#) Льодяникова гільдія — вигадана група персонажів фільму 1939 року «Чарівник країни Оз», знятого за мотивами роману Л. Френка Баума «Чудовий чарівник країни Оз».

[11](#) Годзілла — вигадане чудовисько, або кайдзю із серії однойменних японських фільмів, зазвичай гігантський динозавр-мутант.

Розділ Третій

Д— руже, ви двоє не протягнете до цього весілля. — Мітч притулився до спинки крісла, а його очі світилися від веселощів. — Нізащо.

Медісон зітхнула.

— Чому це? — її мама перепитала, питання пролунало з іншого кінця столу. — У них усе буде добре.

— Та вони повбивають одне одного, — сказав Мітч жартома, а тоді ніби прийшов до тями. — Вони ж насправді готові вбити одне одного. Підіймаючи свої очі до скляної стелі, Медісон бракувало терпіння.

— Ми не збираємось вбивати одне одного.

— Я б такого не обіцяв, — Чейз, уперше подав голос від моменту, коли вони повернулись з адміністрації.

Дідько, вона була на межі від того, щоб стрибнути йому на спину, немов мавпа, та почати його душити. Але раптом він пішов, оглядаючись через своє плече на неї.

— Цей потяг вже вирушає до номеру, поквапся, якщо хочеш, щоб тебе підкинули.

Ідучи за ним, вона пробурмотіла:

— Кого тільки цей потяг ще не підвозив?

Чейз намертво зупинився на своєму шляху.

— Перепрошую, що?

— Я сказала, — вона зухвало глянула на нього, — хто ще не катався цим потягом?

Він глянув на неї прицільним поглядом.

— Можу пригадати декілька людей.

Вау. І він пішов. Вона забороняла собі дати можливість щокам знову почервоніти.

— Б'юсь об заклад, що цих людей так мало, що ти зміг би порахувати їх на пальцях однієї руки.

— Можливо, — сказав він нерозбірливо та продовжив йти.

Дорога до будиночку — до самого краю маєтку, поруч із густими горіховими деревами, біля основи гір Блу Рідж — виявилась мовчазною та незграбною.

У мить, коли вона пожартувала про його статеве життя, вона одразу пошкодувала. Такі слова лише підсилювали його хибну віру в те, що він точнісінько такий, як його батько. Це було чимось, чого вона ніколи не розуміла в ньому. У глибині душі вона знала, що піти шляхом свого невірнього батька було найгіршим жахіттям Чейза, але він не робив абсолютно нічого, окрім того, що зв'язувався щотижня з новою дівчиною. Вона обійшла колючий трояндовий кущ, який нахилився над стежкою.

Він був таким зі старшої школи — можливо, не таким поганцем, яким був Чед, але Чейз був яскравим прикладом «плейбойського» життя. І той факт, що Чейз був вільнодумним у питанні обрання ліжка та легковажним у стосунках, оскільки він був відкритий для всіх... окрім неї.

Перед будиночком Чейз тримав ключ так, ніби той був змією, яка от-от встромить свої ікла в його руку.

Він не сказав і слова дорогою сюди. Чейз був роздратованим, і вона це знала. Якому самотньому, із гарячим темпераментом, — чоловіку, який приїхав на весілля, сподобалось би застрягнути в одному номері з молодшою сестрою свого найкращого друга? На додачу до всього в старенькому будиночку для молодят.

Медісон не могла в це повірити. У неї була найгірша вдача, коли мова заходила про Чейза.

Вона перевірила свій телефон і захотіла викинути його. Немає сигналу. Нарешті, — він відчинив двері й уздовж стіни знайшов перемикач світла. Її щелепа відвисла, а рука вдарилась об рот.

Це був якийсь жарт. Повинен бути.

— Твій брат точно причетний до цього, — вона зазначила.

Чейз повільно захитав своєю головою, перебуваючи в шоці.

— Якщо це правда, то я його вб'ю.

Недивно, що клерк сказав про те, що кімната готується до ремонту.

Було очевидно, що хтось поспіхом прибрав номер. У будиночку відчувався стійкий запах аерозолю та ароматичної суміші, який затримався в просторому номері, але килим... і це ліжко.

На дерев'яній підлозі лежало декілька килимів. Вони були забарвлені у всі кольори райдуги, але одним із них була шкура ведмедя. Справжня ведмежа шкура. Стіни пофарбовані насиченим фіолетовим та

червоним кольорами, а ліжко, яке мало форму серця, було застелене червоним оксамитом.

Чейз перетнув кімнату, кидаючи ключі на білу тумбочку, яка була схожою на ту, яку могла б тримати у своєму домі його бабуся. Він глянув через своє плече, вигнувши одну брову.

Медісон залилась сміхом. Вона нічого не могла з собою зробити.

— Це схоже на халупу для закоханих у сімдесятих роках.

Повільно його губи розпливлись в усмішці.

— Гадаю, я бачив цю кімнату в олдскульних [12](#) порно відео.

Вона йшла за ним та хіхікала. Швиденько кинувши погляд на ванну кімнату, вона побачила ванну завбільшки з басейн, що ідеально підходила для грайливих новоспечених молодят.

Оглядаючись через плече, Чейз шоковано захитав головою.

— Тут можна запросто помістити п'ятеро людей.

— Це може бути трішки незручно.

— Ах, і це правда, але вона точно доволі велика для двох.

— Я не знаю, — сказала вона, відвернулася від ванної кімнати та пройшла повз нього.

Навпроти ліжка були двері балкону, які вели до тераси та джакузі.

— Ніколи не розуміла сексу у ванній.

— Це означає, що ти займалась ним неправильно, — його теплий подих торкався її щік, і, боже милый, як йому б цього не знати?

Вражена тим, як тихо він зміг підкрастись до неї, вона повернулася на місці та завмерла. Зображення його мокрого, голого та огорнутого навколо її тіла в гарячій ванні, викликало відчуття розплавленої лави, що пронизувала вени прямісінько до її серця.

Її коліна підігнулись від слабкості.

— Я не роблю нічого неправильно.

— Звісно, що ні, — він протягнув.

— У тебе просто був не той партнер.

Медісон не була святою, але те, що жоден із чоловіків у її очах і близько не дотягував до Чейза, аж ніяк не означало, що вона не зустрічалась ні з ким. І, можливо, він мав рацію щодо неправильних партнерів, тому що вона не могла не уявляти, як би насолоджувалась часом у ванні з ним, але, дідька лисого, вона б у цьому йому не зізналась.

А це означало лише те, що потрібно було швидко змінювати тему розмови. Але коли вона підняла свої очі й наткнулась на його погляд, який досі пильно слідкував за нею з-під свого капюшону, у неї ментально пересохло в горлі.

Перебування так близько до нього, буквально в декількох сантиметрах від ліжка, яким міг пишатись Остін Пауерс¹³, було для неї надскладним завданням. Ніч у його клубі виринула в її пам'яті в пориві слизьких емоцій та заплутаних надій, яким так і ніколи не судилось втілитись у життя.

Вона нарешті змогла заговорити.

— Це... немає нічого спільного з моїми партнерами.

Чейз схилив свою голову на бік, його темно-блакитні очі почали звужуватись.

— Партнери в множині?

Удаючи байдужість, вона закотила очі в той самий час, коли серце вистрибувало з грудей.

— Мені двадцять шість, а не шістнадцять.

— Немає потреби нагадувати мені про те, наскільки ти доросла, — він майже загарчав.

— Тоді чому ти такий шокований тим фактом, що в мене був секс?

Він ступив на крок уперед, вона ж зробила один назад.

— Більше, ніж з однією людиною?

Це точно не мало бути сенсацією.

— А зі скількома спав ти? Із п'ятьмастами? — вона гаркнула у відповідь. — Чорт забирай, скільки за один місяць?

Чітке застереження з'явилося у сапфіро-діамантових очах.

— Ми зараз не говоримо про мене.

— І ми точно не говоримо про мене.

Ще один крок назад, і її спина наткнулась на стіну. Більше не було куди відходити.

— Тож давай просто зупинимось...

— Зупинимо що? — він нахилився, його дихання було спокусливо теплим на її щоці, він поклав свої масивні руки на стіну по обидва боки від її голови.

Погляд Медісон кинувся до його губ, а вона й гадки не мала, про що вони розмовляли. Щось про секс і Бога, а говорити про секс із Чейзом

було не найкращою ідеєю. Адже тепер вона хотіла сексу. Із Чейзом. Вона жадала відчувати його всередині себе, лише його, завжди його. Вона так цього хотіла.

Язики рідкого полум'я розтеклись по її венах, огортаючи все тіло. Хтивість зростала так швидко, пульсуючи в кінцівках, пропускаючи через них удари швидко та сильно, змушуючи її почуття кружляти. Малесенька частинка її мозку, яка все ще функціонувала, забила тривогу з усіх боків. Навіть розважатись з ідеєю можливості чогонебудь між нею та Чейзом було божевіллям, але тоді її погляд змістився наверх, зіткнувшись із його поглядом, і її серце завмерло. — Скажи мені, — він наказав, голос був низьким та серйозним. — Скільком хлопцям ти дозволила себе торкнутись?

Частина її була роздратованою через його вимогу, але інша, неймовірно дурна частина, була просто в захваті від того, що він переймався цим.

— Я ніколи не дозволяла цього *хлопчикам*.

Гнів та щось набагато сильніше спалахнуло в його блакитних очах.

— Ось воно як.

— Як би не було, це не твоя справа.

Він засміявся, що змусило його губи наблизитись до її щоки.

— Це моя справа.

— Поясни-но мені цю хибну логіку, — попросила вона.

Чейз усміхнувся.

— Ти маленька сестричка мого найкращого друга. А це означає, що мене це стосується — це все моя справа.

Ця відповідь була провальною. Тепер вже зовсім інший вогонь спалахнув у ній.

— Забирайся, — вона спробувала відштовхнутись від стіни, але Чейз нахилився до неї, його груди зрівнялись з її. Вона відчула, як тіло божеволіє. Гнів. Хтивість. Надія. Любов. Страх. Усі її емоції сплутались між собою.

— Чейз...

Він не сказав ні слова, і все, на чому вона могла сконцентруватись, це те, які тверді на дотик його груди, мов скеля, притиснуті до її грудей. Тонка бавовняна тканина його сорочки та її блузки ніяк не заважали ні жару, який надходив від нього, ні тому, який розпалювався всередині

неї. Її соски затверділи до болю, вони були безглуздими перлами.

Втягнувши глибоко повітря, вона стримувала стогін.

Його губи трішки привідкрились. Вона не могла приховати своєї реакції, не від такого чоловіка як Чейз, який знав знав усі смаки жінок. А вона хотіла стати його смаком — його улюбленим. Щось туго стиснуло її всередині.

Вона вже задихалась, а він досі заледве її торкався. Пробуючи від'єднатись від своїх гормонів, які вона не могла контролювати, подумки вона дійшла аж до метро у Вашингтоні, і все ж її тіло грало проти неї.

У нього перехопило подих, а тоді він насупився на неї, притуляючи своє чоло до чола Медісон. Її вії затріпотіли й зімкнулись, вона завмерла, ледве наважуючись дихати в той час, як його дихання буквально танцювало навколо її брів, на її скронях та щоках.

Його губи зупинились над губами Медісон.

— Ні, — він гаркнув.

Медісон не була впевненою, до кого він говорить. І аж раптом його губи притулилися до її, і світ, у якому вона жила, став ним — дотик та відчуття його губ, які притискаються до неї, змушували її відповісти.

Це аж ніяк не було ніжним поцілунком чи якимось солодким дослідженням. Скоріше чимось гнівним та сирим, таким, який перехоплює подих та запалює душу. Просто зараз їй не хотілось ніжності. Вона хотіла жорстко, швидко, він та вона, на підлозі, навіть та ведмежа шкура, вони обидва голі та пітніють.

Його язик був вологою гарячою жагою в її роті, парирував із її язиком, аж поки не отримав повного контролю та зміг провести кінчиком її піднебінням. Відчувалась смачна власність у тому, як Чейз її цілував, наче водночас стверджував про свої права та хотів спалити всі спогади про когось іншого. І він це зробив. В одну мить не існувало нікого, окрім нього.

Одна рука відірвалась від стіни, і його долоня припала до її щоки, ковзнувши вниз до вигину її шиї. Його рука затрималась там. Він тримав її так ніжно, що це суперечило всій лютості поцілунку. Саме так вона завжди його хотіла, так, як вона про це мріяла, про такий чудовий та божественний смак. Вона застогнала, танучи в ньому. Між її стегнами з'явилося бажання за ним. Її тіло...

Чейз різко відсторонився, її очі широко розплющились, а груди безладно підіймались та опускались. Він дивився на неї, дивився так, ніби вона зробила щось жахливо неправильне. І він... поцілував її. Відходячи назад, Чейз захитав головою, його руки стиснулись по боках.

— Це... цього не сталося.

Вона моргнула, відчуваючи нестерпний біль у грудях.

— Але ж це сталося.

Його дивовижне обличчя різко стало безпристрасно байдужим, і здавалось, ніби Медісон вдарили в живіт.

— Ні, ні, — заперечив Чейз. — Цього не було.

Сказавши ці слова, він розвернувся, вибіг із номера та гупнув за собою дверима.

Медісон повільно моргнула. О, ні, невже він просто вибіг, немов якась королева драми. Вона збиралась знайти його та каструвати.

Вона здригнулась.

Гаразд, можливо, не так радикально, але будь вона проклята, якщо дозволить йому цілувати себе так та потім втікати.

...

Медісон була налаштована напитись.

Не так, щоб падати кудись обличчям, чи роздягатись, хоч без усієї родини навколо це могло б бути весело, але в найближчому майбутньому вона яскраво бачила головний біль, спровокований величезною кількістю вина.

Сидячи на лавочці вздовж розлогої тераси у дворі головної будівлі, вона вдихала запах гірського повітря та винограду. Члени її сім'ї та Лізи розмовляли навколо неї. Тихий гул розмов зазвичай її заспокоював, адже вона любила будь-який шум на фоні, але саме зараз їй хотілось просочитись крізь вузькі проміжки в перилах дерев'яних дошок та розчинитись у темряві ночі. Вдихаючи ще один ковток повітря, вона глянула на газон. Паперові ліхтарі звисали зі стовпів, розташованих уздовж вимощеної бруківкою стежки, і кидали слабке світло на територію маєтку.

Вона глянула на свій третій келих вина Петіт¹⁴ та проковтнула придушений сміх. Така легка та водночас п'янка пульсація в її венах допомогла полегшити суміш сорому та невгамовної хтивості, що

жевріла в ній. Занадто знайоме їй відчуття після такої ідіотської сутички з Чейзом.

Він поцілував її.

А тоді, у невимовному розбитті серця, хотів, щоб вона це забула.

Медісон вже була в такій ситуації, проходила це та точно мала поранене серце, що підтверджувало попередній досвід.

То чому ж він поцілував її, якщо ця думка йому була такою очевидно огидною? Можливо, відповідь була на дні її келиха наповненого темно-фіолетовим вином?

Бурхливий сміх її тата змусив злегка усміхнутись, і вона покрутилась на лавці. Він стояв разом із її братом і двома з трьох братів Гембл. Чейз десь ховався, найімовірніше, від неї.

Після того, як він її поцілував — і вона відчула потребу в нагадуванні собі, що це був саме він, хто поцілував її — вона його більше не бачила. Почуваючись дитиною, а саме так він до неї ставився, Медді ховалась у ванній кімнаті в той час, як він складав їхній багаж у найогиднішому номері на світі. Вона не пишалась цим моментом.

Медісон просто не могла розгледіти в цьому жодного сенсу, і це все було несправедливо. Останнє, чим би вона хотіла займатись під час весілля свого брата, була ця ситуація. Це час для святкування та сміху, а не для додавання ще одного порізу на поясі принижень.

Але, звісно, у цьому була вся вона, вдячна хоча б за те, що було доволі темно, щоб приховати рум'янець, який досі не зник. Гірше лише те, що цей поцілунок відніс її до тієї ночі, яку вона ні за що не хотіла пам'ятати, але й забувати теж не хотіла. От тільки тепер вона не могла вже зупинити натиск маленьких віньєток, які знову й знову прокручували в голові той вечір.

Це був третій курс коледжу, і, як зазвичай, вона була в компанії хлопців, досі шалено закохана у свою дитячу симпатію, та щасливою власницею маленького чорного плаття, яке вона купила на кошти, збережені від її зарплатні на півставки в університеті.

Ніч-відкриття нічного клубу Чейза «Комодо» змінила все. Усі ці роки, і тепер здавалось, ніби це було вчора. Напої. Танці. Усі були там присутні: її брат, Ліза, брати Чейза, її друзі. Ніч була неймовірною, коли йшлося про святкування. Вечір мав шалений успіх, тож Медісон неймовірно пишалась Чейзом. Стільки людей сумнівалось у ньому, але не вона.

Це було ближче до години закриття, її брат і більшість друзів вже роз'їхались по домівках. Вона наткнулась на Чейза в його офісі в пентхаусі на третьому поверсі, коли він роздивлявся пейзаж міста. Прямий вигин його спини, ідеально зроблений крій його костюму на його широких плечах змусили її забути, як дихати. Вона стояла там, здається, вічність, але, найімовірніше, це були секунди до того, як Чейз повернувся до неї та усміхнувся... усміхнувся лише для неї.

Медісон наважилась зайти до його кабінету, похвалила його прагнення володіти клубом і вислухала плани, щодо відкриття ще двох: один у Бетесді й ще один у Балтіморі. Їй уперше здалось, ніби її місце саме поруч із ним, і вона була від цього в захваті.

Вони обидва випивали, але ніхто з них не був по-справжньому п'яним. Алкоголь, можливо, і був загальновідомою хоробрістю в пляшці, але його точно не можна звинуватити в тому, що трапилось далі.

Вона підійшла до нього, щоб обійняти на прощання, але коли його руки розкинулись і вона нахилила голову назад, трапилось щось сказане та неймовірне.

Чейз поцілував її. Ніжно, обережно й так солодко, що в п'яному серцебитті вона дійсно подумала, ніби всі її мрії почали втілюватись у життя. До того, як вона усвідомила, він сів на один із м'яких шкіряних диванів у своєму офісі, притягнув її до себе на коліна й цілував... О, Боже, поцілунки були відверто хтиві, вимогливі, еротично обіцяючі. Його пальці були швидкими та вправними, розсували застібку її плаття донизу, оголяли всю її перед його розігрітим поглядом. Його руки були всюди, ковзали по її грудях, пробирались під сукню, уперше відкриваючи для себе одне з дивацтв Медісон: вона ненавиділа одягати трусики. Тоді він збожеволів, поклав її на спину, його пальці знайшли одне з її найбільш вразливих місць, і його тіло та язик імітували рухи.

Коли вона майже в сльозах вимовляла його ім'я, він вражаюче застиг, його дихання стало частішим за секунду до того, як він відірвався від неї і ринувся через кімнату, наче дикий кіт.

У неї не було багато часу, щоб бути спантеличеною. Чейз розізлився, випровадив її зі свого офісу, та наступного ж дня зателефонував їй, вибачився за свою поведінку в алкогольному сп'янінні і пообіцяв, що схожого більше ніколи не трапиться.

Так і було... донедавна.

Хоча зараз він уже не може звинувачувати алкоголь. У нього немає жодного виправдання, він розбив її серце ще тоді, розстрошив його на мільйон шматочків. Вона була в такому розпачі, що досі не могла оправитись від того, що він очевидно шкодував про зроблене. Це вжалило її, залишило болісний слід, який нагадував про себе, коли вона найменше цього очікувала.

Очевидно, що він не був настільки захоплений нею, як вона ним. Звісно, між ними точно щось коїлось, але це не можна було порівнювати. Вона хотіла більшого. А Чейз лиш хотів спробувати, йому вдалось, і він вирішив, що більше цього не хоче, що було типовим для нього. А що тоді сталося сьогодні вдень? Найімовірніше, йому просто стало нудно. Або ж він хотів дізнатись, чи вона досі його хотіла, і коли дізнався, то відштовхнув її так само, як і тоді.

Медісон різко втягнула повітря. Однак, він не був поганцем. Це вона знала точно. Просто він не був тим самим для неї.

Кляті сльози обпекли її обличчя, і вона змахнула їх геть. Ридати через Чейза було мало не щонічним явищем у коледжі, особливо, коли він почав зустрічатись із кожною зустрічною в місті, після тієї ночі в клубі та подальшого вибачення. Так багато дівчат, що вона й не переймалась тим, щоб запам'ятовувати їх. Не допомагало їй те, що вони мали однаковісінький вигляд: неймовірно високі довгоногі блондинки з великим розміром грудей.

Точні протилежності Медісон.

Вдихнувши аромат із келиха, вона зробила ще один ковток свого вина. Заслужено, принаймні вона так уважала. Чейз не був і ніколи не буде ягодою в полі Медісон. Той поцілунок був випадковістю, надломом у здоровому глузді.

— Медісон? — м'який голос Лізи перебив її думки.

Вона глянула вгору та усміхнулась.

— Привіт.

— Ти сьогодні напрочуд мовчазна, — майбутня наречена, одягнута в білий сарафан, сіла поруч із нею, Ліза просто світилась від щастя. — Ти переймаєшся через свою машину? Мітч сказав, що тягач прибукував її сюди ще декілька годин тому.

— Ох, ні, із машиною все гаразд. Тато збирається дістати запасне колесо для неї завтра. Я... я просто дозволяю всім емоціям увібратись. Погляд Медісон пройшовся по гостях.

— Тут справді приголомшливо красиво.

— Правда ж? — Ліза зітхнула. — Ми з Мітчем були тут два роки тому, під час одного з фестивалів, на якому пропонували прогулянки на повітряній кулі. Подивившись на цю локацію з повітря, ми ніби закохались у цю місцевість.

— Я розумію, чим це місце притягує до себе людей.

Хоча Медісон було легше уявити те, що вона вийде заміж та чекатиме на дитину в цей час наступного року, аніж свої рожеві сідниці на повітряній кулі.

— Ти напевне така схвильована.

— Так і є! — її усмішка стала ще яскравішою, і Медісон не могла втриматись, щоб не усміхнутись у відповідь через край свого келиха. Усмішка Лізи завжди мала такий вплив.

— Твій брат чудовий чоловік, тож я не могла бути щасливішою чи більш удачливою, аніж зараз.

— Я впевнена, що в нього такі ж думки.

Її очі трішки затуманились.

— Так, вірю, що так і є. Це ж наче схоже на ідеал, чи не так?

У горлі Медісон раптово утворився комок, тому вона проковтнула його із залишками вина.

— Так.

Погляд Лізи змістився на неї.

— Ти сьогодні маєш дуже гарний вигляд.

— Справді? — вона смикнула свою марлеву сукню без рукавів, яка закінчувалась трішки нижче стегон. Сукня була темного, кобальтового кольору, але на ній більше нічого не було. Вона похитала головою. Щоб не продовжувати. — Дякую.

Голосний чоловічий рев здійснюється з місця, де стояв її тато.

Медісон повернулась і забула, що потрібно дихати. Чейз приїхав.

Вона глянула вниз на свій пустий келих та застогнала собі під ніс.

Ліза штовхнула її.

— Він — це щось особливе, чи не так?

Вона підняла брову та пробурмотіла:

— Щось, це точно.

Помилково сприйнявши її відповідь як щось приємне, Ліза продовжила говорити.

— Мітч розповідав мені, що ви троє були найближчими серед братів Гембл. Повірити не можу, що вони всі ще самотні. Кожен по-своєму красивий та успішний.

Її усмішка змінилась хитрішою.

— Твоя мама казала, що тобі подобався Чейз, коли ти дорослішала.

— Вона таке сказала? — Медісон відчайдушно почала шукати офіціанта, якого бачила раніше з цілим підносом наповненого келихами вина.

Ліза кивнула.

— Щойно він почув, що твоя машина зламалась, кинувся тебе рятувати, — вона захіхікала, а Медісон захотіла щось вдарити. — Його не було тут і п'яти хвилин. Це здалось мені таким милим.

Як і раніше, вона відмовлялась бачити щось більше в його мотивації.

Тоді вона нарешті помітила білу сорочку персоналу, що обслуговує.

Бінго!

— Чи ти коли-небудь задумувалась...?

Медісон кинуло в жар, потім в холод.

— Задумувалась про що?

— Ну, знаєш, про те, щоб бути більшим, аніж просто друзями з Чейзом? Я знаю, що ви двоє знайомі одне з одним майже вічність, але інколи найкращими коханцями стають ті, які від початку дружили.

Візьми до прикладу мене та Мітча. Ми ж спершу були друзями.

О, мій Боже милий. Медісон почала махати своєю рукою до офіціанта, ніби вона божевільна.

— Хочеш попити? — спитала Ліза, усміхаючись.

— Дуже, — вона вихопила келих із підносу, супроводжуючи свою поведінку швидким «дякую» і усмішкою, а потім задумалась над тим, щоб взяти два келихи, на випадок, якщо розмова рухатиметься в тому ж руслі.

Очі Лізи заблищали.

— Ну, і оскільки ви двоє перебуватимете в одному номері разом, навряд колись трапиться краща нагода дослідити можливості одне одного, аніж у такому романтичному місці.

Ох, що за чорт. Медісон взяла ще один келих до того, як офіціант утік.

Їй це знадобиться.

¹² Олдскульний — застарілий, зроблений по-старому, без застосування сучасних наворотів.

¹³ Остін Пауерс — вигаданий персонаж зі збірки фільмів про Остіна Пауерса, створений та зображений канадським актором та коміком Майком Маерсом.

14 Petite Syrah — червоний сорт винограду, який поширений у Каліфорнії, Австралії та Франції.

Розділ Четвертий

Чейз почувався немов у пеклі, слухаючи розмову його братів та Мітча. Щось про весільну ніч та тривожність при виконанні завдань. Що в біса вони взагалі могли знати про першу ніч щойно одружених чоловіка та дружини? У них було стільки ж досвіду, як і в Мітча. Його середній брат, Чед, нарешті приєднався до них і після того, як батько Мітча вирушив на пошуки своєї жінки, той одразу почав роздавати поради.

— Ти вже поголив своїх хлопчаків? — запитав Чед, тримаючи бляшанку пива в руці, коли всі інші пили вино.

— Що? — Мітч засміявся.

— Поголив хлопчиків, — Чед хитро усміхнувся. — Панянкам подобається, коли там усе гладенько.

У нікого й сумніву не було, що Чед точно знав, що любили жінки.

У Вашингтоні всі були переконані, що головним бабієм серед братів був Чейз, хоча насправді ним був Чед.

— Я дійсно не хочу обговорювати з тобою мої яєчка, — додав Мітч. — Не зараз. І взагалі ніколи.

Чейз не стримав сміху.

— Дякувати Богу.

— Ти пошкодуєш, якщо не поголиш, — Чед усміхнувся найогиднішою своєю посмішкою. — Я б порадив ще залучити трохи іграшок. Це допоможе...

До цього моменту Чейз вже не помічав свого брата. Він не здивувався б, якби Чед до цього вже подбав про обладнання номеру, приготованого для медового місяця Мітча, усілякими допоміжними засобами для збочення заради задоволення.

Спершись на перила, Чейз оглянув групу людей, яка зібралась навколо нього. Більшість уже порозходилась, включно з батьками Мітча та Лізи. Молодше ж покоління досі було бадьорим, саме ті, які б відпочивали в одному з його клубів.

Він відчув свербіж на своїй шкірі. Чейз щиро ненавидів бути відсутнім на роботі протягом декількох днів, не маючи можливості бути впевненим у тому, що все проходить гладко. Його менеджери були

найкращими з найкращих, більше, аніж просто хороші виконавці своїх завдань, але навіть при цьому ніч здавалась вічністю, він відчував, що знову опинився в пеклі, борючись із бажанням терміново телефонувати та перевіряти роботу кожні п'ять секунд.

Ще одним колом його власного пекла було намагання не думати про те, що трапилось у тому Богом забутому номері. Прокляття. Про що в біса він думав? Поцілунок із Медді — знову?

Він глянув на Мітча, і майже точно зміг відчути, як той каструє його. І він на це заслуговує. Із його то репутацією Чейз був упевнений, що Мітч точно не радітиме, дізнавшись, що Чейз розбещував його сестричку. Хоча Мітч ніколи відкрито не засуджував цієї ідеї — дідько, ба більше, декілька разів він сам пропонував Чейзу та Медді спробувати бути разом — про це й мови йти не може. І ще він сумнівався, що Мітч підтримав би цю ідею, якби стосунки стали реальністю. Якщо взяти до уваги список жінок Чейза, додати спільне ДНК із його батьком, то пропозиції Мітча точно не були схожими на справжнє схвалення.

Склавши свої руки, він пробіг поглядом по обличчях усіх людей, які сміялись та випивали поруч із ним.

От де вона була, біля лавочок. Вона вже мала допивати свій четвертий келих вина, з огляду на кількість пустих, що стояли біля неї, і якщо вона була такою ж, якою він її пам'ятав, то це буде довга, проте цікава ніч.

Медді.

Маленька божевільна Медді...

Коли він її поцілував раніше того дня... Боже, він ще ніколи не зустрічав більш чутливої жінки. Те, як вона вигиналась під ним...

Звук жіночого дихання, що майже зірвав йому дах, став сигналом для здорового глузду, але ж якою до дідька гарячою вона була.

Вона й досі була такою пекельною.

Чейз трішки розширив свою поставу, стримуючи гаркіт. Те, що сталось сьогодні вдень, так само й та ніч у його клубі, було помилкою.

Помилкою, якою він насолоджувався, але вона була й тим, що більше ніколи не могло трапитись. Це ж сестра його найкращого друга...

Та, яка зараз стояла на лавочці, — із напівпустим келихом вина, який звисав із її худорлявих пальців, крутила своїми стегнами в такт легкій музиці, що лунала зсередини.

От. Прокляття.

Один із колег Мітча стояв поруч із нею, усміхаючись так, ніби він щойно виграв у клятій лотереї, чи навіть щось краще. Або ж через те, як вона підіймала свої руки, а її тіло чуттєво вигиналось під музику, чоловік думав, що шанси переспати з нею сьогодні були доволі високими.

Не роздумуючи, Чейз відштовхнувся від поручнів і рушив уперед до них. За декілька секунд до того, щоб підійти до них впритул, стягуючи її з клятої лавки, він змусив себе зупинитись. Якого дідька він робить? Вона не була його проблемою.

Але бісова частина його хотіла, щоб вона таки була його турботою. Повертаючись назад, щоб притулитись до перил, Чейз стиснув свою щелепу так, що заболіли зуби. Ким було те непорозуміння, що розмовляло з нею та вмовляло зійти з лавки? Роббі? Боббі? Якесь дурнувате ім'я, схоже на ці?

Ким би той не був, він підняв свої руки, поклавши їх на стегна Медді, і спустив її на підлогу. Її м'який сміх пролунав на терасі, і кожен м'яз у тілі Чейза затремтів.

— Що влізло тобі до дупи, брате? — Чендлер заявив.

Чейз проігнорував його, будучи нездатним відвести погляд від ситуації, яка відбувалась у нього під носом.

Його найстарший брат помітив це, простежив за його поглядом та зареготав.

— Що там витворює маленька Медді?

— Нічого особливого, лише проблеми, — Чейз буркнув.

Чендлер засміявся.

— Вона просто розважається. Немає нічого поганого в тому, що вона танцює з якимось хлопцем.

Але Чейз так не вважав.

— Медді більше не дитина, — додав Чендлер, ніби Чейзу необхідна була допомога, щоб це усвідомити.

Злість пронизала його тіло.

— Вона ж навіть не знає його.

— То й що?

І тоді, здається, Чендлера осяяло.

— Ох, друже, ти що знущаєшся.

Голова Чейза різко повернулась до брата. Будь-хто інший вже давно б відступив під цим грізним поглядом на обличчі Чейза, але не його брат. Чендлера ніщо не могло налякати.

— Що?

— Навіть не пробуй вдавати, — Чендлер похитав головою і знову залився сміхом. — Ти закохався в Медді.

Він насупився.

— Ти й поняття не маєш, про що говориш.

— Брехня, — Чендлер притулився стегнами до перил і глянув через своє плече. — Мітч точно виб'є з тебе все живе.

Ніби я не знав цього раніше, але дякую за нагадування. Погляд Чейза знову повернувся до Медді. Між ними все ще було трохи дистанції, але ж вона усміхалась тому бовдуру, такою невинною та до біса сексуальною усмішкою, і в той самий момент нутро Чейза стиснулось. Чендлер поплескав його по плечі.

— Але, мені здається, що після того, як він витрясе всю твою душу, він, мабуть, тобі подякує.

Сумнівно.

— За що?

Його брат витріщився на нього так, наче той був йолопом.

— Медді могла б дістатись комусь набагато гіршому.

— Вау. Дякую, — крива посмішка торкнулась його губ.

— Ти ж розумієш, про що я. Тоді, коли він змириться з думкою про тебе та Медді, він буде більше, ніж просто щасливим. Він знає тебе. Довіряє тобі.

Так, у цьому й вся проблема. Мітч довіряв Чейзу, а отже, будь-що з Медді — це просто плювок у його обличчя, тому що у свідомості Чейза не було жодного сумніву, що це закінчиться погано.

— Звісно, нічого такого не трапиться, — Чейз нарешті промовив.

Чендлер протягом якогось часу мовчки стояв, допоки його погляд не зупинився на виноградних гілках, що гойдались.

— Хочеш розказати мені чому?

— А я повинен?

Після ще одної паузи він додав:

— Я просто цього не розумію. Медді завжди була закоханою в тебе — і навіть не дивись так на мене. Усі це знають.

Лице його брата осяяла рідкісна усмішка.

— Ви мали б чудовий вигляд разом — вона дуже підходить тобі.

Чейз відмовлявся навіть думати про це.

— А ти доволі непоганий для неї, — тихо додавив його брат.

Чейз провів рукою по своєму волоссю.

— Навіщо ми про це розмовляємо? Дідько, якщо вже на те пішло, її брат повинен вже був забрати її малий зад назад до номеру, поки вона не втрапила в халепу з цим, як його, ідіотом.

Чендлер не стримав сміху.

— Видається, ніби Мітч проводить весело час зі своєю нареченою десь за кущами.

І чорт би його побрав, якщо це було неправдою, то він не міг звинувачувати Мітча в цьому. Чейз повільно видихнув, роздумуючи над тим, щоб повернутись до номеру... або навіть переночувати цієї ночі у своїй машині. Ставало доволі пізно, тому стояти тут, спостерігати за нею...

Сміх Медді прозвучав ніби порив вітру, коли вона піднялась у повітря, забуваючи про келих вина. Руки того хлопця обвили її талію, притягуючи все ближче до себе.

Це було рушійною силою.

Чейз перестав думати. Відштовхуючись від перил, він ледве помітив свого брата, який щось насмішкувато крикнув йому в спину. Коли Чейз вже пробирався терасою і підійшов впритул до спини того хлопця, то почув сміх свого брата здалека.

На секунду пара людей, що стояла перед Чейзом, здавалось, не помітила його, але тоді блискучий погляд Медді прослідкував за спину її партнера. Непорозуміння, як називав його Чейз, застиг і тоді повернувся. Один лиш погляд на лице Чейза змусив цього ідіота втратити дар мови. Це добре.

— Медді, — промовив Чейз на диво спокійним голосом. — Уже час повертатись.

Вона витріщилась на нього, а її щоки залились привабливим рум'янцем.

— Чому?

Чейзу здавалось, що його погляд та зовнішній вигляд не повинні залишати запитань, але було зрозуміло, що вона не в стані оцінювати речі тверезо.

— Я справді думаю, що вже доволі пізно.

Медді надулась, а тоді повернулась, шукаючи свій келих.

— Ще зовсім не пізно. І я не готова повертатись. Боббі, ти бачив, куди я поставила свій келих? Він повинен бути тут, я клянусь.

Її відмова, мабуть, додала маленькому бовдуру хоробрості, тому що він вклинився між Чейзом та Медді.

— Я прослідкую, щоб вона добралась до свого номеру сьогодні цілою та неушкодженою.

— Авжеж, цього не буде.

Боббі-засранець наполягав на своєму, поки Медді вглядалась у закутки в пошуках свого загубленого келиха.

— Із нею все буде добре, друже.

— Вона для тебе ніхто, — Чейз пройшов повз хлопця, залишаючи його стояти на місці зі зруйнованими планами на вечір. Ні в якому разі, поки він живий та дихає, не дозволить комусь схожому зробити з Медді розвагу на одну ніч.

Чейз лагідно накрив своїми пальцями руку Медді й відтягнув її від місця, де пляшка вина лежала на льоді.

— Нумо, повертаємось до нашого номеру.

Він ще раз глянув на Боббі з попередженням, задоволення осіло всередині його душі. Слова Чейза застигли в голові Боббі, тому той, зі здивованим виразом обличчя, підняв свої руки, ніби «здаючись», і подався назад.

Так, гру скінчено, нікчемо.

Медді почала пручатись, але тоді вона хитнулась вліво, притискаючи свою руку до рота й ледь стримуючи хіхікання.

— Схоже, я трішки п'яненька. Не занадто, але думаю, що я на правильному шляху.

Чейз вигнув брову.

Медді знову засміялась, дивлячись на нього крізь свої густі вії.

— Маєш такий вигляд, ніби з'їв щось кисле. У чому твоя проблема?

Я просто танцювала...

— І ще що? — він гаркнув низьким голосом.

Вона почухала носа.

— Що ж, а потім я... ох... я не знаю.

Він закотив очі.

— Гаразд, давай проведемо тебе до ліжка.

— Ти тільки послухай себе! Наказуєш мені залізти в ліжко. Не соромно? — вона зі сміхом запитала та звільнилась від його легких обіймів. — Що подумують люди? Неоднозначно, Чейзе.

— Медді...

Вона ринулась уперед, а він видихнув та пішов слідом за нею.

Неочікувано, але вона попрямувала до сходів, що ведуть на стежку подалі від вина, і, здається, це було хорошим знаком.

Проходячи повз Чендлера, Чейз глянув на брата так, щоб той і не подумав бовкнути якогось дотепного коментаря. Хоча це крутилось на кінчику і його язика також. Єдине, у що не влазив Чендлер — це які-небудь стосунки. Його брат, звісно, зустрічався з дівчатами, але щось неймовірно повинно трапитись у пеклі, щоб старший брат вирішив осісти на одному місці.

— Гарної вам ночі, — прокричав зі сміхом Чендлер.

Чейз відмахнувся від брата.

Вона ступила лиш крок, перш ніж Чейз налетів на неї, обіймаючи за вузьку талію. Медді притулилась до нього, і він обережно повів її сходами вниз, щоб вона не впала чи зламала шию.

Супровід Медді до номеру вимагав досвідченого терпіння та більше нагадував вимушену розвагу. Декілька разів вона виривалась із його рук і починала блукати туди, куди очі бачили. Він сумнівався, що вона пам'ятала дорогу до номеру. На півдорозі вона зняла та жбурнула свої каблуки. Поруч із сусіднім номером вона всілась посередині стежки, на яку падало бліде сяйво місяця.

— Що це ти робиш? — запитав Чейз.

— Відпочиваю.

Хитаючи головою, він обійшов її позаду.

— Ти не пройшла так багато, щоб робити паузу.

— А здається, ніби ми йдемо вже вічність, — вона притулилась до його колін та усміхнулась. — Я той тип дівчат, ну, знаєш, які сідають посеред вулиці. Боже... здається, наче я знову в коледжі!

Він застиг.

— І часто ти сиділа посередині вулиць, коли навчалась у коледжі?

— Більше, аніж можу зараз згадати, — вона відповіла, гикаючи.

— Я такого не пам'ятаю.

Вона підняла руку й показала на нього, але її ціль була хибною, тож вона поцілила собі рукою в обличчя.

Чейз здригнувся, схопив її маленьку руку та відвів подалі від обличчя.
— Ой.

Здавалосьь, що Медді й не помітила, як ледь не вибила собі зуба.

— *Ти ж не завжди був поруч, пам'ятаєш це?*

Чейз боровся з собою, щоб не усміхнутись, коли нагнувся до неї, запустив свої руки під її та змусив піднятись.

— Мені що, доведеться тебе нести? Якщо так, то це довершить мої сьогоднішні дії в ролі лицаря, одягнутого в блискучі обладунки.

— Ти не лицар, — вона хитнулась уперед, тоді покрутилась навколо та поплескала його по грудях із такою силою, що він майже хрюкнув. — Хоча є в тобі щось схоже. У тебе добре серце, Чейз Гембл.

Отакої. Вона пробігла повз п'яньенькими кроками.

— Гарзд, здається, мені таки доведеться тебе нести.

Медісон була роздратованою.

— Я в змозі йти сама, дуже тобі дякую. Просто трішки втомилась.

— А я гадав, що ти не втомилась.

— Так і є, — вона огризнулась.

Він не зводив з неї погляду.

— Ти такий зануда, — Медді хитнулась уперед, а тоді зупинилась та відкинула голову назад, показуючи довгу та витончену шию.

Коли її волосся було розплетеним, воно сягало самих стегон, якщо вона схиляла голову.

— Місяць такий великий.

Ще дещо велике росло в його штанях. І він точно знав, що це робило його останнім покидьком. Але він не міг нічого з собою зробити. Чейз усе ще був чоловіком, під заборonoю чи ні. Медді була... просто Медді. Глянувши через своє плече, вона широко усміхнулася.

— Я дуже щаслива за свого брата, — вона продовжила бурмотіти. — Згодом у них з'являться малюки, тож я нарешті стану тіткою. Зможу брати їх до Смітсоніуму, буду навчати їх історії... і всякому такому.

— Ти збираєшся перетворити ще ненароджених дітей у ботанів.

Вона підняла свій палець, піднесла його майже впритул до його обличчя, і в нього з'явилась потреба облизати його.

— Ботани круті. А ти — ні.

Чейз засміявся, а потім узяв її за руку та потягнув униз по стежці.

— Чого ще цікавого ти хочеш їх навчити?

— Ох.. ну, знаєш, фактам про громадянську війну, чому важливо дбати про поля, на яких точились бої, навіщо берегти історію... а ще зроблю їх волонтерами.

— Упораєшся з цим? — вони опинились перед входом до номеру.

Залишилось декілька маленьких кроків.

Вона вивільнила свою руку та легко штовхнула Чейза.

— Звісно. Я добре справляюсь зі своєю роботою.

— Я в цьому й не сумніваюсь.

І це було правдою. Зрозуміло, що він ніколи не казав Медді наскільки він пишався всіма її досягненнями та її почесним місцем у списках відмінників у коледжі.

А можливо, варто було це зробити.

Збентежений цими думками, він пішов за нею до дверей. Опинившись усередині, вона добралась до краю ліжка й впала на нього.

Чейз увімкнув маленьку лампу кольору фуксії, що стояла в кутку, а тоді перемкнув вимикач світла на стіні. Чим менше світла, тим, мабуть, буде краще.

— Отже, як ми будемо діяти далі? — вона глянула на ліжко, а потім на нього. — Ми що, справді будемо ночувати разом?

Чейз окам'янів до болю лиш від думки про перебування з нею в одному ліжку.

— Я переночую на дивані.

Медді витріщилась на нього, але нічого не промовила. Відчуваючи потребу в дистанції між ними, Чейз пішов до свого багажу, витягнув легкі домашні штани та футболку.

— Я переодягнусь у ванній.

— Чому?

Йому що, справді потрібно пояснювати їй чому? Чейз глянув у її очі й зрозумів, що так.

— Ти теж переодягнись, поки я буду там, Медді.

Її губи склались у тонку лінію.

— Може, я і випила один... чи чотир... або скільки там келихів вина, але ж я не п'яна *чи* дурна.

Чейз вагався щодо першого. Кинувши на неї останній багатозначний погляд, він вирушив до ванної, зачинив двері та швидко переодягнувся. Саме тоді він помітив її маленьку косметичку із засобами особистої гігієни, яка лежала відкритою на рукомийнику.

Зубна паста, щітка для волосся, декілька штукочок для макіяжу. Якись дрібниці, але всі належали їй. Він потягнувся, пробігся пальцями по ручці щітки для волосся. Дивна, абсолютно неприйнятна картинка її речей, розкиданих на раковині в його квартирі, з'явилась у його голові. У його грудях з'явився біль, сильний та вже знайомий.

Дідько, йому потрібні якись ліки або щось схоже. Це була хороша фантазія, але не більше.

Коли достатньо часу минуло, він повернувся до головної кімнати. Медді нерухомо сиділа на ліжку, де вона й була, коли він пішов до ванної, вона вглядалась у ведмежу шкуру.

Він видихнув.

— Медді, чим ти займаєшся?

— Ця шкура дійсно наводить жах, тобі так не здається?

Плавно просуваючись до середини кімнати, він зімкнув руки на грудях.

— Це явно не те, що б я тримав у своєму домі.

Вона здригнулась.

— Мені снитимуться нічні жахи про те, як ця шкура оживає та гризе мою ногу, поки я сплю. Повністю руйнує мій педикюр.

Його погляд впав на її витончені ніжки. Він і сам був не проти погризти хоча б одну.

— Медді, тобі варто переодягнутись в одяг для сну.

Вона встала та взялась за край свого плаття. Коли він бачив її раніше, то думав, що цей відтінок блакитного неймовірно личив їй.

Медді зітхнула.

— Я сплю голяком, тож не взяла із собою ніякої піжами. Не думала, що з цим будуть проблеми...

Трясця.

Картинки її блискучої, гладкої та почервонілої, мов сатин, шкіри, що ковзає під покривалом, заповнили його свідомість. Його тіло й так було напружене протягом усієї ночі, але зараз його член уже почав пульсувати. Він жадав її на примітивному, звірячому рівні.

Те, що б він робив із нею...

Саме тому він не зробить нічого. Не з Медді... Вона занадто хороша.

Відвернувшись від неї, Чейз несамовито розпочав пошуки вирішення ситуації.

— У мене є декілька сорочок, достатньо довгих для того, щоб тобі було зручно.

Він зробив крок уперед до свого багажу, набряклий член між його стегнами ускладнював спроби сконцентруватись на чомусь іншому, окрім його бажання, яким було розсунути її чудові стегна й увійти глибоко в неї, знову й знову. *Цього не станеться, малий, тож заспокойся.* Він схопив темну сорочку та повернувся.

Медді завмерла позаду нього.

— Мені так шкода.

— Чому? Бо ти трішки напилась? — Чейз потріпав сорочку. — Підними свої руки вгору.

Вона послухалась, піднявши їх у повітря.

— Мені шкода загалом за все це, — її голос бурмотів, коли сорочка на секунду застрягла, проходячи через її голову, і він не міг стриматись, щоб не усміхнутись, коли стягнув сорочку донизу.

— Ти, напевне, ненавидиш це, — сказала вона й просунула свою голову.

— Ненавиджу що? — він смикнув сорочку, і, дякувати Богу, вона була довгою, як справжнє плаття.

Пробираючись своїми руками під сорочку, він наткнувся на блискавку на спині. Бічною стороною своїх рук Чейз торкнувся її набряклих грудей і підсвідомо підійшов ближче.

— Ну, те, що ти застряг тут зі мною, — промовила вона й нахилила голову, аби глянути йому у вічі.

Він застиг.

— Я не застряг із тобою, Медді.

Вона не відповіла нічого.

Його пальці знову знайшли блискавку й потягнули за неї. Плаття легко ковзнуло вниз, приземлившись біля її ніг. Чорт забирай, його руки лежали на голій шкірі її спини. Як він і пам'ятав, її шкіра була такою ж м'якою, наче сатин.

Чейзу необхідно було забрати свої руки й негайно відступити, але вона ступила вперед, поклала свої маленькі долоні на його талію, а її оголені стегна торкалися його. Тоді вона притулилась щокую до його грудей та видихнула.

— Я сумувала за тобою, — вона тихо промовила.

Він відчув, як щось обірвалось у нього в грудях

— Маленька, як ти можеш сумувати за мною? Ми бачимось щодня.
— Я знаю, — коротке зітхання вирвалось із її грудей. — Але це не те ж саме. Ми не ті, які були. І я сумую за тобою.

Боже, хіба це не було правдою? Від тієї ночі в його клубі все змінилось. І прямо зараз він завмер, розгублений між думками про те, що з одного боку потрібно встановити відстань між ними, а з іншого тримати Медді у своїх руках. І взагалі, скільки разів йому вдавалось так її обіймати? Не за останні роки точно, але коли вона була меншою, то це часто траплялось.

Дивне порожнє місце в його грудях, яке він зазвичай ігнорував, зараз наповнилось теплом. У дитячому віці він та його брати терпіти не могли перебування у їхньому холодному домі, наповненому розбитими мріями матері про шлюб та сумом через відсутність батька, тож саме поруч із Мітчем, Медді та їхньою сім'єю вони з легкістю забували про самотність.

Особливо біля Медді. Її поведінка ворушила його серце. Навіть у часи, коли вони майже не спілкувались, вона існувала в корі його підсвідомості, немов примара, що полювала за ним.

Заплющуючи свої очі, він притулився підборіддям до голови Медді.

— Я... Я також сумую за тобою.

Вона посунула свою голову й сонно усміхнулась, вдивляючись в обличчя Чейза своїми привабливими очима, наповненими довірою. І, Боже, він міг посперечатись, що вона дозволила б йому зробити все, що заманеться з нею прямо тут та зараз. Його тіло буквально кричало про це й майже вимагало.

Із більшою силою волі, аніж Чейз очікував, він провів її до ліжка, що мало форму серця, відтягнув ковдру та ніжно посадив її. Це було схоже на сюрприз долі, вона навіть не пручалась і ковзнула своїми витонченими, сексуальними ніжками під постіль і лягла.

— Де ти спатимеш? — спитала вона, заплющуючи повіки.

Чейз навис над нею, вдивлявся в її лице. Він знав точну кількість веснянок, які були на її носі та щоках. Дванадцять, якщо бути точним. Знав, що малесенький шрам під її пухкою нижньою губою, на тон світліший, аніж уся її шкіра, залишився від падіння з велосипеду, коли їй було сім. Також добре знав, що ці губи, залежно від її настрою могли бути дуже експресивними.

Він оглянувся через плече. Диван був довгим та вузьким, без сумніву, спати на ньому було так само зручно, як на купі дощечок.

— Чейзе? — Медді прошепотіла.

Поборовши свою усмішку, він забрав пасмо волосся з її обличчя, а потім несвідомо його рука лягла на щоку Медді і почала погладжувати її. Дівчина повернулася у відповідь на цей рух, і ще одне м'яке зітхання вирвалось із її привідкритих губ.

— На тому дивані викарбуване моє ім'я, — сказав Чейз.

— Тут більше, аніж достатньо місця, — вона перекотилась на інший бік ліжка, повернувшись до нього обличчям. — Я не кусаюсь.

Проблема була в тому, що він сподівався на протилежне.

— Усе гаразд.

Дивовижне те, що вона заснула до того, як він устиг ще щось сказати.

Це було хорошим знаком для нього, адже якби вона ще раз запропонувала лягти поруч, то він не був упевнений, що зможе відмовити ще раз. Чейз опустився губами до її щоки та притиснувся, залишаючи на ній поцілунок до того, як відійти. Вимкнув світло, пішов до дивану, потягнувся й спробував влягтись якомога зручніше. Той біль, у його грудях, знову повернувся, але цього разу він розумів, що причиною не є недостатня кількість обіймів.

Це була нестача Медді в його житті.

Розділ П'ятий

Із пляшкою, наполовину розбавленою парацетамолом та вірою в здатність магії спрацювати на її головний біль, спричинений вином, Медісон здригнулась, бо хотіла сховатися за своїми сонцезахисними окулярами, коли проходила повз матір. Експерсія по території виноградників звучала весело, навіть цікаво, якби не її переконання в тому, що барабанщик-психопат оселився в її голові.

Боже, схоже, що вона таки випила забагато вчора ввечері. Танці на лавочці? Змушена повертатись під супроводом, на диво, раціонального Чейза до номеру? Присоромлена та трішки більше, аніж просто розчарована собою, вона трималась поблизу своєї сім'ї, поки вони сиділи на сидіннях у кузові вантажівки, що возила худобу, звідки відвідувачі могли зблизька розглядати виноградники.

Боббі? Роббі? Як би його не звали, він опинився в іншій машині, дякувати Богу. Вона не могла навіть глянути на нього без бажання сховатись у сіні, що покривало всю вантажівку.

Кожен горбик на дорозі бив по скронях Медісон. Вона схопилась за сидіння, міцно стиснула щелепу, поки автомобіль хитало по вузькій дорозі.

Під широкими краями солом'яного капелюха мама Медісон усміхнулась.

— Маєш вигляд, ніби трішки зголодніла.

Ще до того, як вона встигла відповісти, Чейз втрутився в розмову з хитрою посмішкою.

— Вона випила близько двадцяти келихів вина вчора ввечері.

— Медісон, — її мама промовила з докором, а брови нахмурились. Вона закотила очі.

— Та не випила я двадцять келихів.

Її батько почував свою доглянуту бороду.

— То скільки ти випила?

— Я не знаю, — вона мовчки глянула на Чейза. — Може, чотири...?

Її мама затамувала подих, Ліза лиш захікікала, а брат Медісон посміхався та хитав головою.

— Ну що за дивовижне вино, — він сказав.

Медісон скорчила обличчя та відвернулась. Наскільки їй дозволяв бачити зір, на горизонті виднілись виноградники й пагорби під яскравим мерехтінням сонця та блакитного неба. На щастя, тема розмови про її похмілля змінилась плануванням весілля. Увечері в п'ятницю відбудеться репетиція, оскільки парубоцька вечірка та дівич-вечір проводились за тиждень до самого дійства. Весільних листівок була величезна кількість, які потрібно було комусь складати. Медісон захотіла побути корисною, тож запропонувала зайнятись цим до вечері.

— Дякую тобі! — Ліза вигукнула з радістю. — Тобі, напевне, знадобиться чиясь допомога. Там багато листівок, плюс маленькі тримачі для карток. Упевнена, що якась із моїх дружок залюбки допоможе тобі.

Бути головною фрейліною означало мати більше турбот. Медісон це розуміла, але залюбки була готова до праці. Та й незважаючи на те, що інші дівчата робили стільки всього, вони завжди з'являлись тоді, коли їй була потрібна допомога.

— Усе гаразд. Я впораюсь сама. Нехай вони відпочинуть.

Ліза змирилась із цим, але перевела свій погляд на Мітча.

Медісон розтиснула руки та погладила ними джинсову спідницю.

Людиною, яка сиділа навпроти неї, був Чейз. Попри те, що він промовив до неї не більше двох слів, від моменту, коли вона злізла з ліжка, дівчина буквально відчувала його погляд на собі.

Минула ніч... Боже милый, він допоміг їй переодягнути сукню, а ще вона призналась, що спить без одягу. Що ж, вона точно додала новий поріз на своєму поясі принижень. Відрікнувшись від вина назавжди, вона крадькома глянула на Чейза.

Їхні очі зустрілись у момент, коли туристичний гід зупинився біля великої кам'яної будівлі. Усі почали виходити з машин поспіхом. Мітч та Ліза спереду, їхні руки міцно обіймали талії одне одного. Її батьки були такими ж милими. Як Чейз казав раніше, вони ставились до цієї події, як до другого медового місяця. У них не було справжнього, коли вони одружились, тож Медісон була щасливою бачити їх такими романтичними та веселими.

— Сюди, — сказав низький голос.

Медісон глянула вгору і побачила Чейза біля себе, який тримав пляшку води. Вона взяла її, невпевнено усміхаючись.

— Дякую.

Він знизав плечами.

— Я бачив похмілля набагато гірші ніж те, яке відчуваєш зараз ти, але вода повинна допомогти.

Йому б цього не знати, подумала вона, відкриваючи кришечку та роблячи перший ковток. Окрім володіння трьома клубами, де алкоголь лився рікою, він був любителем погуляти на вечірках у коледжі, а ще була його мати... Чейз та його брати, найімовірніше, навчились боротись із похміллям ще в ранньому віці. Їй завжди здавалось дивним, що Чейз вліз у клубний бізнес, але вона гадала, що хлопець був налаштований стати на шлях свого батька. Його тато володів десятками барів та клубів. Здавалось дуже логічним те, що один із братів вибрав таку ж сферу.

Але Чейз... Він не мав нічого спільного зі своїм батьком, зовсім. Чейз не був таким холодним чи егоїстичним, як найстарший Гембл. Легке тремтіння пройшло тілом Медісон, коли вона згадувала ті декілька разів, коли була в будинку Гемблів. Одного разу, коли вона була ще дитиною, а наступний уже у віці сімнадцяти років. Обидва рази будинок здався їй стерильним та крижаним. Їхня мама була схожою на безжиттєву оболонку, існування якої підтримувалось пляшками вина та виписаними лікарем таблетками. Ця жінка кохала батька хлопців до нестями, а їхній тато... здавалось, ніби йому було байдуже.

Непомітно ховаючись за своїми сонячними окулярами, вона поглядала на Чейза й знову помітила, що Чейз був тим, хто нагадував свого батька, але навіть із клубами, дівчатами та успіхом, він найменше здавався самим собою.

Він просто не міг перестати вести себе так, як поводився завжди.

Коли він глянув на неї, Медісон дивилась прямо перед собою. Чому вона взагалі переймалась цим? Це нічого не означало, і якби вона не вирвалась зі своїх роздумів, то покотилась би прямо вниз вузькими сходами, якими гід проводив їх до винного погребу, де доверху розташовувались стелажі з тисячами пляшок вина.

Щось сьогодні було не так із Чейзом, навіть коли він жартував зі своїми братами та Мітчем. Наче напруга між його плечей, якої не було вчора вранці, оселилась у ньому. Вона сподівалась, що провиною цьому не був сон на тому жахливому дивані.

Повітря у винному погребі було на декілька градусів прохолоднішим, вона потерла свої руки від холоду. Оскільки зберігання вина не було чимось цікавим для неї, вона відійшла від групи, прогулюючись пляшковим лабіринтом.

Боже мій, якби в неї була клаустрофобія, то перебування тут обернулось би проблемою через те, якими ж тісними, вузькими і до того ж високими були ці стелажі.

Її в'єтнамки лягнули по цементній підлозі, коли вона спробувала підняти пальці та прочитати назви на пляшках. Більшість із них вона не могла навіть вимовити і, чесно кажучи, скоріше ляже в труну, аніж зробить ще один ковток цієї рідини.

Голоси групи віддалялись від неї, поки Медісон перебирала пальцями пляшки, що лежали. Вона не була вправним поціновувачем випивки, це було очевидно. Попередня ніч була винятком.

Зупинившись біля кута стелажу, вона оглянулася із раптовим усвідомленням, що вона більше не чула ніяких голосів. Вона повернулася до місця, де відділилась від групи, принаймні, — так їй здавалось.

— Дідько, — вона пробурмотіла й побігла вниз між стелажими.

Це не по-справжньому. Вони не покинули її. Міцніше стискаючи пляшку з водою, вона вискочила з-за рогу, врізалась у тверді груди та майже впала на свій зад.

Чейз схопив її за руку до того, як вона приземлилась на свою спину.

— Обережно, ти в нормі?

Вона кивнула.

— Не знала, що ти був там, — вона ступила крок назад, її пульс скажено скакав.

Реакція її тіла була безглуздою.

— Чому ти тут?

Він схилив свою голову набік.

— Група переходить до обіду.

— Справді?

Оскільки вона вже не тряслась у тій жахливій вантажівці, її живіт радісно пожвавився.

Щось схоже на половину усмішки з'явилось на обличчі Чейза.

— Це пікнік, наскільки я чув, серед справжніх виноградних кущів.

Це звучало неймовірно смачно та романтично.

— Що ж, тоді нам варто поспішити.

Відходячи вбік, Чейз пропустив Медісон. Він йшов мовчки за нею, хоча вона хотіла, щоб він сказав щось. Що-небудь. Але знову ж таки, вона й гадки не мала, що сказати самій. Ніяковість, що розвивалась між ними, була жахливою. Справжній доказ того, що будь-яка дружба не повинна переходити ту тонку межу... Принаймні поки двоє не будуть готові пройти її до кінця.

Коли вони дістались входу, Чейз вилаявся собі під ніс.

— Куди збіса всі поділись?

Відчуття жаху пробігло її тілом, аж до живота, коли вона оглянула зверху вниз пусті стелажі. Вона не чула жодних звуків, окрім м'якого подиху Чейза та свого серця, що стукало в скаженому ритмі.

— Вони ж не... — вона замовкла, не здатна прийняти те, що відбувалось.

— Ні, — він обійшов Медісон та застукав ногами по сходах. Ще одна лайка та стукіт змусив її здригнутись.

Медісон знайшла Чейза на верхніх сходинках, його рука лежала на стегнах.

— Будь ласка, не кажи того, що збираєшся сказати.

— Ми замкнуті тут, — безнадійність відчувалась у його голосі.

— Та ти знущаєшся з мене, — вона протиснулася між ним і торкнулася дверей, потягнула ручку.

Нічого. Їй хотілось вдаритись головою об двері, але зрозуміла, що її головний біль лиш ущух, тому це така собі ідея.

— Вони покинули нас.

Чейз притулився до холодних цементних блоків, заплющив очі.

— Вони ж повинні усвідомити, що нас немає поруч. Вони повернуться. Незабаром. Це не займе багато часу.

Чоловіче, вона на це сподівалась. Їй вже було холодніше, аніж було раніше. Після перших п'яти хвилин, потім десяти, не було схоже, що порятунок прийде найближчим часом.

Медісон всілася на сходинку, відганяючи руками мурашки на голих ногах, які з'явилися від холоду.

— Знаєш, мене навіть трішки ображає те, що вони не помітили нашої відсутності.

Він засміявся і вмовився на сходинці вище від неї, нахилився вперед, переплів руки на своїх зігнутих колінах. Його лице було майже на

одному рівні з її власним, тож їй не треба було піднімати голову, щоб поговорити з ним.

— Так, це дивує твою самооцінку, чи не так?

— Б'юсь об заклад, вони зараз насолоджуються обідом. Смакуючи бутерброди, запиваючи все содовою, сім'я думає: «Хмм, група має якийсь інакший вигляд, але, ох, не зважайте, у нас є мариновані яйця!» Низький, схожий на виття хаскі, сміх Чейза відізвався теплом у животі Медісон.

— Ця ситуація мені дещо нагадує.

Спершу вона не зрозуміла, на що він натякає цим реченням, водночас вона зняла свої окуляри та поклала їх біля води на виступі вгорі. А тоді до неї дійшло.

Заради всього святого в цьому світі.

— Тобі було сім, — він сказав, його голос перемішувався зі сміхом.

Вона схилила голову, їй стало знову дуже соромно. Чейз мав чудову виняткову пам'ять, коли доходило до згадування найбільш принизливих моментів у її житті.

— Мітч та я йшли до парку, щоб зіграти в баскетбол, ти також хотіла йти, але Мітч не дозволив, — ще один смішок заповнив мовчання. — Отже, ти вирішила помститись.

— А ми можемо поговорити про щось інше?

Чейз проігнорував її.

— Тож ти запхнула себе в скриню в будиночку на дереві. Чого ти, чорт би тебе забрав, сподівалась досягти?

Її щоки спалахнули.

— Я сподівалась, що ви, хлопці, повернетесь і почнете за мною сумувати, а тоді відчуєте, що вчинили зі мною погано, бо не дозволили погратись із вами. Ну, так, я знаю, не найрозумніший план, але ж я була дитиною.

Чейз похитав головою, і пасмо його темного волосся впало на його чоло.

— Ти могла вбити себе цим.

— Що ж, але ж не вбила.

— От тільки ми думали, що ти пішла до сусідського будинку, — він додав й одразу ж завмер. — Дідько, ти, певне, провела в цій скрині не одну годину.

Так і було. На щастя, скриня мала величезну проржавілу дірку збоку, але щось пішло не так, коли вона закривала кришку. Вона захлопнулась. Навіть із її худорлявими ручками вона не могла дістатись до засувки зсередини. Тож єдине, що вона могла зробити — це безпомічно сидіти в клятій скрині. Коли наближалась ніч, вона відчувала, як павуки лазили по ній. Вона згадала, як плакала, і їй здавалось, що пройшло декілька днів, а тоді нарешті заснула, упевнена, що помре на самоті.

— Коли твій тато зрозумів, що ти не була в будинку сусідів, і ніхто тебе не бачив із моменту, як ми пішли до парку, я подумав, що він зачинить нас в одному з його бомбосховищ.

Уявляючи, яким розлюченим її тато був, вона засміялась. Частково, причиною того, що їй вдавалось стільки ходити за ними по п'ятах, коли вона була дитиною, був той факт, що її батьки прищепили страх перед Богом в Мітча та братів Гембл. Якщо Медісон хотіла гратись із ними, їй це вдавалось, вона могла навіть диктувати свої правила.

Погано те, що це більше не працювало.

— Ти знайшов мене, — промовила вона, заплющуючи очі.

— Так, я.

— Як тобі це вдалось? — вона запитала.

Це було єдиним, чого вона так і не дізналась.

Чейз довго мовчав, Медісон подумала, що він може вже й не пам'ятати.

— Ми шукали всюди: мої брати й твоя сім'я. Вони були в будиночку на дереві, але сам не знаю чому, я вирішив перевірити знову. Побачив ту дурнувату скриню, на якій ми зазвичай сиділи й заглянув у діру. Спав на очі твій червоний светр, і в мене ледь не стався серцевий напад.

Я покликав тебе на ім'я, але ти не відповіла. Серце завмерло. Думав, що ти вже мертва. Мені довелось скористатись старим зламаним молотком, щоб вибити замок, — він глибоко вдихнув. — Ти налякала мене до смерті.

Вона вкусила свою губу, згадуючи, як він витягнув її та ніс назад до будинку.

— Вибач, я не хотіла вас налякати.

— Знаю. Ти була ще дитиною.

Вона зупинилась, а потім продовжила.

— Вибач за минулу ніч.

Він відмахнувся.

— Ні. Справді. Я трішки погарячкувала й погано пам'ятаю, як біла себе по обличчю.

Шкіра в кутках його очей зморщилась, коли він засміявся.

— Ти саме так і робила.

— Це так соромно, — вона пробурмотіла. — У будь-якому разі, мені шкода, що тобі довелося розбиратися із цим.

— Не варто. Це було весело.

— Весело?

Він кивнув.

— Ти була занадто зачарована місяцем та навчанням майбутніх дітей Мітча й Лізи волонтерству, а ще *багато* та *багато* іншим.

Медісон усміхнулась.

Чейз затамував подих і сказав.

— Отже, ти спиш голою?

От дідько.

— Завжди? — допитливість почувалась у його голосі.

Вона зітхнула.

— Завжди.

— Круто.

Підглядаючи за ним через плече, вона підняла свої брови. Він підморгнув. І більше нічого не сказав. У мовчанні, яке утворилось після, вона шукала що б сказати.

— Як йдуть справи в клубах?

— Добре, — він зігнув м'язисті руки в себе на грудях. — Я роздумую над тим, щоб відкрити четвертий у Вірджинії.

— Справді? Вау. Це непросте завдання.

— Я не знаю. Ще нічого не вирішено, але видається непогано. Там є клуби батька, але здається, що в них усе добре й без мого контролю. Ніколи не думав про те, щоб втрутитись та викупити їх у менеджерів, які були там. Надаю перевагу володіти власними. Тоді це означає дещо більше, а не просто вже готове передане мені... — його погляд впав на її литки, які вона потирала руками, і Медісон раптово червоніючи зупинилась.

Чейз відкашлявся.

— Мітч розказував мені, що ти створила петицію про збільшення фінансування волонтерського відділу й добилась успіху.

На початку року, як і будь-яке місце у світі, Смітсоніум зіштовхнувся зі скороченням фінансування, тож волонтерський відділ був чи не найпершим, який постраждав від цього. Створення та просування петиції забрало чимало місяців, крові й навіть сліз відчаю, щоб нарешті отримати грант, який дозволив їм продовжувати функціонувати.

Медісон закивала головою.

Його погляд наповнився гордістю, Медісон відчула тепло та все розмилось у її очах від того, що вона бачила.

— Це справді чудово.

Їй завжди було незручно приймати компліменти, тому вона почервоніла та відвела погляд.

— Грант потребував великої кількості праці, але я насолоджувалась процесом.

— Дуже приємно... бачити, як ти займаєшся тим, що подобається.

Її підборіддя смикнулось у бік Чейза, пробуючи розшифрувати, чому він це сказав, але потім зрозуміла, що, мабуть, він мав на увазі саме те, як і прозвучало.

— Це взаємно.

Чейз кивнув головою і глибоко вдихнув. Медісон була загартованою. Вона знала цей звук, знала, що він збирається сказати те, що їй, найімовірніше, не сподобається.

— Щодо того, що трапилось... учора після обіду... — м'язи запульсували на його щелепі. — Мені не варто було так втікати. Здивована, вона дивилась на нього декілька секунд, а тоді змогла промовити.

— І, справді, не варто було.

Чейз сприйняв це спокійно.

— Це таки сталось, тож не потрібно було казати, що це не так.

Їй стало цікаво, чи не відбувається ззовні апокаліпсису. Чи не подають із неба комети. Можливо, змінюються полюси. Або ж тануть айсберги.

Її батьки були б у захваті.

Його щоки частково почервоніли.

— І мені шкода, не потрібно було...

— Не, — обірвала вона, піднявшись на ноги ще до моменту, коли усвідомила це.

В обмеженому просторі між ними було мало вільного місця, а її злість, немов третя людина, заповнювала простір між тілами.

— Не смій казати, що тобі не варто було цього робити.

Його очі розширились, а тоді звузились.

— Медді...

— І перестань мене вже так називати, — її руки стиснулись у кулаки. — Думаю, що ти доволі чітко дав мені зрозуміти, наскільки непривабливою ти мене бачиш.

— Ого. Зачекай, — він розвів руками. — Твої слова не мають нічого спільного з правдою.

Вона розлютилась.

— Звісно, адже коли тобі подобається людина, тобі зазвичай подобається з нею цілуватись, і після ти не поводишся, ніби поцілував Адольфа Гітлера.

Його губи смикнулись, ніби він намагався стримував усмішку, тож він підвівся на ноги.

— По-перше, я так не поведився. А по-друге, я більше не хочу чути слова «цілувати» та «Гітлер» в одному реченні, тому що тепер я уявляю тебе з вусами.

— Замовкни.

— І це не сексуально, зовсім ні.

Його слова звучали легко, навіть грайливо, але тепер її лице палало, і від цього не було куди втекти.

— Байдуже.

Гнів затьмарив відтінок його очей, перетворюючи їх на блакитно-кобальтові, і пустотливий вогник у них згас.

— Розмовляти про це, а також намагатись бути пристойним чоловіком у цій ситуації, було, очевидно, помилкою.

— Такою ж, як поцілунок зі мною вчора, так?

— Авжеж, — випалив він у відповідь.

Медісон здригнулась, і на секунду їй здалось, що вона побачила тінь жалю в його очах, але він одразу відвернувся. У її голові все вирішилось за мить. Роки нерозуміння та жалю змішались разом, щоби сформуванати огидний клубок емоцій.

Вона підняла підборіддя вгору.

— Скажи, ти телефонуєш іншим дівчатам після спільної ночі й вибачаєшся за свою п'яну поведінку?

М'яз на його щелепі знову смикнувся.

Безстрашно, вона зробила крок уперед, стаючи прямо перед його обличчям.

— Упевнена, що не телефонуєш. Вони, найімовірніше, отримують дзвінки, що не містять у собі вибачень та квіти, замість того, щоб бути забутими, як непотріб.

Лють спалахнула в його очах.

— Ти не непотріб.

— Звісно, гадаю, я тоді просто недостатньо хороша. Але ж стривай, радій, тому що незабаром ми отримаємо наші кімнати й нам не доведеться *вибачатись* одне перед одним, — вона повернулась та попрямувала сходами вниз, щоб знайти скриню, у якій можна сховатись, адже сльози обпікали очі, і вона знала, як заздрісно звучали її слова.

Вона робила з себе дурепу. Знову.

Медісон майже дісталась кінця сходів, без одного кроку, коли рука Чейза схопила її, він штовхнув Медісон назад та почав вглядатись у її очі.

— Ти ж ні чорта не розумієш, чи не так?

Вона спробувала звільнити свою руку, але він тримав її.

— Не розумію чого?

— Моя поведінка не має нічого спільного з тим, що ти достатньо хороша чи те, що подобаєшся мені. Зовсім нічого.

— Невпевнена, кого з нас ти пробуєш переконати, друже. Думаю, твій досвід поведінки зі мною говорить сам за себе.

Однієї миті вона стояла посередині сходинки, а через секунду її спина була притиснута до стіни, а тіло Чейза було на рівні її.

— Скажи мені, — він промовив низьким та тягучим голосом. — Чи схоже це на те, що мене до тебе не тягне?

Охх, так, вона *беззаперечно* приваблювала Чейза. З її легень вирвалось повітря, а в роті пересохло. Кожен сантиметр його тіла притиснутий до її. Вона відчувала ерекцію його члена, довгого та об'ємного, біля свого живота. Електричний струм пробіг її тілом.

— Я.. Я починаю бачити картину цілком, — сказала вона. — Це доволі велика картина.

У будь-який інший день Чейз можливо б і посміявся, але не зараз. Його переповнювала злість, а то й більше, але Медісон не боялась.

Страх та ім'я Чейза це дві речі, які ніколи не перетнуться.

Вона спробувала проковтнути емоції, вдихнути, але її погляд зустрівся з його очима, у яких не було нічого, окрім болючої напруженості.

І її затягнуло, понесло.

Можливо, і справді вона нічого не розуміла.

Тепла рука Чейза ковзнула вгору по голій руці Медісон до краю тонкої бретелі на майці. Хвиля маленьких ударів прослідувала за його дотиками, а коли його пальці проникали під цей тендітний клаптик матеріалу, її ноги могли б підкошитись, якби Чейз так тісно не притискався до неї.

Він нахилив голову, притулившись губами до її шкіри, трішки нижче вуха. Вкусив її там, просто малесенький укус, який змусив хвилю жару пробігти її венами. А тоді його губи попрямували нижче, залишали по собі гарячі сліди.

— Ти зводиш мене з розуму, остаточно та безповоротно змушуєш мене божеволіти. Ти знаєш це? Упевнений, що так.

Приглушивши голос розуму, який кричав та посилав попередження, вона схопила його за плечі, нахилила голову назад, у такий спосіб надаючи доступ Чейзу, якого він хотів.

І він дійсно жадав цього.

Його впевнені губи попрямували назад, до її горла, і зупинились над її губами. Груди Медісон різко піднялись, його інша рука приземлилась на її стегно, пальці вхопились за джинсову тканину, утримуючи її на місці.

Їхні погляди зімкнулись.

— Нам не варто цього робити, — він прогарчав і пристрасно поцілував її, а коли відсторонився, то все ще прикушував її нижню губу.

— Не тому, що ти для мене неприваблива, — він притиснув свій таз до її, щоб донести свою думку. — І не тому, що мені здається, ніби ти недостатньо хороша. Ти чудова, Медді, навіть занадто, і в цьому вся проблема.

Медісон не знала, що він мав на увазі, і не могла дихати, адже його м'язисте стегно змусило її розсунути ноги. Вона ахнула, коли твердий матеріал його штанів зіткнувся з її оголеною чутливою шкірою.

З'ясування причини, чому вони не повинні робити те, чим займались саме зараз, відступило на другий план перед болем у її серці та диким потоком почуттів, які вона плекала до цього чоловіка роками.

— Боже, — Чейз застогнав та вигнувся своїми стегнами до переду. — Нам дійсно потрібно щось зробити з тим, що ти не носиш трусиків, Медді. Я серйозно кажу.

Вона заплющила очі, вигнула спину та повернулася. Тертя його стегон і її власне бажання розпалювали вогонь усередині неї. Коли вона наважилась відповісти, її голос був задиханим і невпізнаним.

— Зробити з цим що?

Обидві руки Чейза обхопили її стегна, коли він підняв та посадив її на свою ногу. Медісон відчула, як він пропікає тонкий матеріал її сорочки.

— Це шаленство, — прохрипів він, що не було справжньою відповіддю на запитання. Не те, що вона ним переймалась.

Його очі палали, він притягнув Медді до себе, поцілував так наполегливо, що їй здавалось, ніби вона відчуває смак самої себе.

Вона обхопила своїми руками шию Чейза, пальці занурились у його м'яке волосся на потилиці. Її тіло притискалось до його, і єдине, про що вона благала, чого так хотіла, щоб він не зупинявся. Ніколи.

Для нього мова його тіла означала більше, аніж його слова.

...

Викинутий непотріб? Ці слова стукали в його вухах, немов барабан.

Його батько покинув матір саме так — як щось, що має зігнати подалі від їхнього розкішного дому, оточеного коштовностями, хутрами, хлопцями в басейні, усім, чого лише могла бажати жінка. Не було тільки одного, чого вона потребувала — кохання та вірності свого чоловіка. Медді ніколи не була й не могла бути покинутим мотлохом.

Чейз втягнув у себе повітря за секунду до того, як Медді притиснулася губами до нього. Це було божевіллям, але його контроль десь зник між її звинуваченнями в тому, що вона його не приваблює, та її запальним проявом темпераменту.

Він не міг зараз зупинитись, розумів, що не хоче, не коли вона така тепла та жагуча з ним. Його бажання вибухало ще з більшою силою, коли вона погойдувала своїми стегнами та з неї виривались звуки важкого дихання, прямо в його губи.

Рука Чейза попрямувала до грудей Медді, він відчув, як затверділи її соски, і всі його джентельменські примхи випарувались із цього клятого підвалу разом зі здоровим глуздом.

Чейз відчував, як тремтить її тіло під час поцілунків. Незважаючи на те, що в його штанах член затвердів, мов граніт, він намагався запобігти цій катастрофі. Адже, у кінці кінців, чи міг він дійсно бути з нею? Вона була набагато кращою за нього, але цього навіть не помічала.

Але здавалось, що в нього не було контролю над своїми руками. Він просунув пальці під бретельки її майки, опускаючи їх вниз по руках, оголяючи м'які та набряклі груди перед холодним повітрям та своїм голодним поглядом.

— Боже, ти чудова, — він накрив своїми долонями її груди, ще більше втрачаючи себе в її м'якості, його великий палець торкнувся затверділої випуклості на грудях. — Така ідеальна...

Її тяжкий стогін знищив його, коли рука Чейза попрямувала трішки нижче до вигину її стегна.

Тоді Медісон вигнула спину, а її спідниця поповзла ввєрх по нозі.

— Будь ласка, Чейзе, прошу.

Як він міг встояти перед нею? Як таке взагалі могло трапитись?

Його голова опустилась до рожевого кінчика, він висунув язик та втягнув її плоть своїми губами. Її шкіра була занадто звабливою, щоб пручатись. Смак Медісон... звів його з розуму.

Рука Чейза дражнила дівчину під спідницею, уздовж вигину її напружених сідниць, прямувала до зволжених пелюсток її статевих органів. Він провів пальцем посередині її статевих губ, і на дотик вони нагадували атлас.

Він був у захваті, захоплений та зачарований нею. Це не було чимось новим, але...

Боже, вона була такою м'якою і поступливою в його руках, і це було до біса неймовірно.

І він жадав її, кожну її частину...

Кроки по іншу сторону дверей вибили його з фантазій, за відчуттями це був ніби удар ядерною зброєю.

Відстрибуючи, він зловив Медді перед тим, як вона встигла покотитись униз сходами. Вона витріщилась на нього, вираз її обличчя був настільки шокованим та вимогливим, що йому захотілось підперти кляті двері та продовжувати розпочате.

У незрозумілий спосіб він швидко поправив її одяг за лічені секунди до того, як двері відчинились.

Гід застиг на місці з ключами в руках. Позаду нього стояв Чендлер, розуміюче вигинаючи брову. Чудово.

— Ох, — вигукнув Чендлер. — Ось ви де. Гадаю, маленька тінь позаду тебе це Медісон? Ми всюди шукали вас двох.

— Що ж, ми були *тут* увесь час. *Закриті*.

Він сказав свої слова, наголошуючи на них, і глянув за своє плече та побачив личко Медісон, із широко розплющеними очима та червоними щоками, яке дивилось на нього.

Він глянув на брата та зустрівся з його глузливим поглядом.

— Багато часу вам знадобилось.

Чендлер розсміявся.

— Не знаю, чому, але в мене зовсім протилежне враження.

Чейз проігнорував їдкий коментар свого брата. Він більше переймався тим, як йому тепер тримати свої руки подалі від Медісон.

Розділ шостий

Що в біса сталося? Медісон почувалась розгубленою. В одну секунду вони сперечались, а наступної цілувались та робили багато, багато чого іншого. Було так гаряче, а тоді...

А тоді нізвідки взявся брат Чендлера. «Ніяково» було і близько не тим словом, яке підходило для цього.

Вона все ще була в заціпенінні, коли їх привели до пагорбу, де був підготований пікнік. Чейз повернувся до свого стоїчного мовчання, а в той час із привабливого обличчя його брата не злазила хитра посмішка протягом усієї дороги назад, а Медісон... вона просто не розуміла, що робити далі.

Вона почувалась наче зомбі з біполярним розладом — збудженим зомбі з біполярним розладом. Її мама поспішила назустріч та витиснула з неї все живе, як тільки помітила доньку. Медісон ледь не отримала капелюхом в око.

— Ми так переживали, люба. Я думала, що ти випала з вантажівки чи щось таке.

Стискаючи маму у відповідь, Медісон запевнила її у своїх словах.

— Зі мною все добре. Просто опинилась зачиненою у винному погребі.

— Ох, це ж жахливо!

Її тато нахмурився.

— Узагалі-то, у разі ядерних опадів винний погреб може стати найкращий місцем.

— Та-а-ту, — Медісон протягнула.

Мітч почав усміхатись зі свого місця поруч із Лізою.

— Принаймні в тебе був Чейз за компанію. Не могло все бути настільки погано, і, стривай, ви не вбили одне одного.

Медісон закам'яніла.

Проходячи повз неї, Чендлер глянув через своє плече й підморгнув перед тим, як додати.

— Це й змушує задуматись, що вони *робили* одне з одним.

Вона стягнула волосся, щоб приховати свої червоні щоки, вона знизала плечами та вмістилась на покривалі, переключаючи увагу на те, що

залишилось з їжі. Прямо зараз, оточена родиною та друзями, вона навіть не могла почати аналізувати що трапилось, але і не могла перестати перевіряти, чим займався Чейз.

Він сидів далі зі своїми братами, його довгі ноги витягнуті перед ним, і усміхався так, ніби його ні чорта не турбувало в цьому світі.

Гаразд. Тобто, це може бути хорошим знаком. Принаймні він не роздумував над цим, а потім не приходив із вибаченнями. Її серце перевернулось. Якщо він не прийде вибачатись, то що це означає? Те, що він не шкодує? Чи, можливо, існує якийсь шанс на майбутнє?

А, може, вона хотіла стрибнути вище своєї голови? Важко було не поспішати, коли вона кохала його стільки часу.

Боже, вона звучала, ніби їй знову тринадцять.

— До дідька моє життя, — вона пробурмотіла.

— Що, люба? — її мама запитала.

— Нічого, зовсім нічого.

Після пікніку почалось продовження туру. На щастя, її більше не забували. А, *можливо, і не зовсім на щастя*, подумала вона, кидаючи погляд на Чейза в сотий раз.

Коли всі вийшли з вантажівки та попрямували назад до своїх номерів, щоб відпочити перед офіційною вечерею, Медісон пішла до головної будівлі, аби зайнятись весільними листівками. Вона сподівалась, що це безглузде завдання поверне її мозок на місце. І, ймовірно, це було хорошою ідеєю, щоб не повертатись до номеру. Бути на самоті з Чейзом знову, найімовірніше, обернулось би катастрофою. У неї вже й так був нервовий напад через те, що вона поняття не мала, як він поводитиметься далі, а, може, через те, що вона не знала, якою повинна бути її поведінка. Вони посваряться? Зроблять вигляд, що нічого не трапилось? Чи продовжать на тому, де й зупинились?

— *Ключ до номера три, будь ласка.*

Перш ніж Медісон ступила на сходинки, що вели до розлогого ганку, її мама обвила своєю рукою талію дівчини.

— Люба, ти добре почуваєшся?

Якою б виснаженою вона не була, правда рвалась назовні. Що ж, принаймні її частина. Вони перебували доволі далеко від решти групи задля усамітнення, але вона говорила тихим голосом.

— Я справді не знаю, мамо.

Її мама зняла капелюх та пригладила руками темне волосся, що навмання стирчало на голові.

— Це через весілля? Чи роботу?

— Ні, — Медісон засміялась, — я щаслива за Мітча та Лізу. Це зовсім не через це. І з роботою теж усе чудово.

— Тоді, що не так? — мама стиснула її руку. — Ти сама не своя, відколи приїхала.

Вона так хотіла комусь зізнатись, але що вона могла розповісти своїй мамі? Вона скоріше помре, аніж признається в тому, що сталося у винному погребі.

— Насправді, нічого серйозного, — вона усміхнулась, а потім її серце впало в п'яти, коли вона краєм ока побачила Чейза, що потягувався.

У відблиску денного сонця він мав неймовірний вигляд. Його сорочка задерлась, оголяючи рельєф пресу. Медісон довелось відірвати свій жадібний погляд.

Можливо, її мама інколи казала якісь божевільні речі, але, дідько, вона була спостережливою.

— Так, я розумію.

— Розумієш що? — Медісон застигла.

Її мама злегка засміялась.

— Чейз — у ньому завжди справа.

Яким би обурливим не було це твердження, Медісон було нічого заперечити. Занадто нервова, занадто виснажена через те, що сталося, що може далі відбуватись між ними, вона тримала рот на замку.

— Ви двоє грались, наче кішка з мишкою занадто довго, — обережно сказала її мама.

Більше нагадувало гру кішки з котом. Медісон похитала головою із запереченням.

— Люба, я знаю, що твоє серце завжди належало цьому хлопчачу Гемблу від моменту, коли ти почала бачити в ньому щось більше, аніж просто друга Мітча. Це сталося, на мою думку, коли тобі виповнилось десять.

Вона схилила голову набік. Місіс Деніелс оглянулась туди, де стояли хлопці.

— Але він завжди бачив у собі відображення батька. Нещасний хлопець і гадки не має, що він зовсім не схожий на того недоумка.

— Мамо!

— А що такого? — вона засміялась. — Він був жахливим батьком і ще гіршим чоловіком. Усе, що потрібно Чейзу та кожному з братів — хороша жінка, яка покаже йому, що він гідний кохання.

Медісон розтулила рота, щоб змінити тему, але натомість сказала щось зовсім інше.

— Він ніколи не роздивиться в собі когось іншого, окрім свого батька, так само як він ніколи не побачить у мені щось інше, аніж сестру Мітча.

— Ні, дівчинко моя, він уже давно розгледів у тобі когось зовсім іншого, аніж просто сестру Мітча. Просто ще собі не зізнався в цьому.

...

Слова матері ще довго лунали в її голові після того, як Медісон опинилась у маленькій кімнатці позаду головної будівлі маєтку. Вона сиділа на підлозі та підігнула ноги під себе. Дві величезні коробки розташовувались перед нею. Одна наповнена листівками, а інша забита маленькими картками та тримачами.

Можливо, їй варто було попросити про допомогу... Бо вона займатиметься цим усю ніч.

Кинувши погляд на оленячу голову, прикріплену на стіні, вона здригнулась. Вона потягнулась до листівок та почала втричі їх згинати.
Він просто ще не зізнався собі.

Чи могло це справді бути причиною, яка стримувала його всі ці роки? Він хотів її, піклувався про неї, але все ще не міг це прийняти? І мови не було про те, що Медісон у це повірить. Вона також не думала, що це міг бути вплив його батька. Ти або хочеш когось, або ні. У її голові не було жодних «або».

Вона задумалась над тим, щоб зателефонувати Бріджит, але її подруга, найімовірніше, нарікала б і говорила, якою ідіоткою є Медісон. Чого вона, мабуть, і заслуговувала. Мати щось неплатонічне з Чейзом було дурною ідеєю. Але ж, дідько, у неї не було ніякої сили волі, коли йшлося про нього. Коли хтось постукав у зачинені двері, поруч з Медісон вже лежав акуратний стос із десяти складених листівок. Секундою пізніше, двері відчинились, і в них стояв Чейз.

— Привіт.

Шокована тим, що предмет її гніву стояв просто навпроти неї, усе, що змогла зробити Медісон — це витріщатись та згадувати, як до біса чудово вона почувалась, коли він притискав її до себе.

— Привіт?

Чейз провів рукою по своєму волоссю і примружився.

— Твоя мама сказала, що тобі може знадобитись допомога.

Будь проклята ця настирлива жінка, завжди втручається не у свої справи.

Глибоко вдихнувши, вона подумки придумала тисячу способів, як змусити її маму мовчати.

— Усе добре, я впораюсь сама. Упевнена, що є багато інших справ, якими ти можеш зайнятись.

Він зацікавлено вигнув брову, що змусило її почервоніти. Вона й сама задумалась про речі, якими б могла зараз займатись. Біс із ним.

Чейз вказав на заповнені коробки.

— Звідси здається, ніби тобі не завадить допомога.

Медісон знизала плечами, зігнула чергову брошуру та схилила голову, даючи змогу волоссю впасти та закрити її обличчя, яке миттєво покрилось пекельним рум'янцем.

Поступово Чейз зайшов у кімнату, захлопнув за собою двері.

— Зважаючи на темп твоєї роботи, ти просидиш тут до самого весілля.

— Ха-ха. Майже смішно, — вона спостерігала, як він сідає по іншу сторону від коробок. — Чейзе, я ціную твою допомогу... але це не обов'язково.

Він відмахнувся та взяв листівку. Чейз нахмурич чоло.

— Що за маячня?

Перевертаючи білосніжний клаптик паперу, із багровими літерами на ньому, Чейз похитав головою.

— Із цього макету нічого не виходить.

Медісон залилась м'яким сміхом, відклала свої заготовки та нахилилась вперед.

— Бачиш ці ледь помітні крапочки? — коли Чейз кивнув, вона сіла на своє місце й взяла аркуш. — Потрібно зігнути листівку по крапочках, трішки інакше, ніби це брошура. Бачиш?

Чейзу знадобилось декілька спроб, щоб правильно зігнути краї, аби лінія була ідеальною.

Вона спостерігала, як його спритні пальці ковзали по другій брошурі, від чого її щоки ставали більш гарячими.

Він підняв погляд, а його пальці завмерли.

— Отже, я тут, і тепер ти просто сидітимеш там і — ...
витріщатимешся на мене?

Медісон моргнула і вихопила наступну програмку.

— Я не витріщаюсь на тебе.

— Звісно, — він протягнув це слово. — Упевнений, що не маєш цікавіших справ.

Розділяючи листівки навпіл, вона знову захотіла придушити свою матір.

— Краще, аніж діяти тобі на нерви? Такого не існує.

Медісон намагалась ігнорувати дразливі нотки в його словах, але це було нелегко. Маленька усмішка все ж з'явилась на його обличчі, та після декількох секунд вони занурились у ненав'язливу дружелюбну тишу, поки займались листівками.

Тишу порушив сміх Чейза, який привернув увагу Медісон.

— Що таке? — вона запитала, замислюючись що такого вона зробила цього разу.

— Мені просто дивно спостерігати, як ти цим займаєшся. Рукоділля не твоя сильна сторона.

Вона врівноважила гору листівок, що росла між ними.

— Ти мені теж не дуже схожий на людину, що вміло працює руками. Чейз знову засміявся.

— Я і поняття зеленого не маю, що роблю.

— Ти докладаєш зусиль, щоб весілля Мітча та Лізи пройшло без будь-яких проблем.

— А ще допомагаю тобі.

Медісон усміхнулась після цих слів.

— І допомагаєш мені. До речі, я дуже вдячна тобі за допомогу, без тебе я тут сиділа б вічність.

Зробивши паузу, вона поклала чергову програмку на стопку та потягнулась за іншою.

— Але мені шкода, що моя мама втягнула тебе в це заняття.

Пальці Чейза завмерли над листівкою, а його погляд зустрівся з очима Медісон. Це було божевіллям. Одягнений у потерті блакитні джинси та чорну сорочку, він був найкрасивішим чоловіком, якого вона коли-небудь бачила. Та й момент був наче ідеальний.

Не псувала вигляд навіть оленяча голова, що витріщалась на Медісон із-за плечей Чейза, немов божевільний переслідувач.

Його погляд ліг на програмку в його руках.

— Твоя мама згадала в розмові, що ти цим зараз займаєшся.

Його фраза здавалась незакінченою, ніби вона пропустила кульмінацію. Схиляючи голову на бік, вона чекала продовження.

— Гарзд?

— Але вона не просила мене допомагати.

Її щоки почали наливатись рум'янцем.

— Я подумав, що тобі може знадобитись допомога.

Медісон розтулила рот, щоб щось сказати, але не змогла. Звісно, він просто допомагав їй складати весільні листівки по своїй душевній доброті, а отже, це не було дзвінким освідченням у коханні, але все ж...

Чейз прокашлявся.

— А через величезну кількість вина, що є тут повсюди, хтось повинен за тобою наглядати.

Медісон розсміялась.

— Я не маніяк, який полює на вино.

— Учора точно такою була.

— Не була!

Він вигнув брову.

— Ти танцювала на лавці з якимось недоумком.

Хитаючи головою, вона усміхнулась.

— Його звати Боббі.

— А мені здається, що його ім'я Роб.

— Ой, — вона закусила свою губу. — Майже одне й те саме.

Чейз нахилився до переду, постукуючи по її коліну кісточками пальців.

— А ще, ти всілась посеред стежки.

Вона згадала.

— Я просто була втомлена.

— Ти почала розказувати, який вчора був великий місяць.

Він сів на своє місце, із його лиця не сходила усмішка. І раптом...

Боже, раптом вона перенеслась на п'ять років назад і... ще тоді між ними були нормальні стосунки.

У її грудях з'явився біль, але приємний.

— Здавалось, ніби ти до цього моменту ніколи не бачила місяця.

Здивований, що ти досі не думаєш, ніби це круг сиру в небі.

Вона кинула в нього листівку.

— Мені ж не п'ять років, Чейзе!

Він підняв клаптик паперу.

— Але ти була настільки грайливою.

Сміючись над його коментарем, вона потягнулась до коробки з листівками і усвідомила, що вона була пустою. Медді потягнулась за іншою коробкою і витягнула десяток тримачів для карток.

Розчарування зросло, коли вона усвідомила, що вони впораються з ними до години часу.

Медісон також згадала слова, які вона сказала Чейзу минулої ночі, коли він тримав її так ніжно у своїх руках, що було беззаперечним доказом того, що вона не була аж такою п'яною.

Вона визнала, що сумувала за ним, а саме за такими митями. Просто перебування разом, дражніння одне одного чи посиденьки в приємній тиші. Раніше вони могли проводити так декілька годин. Саме це було причиною, чому їй здавалось, що вони створені одне для одного.

Зараз це здавалось безглуздом і, можливо, навіть трішки сумним, але їй не хотілось, щоб цей момент завершувався. Що було більш важливим: вона не хотіла, щоб їй доводилось сумувати за ним.

...

Чейз спостерігав, як Медісон прикріпляла маленькі карточки до тримача, і роздумував над причиною тієї смутку, яка промайнула на її обличчі. Її усмішка повернулась, тож вона розказувала йому про проєкт, який втілювала в життя. Вона подобалась йому такою найбільше.

Він легко міг уявити її поруч із кимось іншим, як вона сидить збоку та просто балакає, і все ж, вона була неймовірно сексуальною. У Медді це виходило невимушено, природній шарм, який приваблював людей.

Одного дня якомусь сучому сину пощастить.

Холодний подих вітру, який з'явився нізвідки, огорнув його шию, що було важко ігнорувати.

Відганяючи подалі ці думки, він розказав Медісон про парочку, яку спіймав на гарячому його менеджер минулого тижня в коморі.

— Стефан побачив їх, коли повернувся за чистими рушниками.

Медісон схилила голову назад і розсміялась.

— І це сталось у Комодо? А вони не мали для цього пройти через службове приміщення? Як вони туди потрапили?

— Одна з офіціанток залишила двері незачиненими.

На його обличчі з'явилась хитра посмішка, коли вона знову засміялась.
— Стефан сказав, що вони дістали свої телефони та знімали все на камеру.

— Вау, — вона хіхікнула. — Чудовий навик багатозадачності.

— Заздриш?

Медісон закотила очі.

— О, так, немає нічого більш романтичного, аніж коли під час сексу тобі хтось тикає камерою в лице.

Зображення оголеної Медді під ним, яка займається цим на камеру, а потім без камери, її тіла, що здригається, промайнуло в його голові. Ну, можливо, не романтика, але це до біса сексуально. Раптом у маленькій кімнаті забракло простору, і він потягнув за комір своєї сорочки.

Брови Медісон нахмурились.

— Про що ти думаєш?

— Ти точно не хочеш цього знати.

Солодкий, гарячий рум'янець з'явився на її щоках. Медісон швидко повернула свою увагу до кріплення карток до тримачів. Це здавалось неможливим, але набряклість між його ніг зростала. Боже. Милий. Чейз витягнув свої ноги. Не допомогло.

— Отже...

Вона підняла погляд.

— Що, отже?

— Коли ми займатимемось такою ж підготовкою, але вже для *твого* весілля?

Протягом довгої миті, достатньо довгої, щоб усвідомити, у яку бісову яму він щойно вступив, Медісон мовчала і лише дивилась на Чейза.

Він спробував перетворити це в жарт, але тоді Медісон заговорила.

— Не впевнена, що я колись вийду заміж.

Частина Чейза, яка була ідіотською, кричала з радощів, і це було неправильно. Тому що вона не була його, ніколи не буде, а він хотів, щоб Медісон була щаслива. А Медді ніколи не зможе бути щасливою, якщо навіки залишиться самотньою.

— Ти вийдеш заміж, Медді.

Проблиски зеленого полум'я з'явилися у її очах.

— Не потурай мені, Чейзе.

— Я і не потураю. Просто я реаліст.

Вона витягнула тримач із коробки і всунула в бідолашне кріплення.

— Ти можеш передбачати майбутнє? Ні, мені так не здається.

— Не розумію, чому ти так рознервувалась.

Він простягнув руку та забрав із її рук тримач до того, як вона його зігнула.

— Не може бути такого, щоб якийсь чоловік не закохався в тебе по вуха. У вас буде пишне весілля, як це, чудовий медовий місяць, двоє діток...

Чорт, ці слова були схожі на цвяхи, які дряпали його глотку. І, дідько, здається, вони розізлили її ще більше.

Підіймаючись на коліна, вона схопила стопку листівок і поклала у коробку.

— Я вийду заміж після того, як ти одружишся.

З грудей Чейза вирвався наляканий сміх.

— Маячня.

Вона кинула на нього погляд і почала складати тримачі в коробку.

— Що? Ти занадто крутий для кохання та шлюбу?

— Я просто не настільки дурний.

Її обурене пихтіння було явним попередженням.

— Точно. А сувати свій член куди тобі заманеться здається доволі хорошим варіантом?

Так робив його батько. Ну, не зовсім. Чейз спостерігав за Медісон декілька секунд, тоді схопив коробку й відтягнув її геть.

Стоячи на колінах, вона тримала два карткових тримачі у своїх маленьких кулачках. Його охопило дежавю. За винятком того, що тоді Медді було шість, і замість цих срібних підставок вона тримала двох вбитих Барбі, яким він із Мітчем відрізали голови.

Чейз розсміявся.

Її очі спалахнули зеленим кольором.

— Що такого смішного?

— Нічого, — сказав він, швидко приходячи до тями.

Очі Медісон звузились.

— Віддай мені коробку.

— Ні.

— Віддай мені довбану коробку, або я кину ці тримачі тобі в лице.

Він сумнівався, що вона це зробить. Ну, принаймні сподівався.

— Що з тобою не так? Я просто не розумію, чому ти так сприймаєш мої слова про те, що хтось у тебе закохається.

— Як думаєш, це якось стосується того, що декілька годин тому я була напівоголеною у твоїх руках, і ми ледь не зайнялись коханням біля стіни? — раптом її очі розширились, а щоки почервоніли. — Забудь, забудь, що я навіть згадувала за це.

Щось у його грудях стиснулось, адже навіть із такою дурною головою, як у нього, він зрозумів, чому вона злилась, а тоді це відчуття здулось, тому що не означало нічого.

— Ох, дідько, Медді...

— Я сказала, забудь про це, — вона встала й відносно ніжно поклала останній тримач до коробки.

— Дякую, що поміг мені.

— Чорт забирай, — він відклав коробку в сторону та швидко піднявся на ноги, наздоганяючи Медісон до того, як вона встигла дістатись дверей.

Її погляд впав на його руку, а потім повернувся до його обличчя.

— Те, що трапилось між нами...

— Очевидно, що це нічого не означає, — випалила вона. — Ти просто шукав місце, куди б присунути...

— Навіть не смій таке казати, — він заричав і був таким самим знервованим, якою раніше була сама Медісон.

— Ти не та, кого б я вибрав для такого. Зрозуміла?

Медді моргнула раз, а тоді ще раз. Звільняючи свою руку, вона ковтнула повітря.

— Так, думаю, я все чудово зрозуміла.

До того, як він зміг сказати ще щось, вона кулею вибігла з кімнати, грюкаючи дверима перед його лицем. Пройшло декілька хвилин, а Чейз усе ще дивився на пусте місце, де вона стояла. Коли нарешті до нього дійшло, чому її настільки розізлила остання фраза, Чейз знову вилаявся.

Провівши рукою волоссям, він глянув униз на охайно складені весільні програмки, потім на двері. Так було краще, якщо вона віритиме, ніби він її не хоче. Можливо, навіть краще, якщо вона думатиме, що вона йому потрібна лише заради сексу, тому що якби Чейз був із нею, він би розбив її серце.

Розділ сьомий

Медісон була повна невгамовної енергії, коли повернулась до номеру. Із полегшенням вона усвідомила, що Чейз не випередив її повернення. До вечері все ще залишалось дві години, і їй необхідно було випустити гнів та своє приховане розчарування.

Стосунки між ними тільки налагодились, а тут раптом йому потрібно було ляпнути про одруження і зайти так далеко, щоб аж почати розказувати, як Медді в кінці кінців буде з іншим чоловіком. Він що, не бачив, як жорстоко це було зважаючи на те, що між ними майже сталось? Після того, що вона хотіла від нього роками?

Побачивши взуття для бігу у своїй валізі, вона знехтувала ними на користь масивної ванни. Їй потрібен був також шоколад, але на цю насолоду доведеться зачекати. Знявши з себе одяг, вона увірвалась у ванну кімнату, ледве не хлопнувши дверима. Який у цьому сенс, якщо єдиними, хто це почує, були бабаки за вікном?

І чому вона так розлютилась? Між ними нічого не змінилось. Авжеж, вони насолодились двома моментами чистого божевілля, але вся решта залишилась незмінною. Чейз просто не хотів її — принаймні не сильно, недостатньо, щоб переступити через свої причини не бути з нею.

Частина Медісон розуміла, що це якось пов'язано зі стосунками їхніх батьків, а не вона є проблемою. Усі Гембли видавалися трішки емоційно надломленими. Чед був занадто безтурботним, не сприймав нічого в цьому клятому житті серйозно. Чендлер захоплювався разовими зустрічами, а Чейз... Чейз був наче з обкладинки плейбою. Йому подобались стосунки, але він ніколи не давав їм шансу тривати довше встановленого ним самим терміну в три місяці. «Солодко та коротко», як він любив жартувати.

Вона опустила голову під пінисті бульбашки та залишалась там допоки, поки легені не почало обпікати. Бульбашки стикались із краєм овальної ванни, коли вона виринала та відкидала довгі пасма від свого обличчя.

— Медді, ти там? — низький голос Чейза почувся через зачинені двері ванної кімнати.

Її очі миттю розширились, і вона пробіглась поглядом по кімнаті. А чи зачинила вона двері? І якого дідька залишила рушник так далеко, акуратно складеним на полиці над туалетом? Вона схопилась за край ванної, роздумуючи, чи варто їй прикидатись сплячою.

Наче це був геніальний план.

Як і всі інші геніальні плани, цей теж обернувся проти неї.

Двері ванної відчинились, і широкі плечі Чейза заповнили пустоту, що утворилась. Її матір назвала б ці плечі виламувачами дверей, і хай їй грець, якщо вона була неправа.

Медісон пискнула й несамовито почала збирати всі бульбашки на своїх грудях. Секундою пізніше вона усвідомила, наскільки це дурна ідея, зважаючи на те, що він бачив усі її принади всього декілька годин

тому, і чорт, вона ж не проводила піп шоу¹⁵.

— Чого ти сюди вліз? — вона вимогливо запитала, намагаючись звучати спокійно, наче на неї не впливало те, що він був поруч, а вона була роздягнутою.

Чейз склав руки на грудях.

— Я покликав тебе, але ти не відповіла.

— Тож наступним логічним кроком було увірватись у ванну кімнату?

Він потиснув плечами.

— Я переживав, що ти поранилась.

— У ванній?

— Із твоєю то вдачею все можливо.

Він глянув на неї, навіть без намагання подивитись куди-небудь в інший бік, що зробила би більшість хлопців на його місці. Але Чейз не був як інші. Він був ходячим протиріччям.

Медісон прищурилась.

— Пфф. Дякую.

Чейз нічого не відповів, а лиш пройшов у кімнату та притулився до їхньої раковини.

Серцебиття Медісон підскочило до незвіданих ще ритмів.

— Емм, я можу чимось тобі допомогти?

Її вії опустились, і вона знала, куди простежить його погляд — до бульбашок, які почали зникати — жар розлився по її венах.

— Я не впевнений, — він нарешті промовив.

Тоді його очі знову сфокусувались на її обличчі.

— Нам потрібно поговорити.

— Прямо зараз?

— А що не так із тим, щоб поговорити вже?

Він що, ідіот?

— Я у ванній, Чейзе, якщо ти не помітив.

— Ох, я помітив, — його голос став більш низьким, хриплим і до дідька сексуальним.

Її тіло наче потрапило в країну під назвою Візьми-Мене-Просто-Зараз. Боже, мають ж існувати якісь антисекс пігулки чи щось таке для моментів, коли вона була поруч із ним. Вона кинула погляд на рушник в іншій стороні кімнати й зітхнула.

— А розмова не може почекати, поки я закінчу свої справи?

У них залишалось ще декілька годин до вечері, отже, час не був проблемою. Однак, перебування у ванні могло завадити.

— Я вже бачив тебе голою, Медді.

Її щелепа відвисла.

— Узагалі-то, ти не бачив мене повністю голою, але дякую.

Його очі заблистіли.

— Насправді, одного разу було й таке, коли тобі було близько п'яти років. Ти бігала по будинку з голим задом, коли в тебе була вітрянка.

— Боже милий, чому ти запам'ятовуєш схожі речі? — вона хотіла втопитись прямо там, у ванній.

Він посміхнувся одним кутиком губ.

— Це було щось на кшталт травми.

— Авжеж, що ж, *те, що відбувається зараз*, точно травма, отже, ми квити.

Оскільки здавалось, що йти з ванної він не збирався, вона зачерпнула рукою ще бульбашок на свої груди.

— Гарзд. Про що нам потрібно поговорити?

— Ти. Я. Те, що відбувається між нами, — він сказав це так чітко, що вона подумала, ніби їй почулось із першого разу.

Але це було не так.

Медісон опустила руки від воду й не відводила погляд із Чейза. Він, здавалось, був зачарований тим, куди зникли її руки.

— А між нами щось відбувається?

Вираз обличчя Чейза неможливо було зрозуміти, коли він кивнув.

— Насамперед, я не хотів... образити тебе тим, що... не продовжив тоді. Усе мало бути не так.

Небажана надія спалахнула в грудях Медісон.

— Удавати, ніби нічого не сталось між нами за останні двадцять чотири години так само тупо, як і вдавати, що нічого не сталось три роки тому. Ми не можемо продовжувати так робити.

Медісон похитала головою.

— І мені здається, це очевидно, що мене тягне до тебе, — його погляд знову опустився до місця, де майже не залишилось бульбашок.

Частинки її рожевої шкіри проглядались.

— Що я хочу тебе.

Її дихання вирівнялось, а серце забилося сильніше. Гарзд. Вау.

Це було так неочікувано, що вона й гадки не мала, що відповісти чи зробити.

Очі Чейза були схожими на шматочки нагрітого блакитного льоду, що змушували її танути, і він продовжив говорити.

— Ти залізла під мою шкіру, і я робив усе можливе, щоб ігнорувати це, тому що піддаватись цьому... неправильно.

Вона моргнула.

— Чому? Що тут неправильного, Чейзе?

Він посунувся, щоб сісти на край ванної так близько до неї, що лиш його присутність поглинала її.

— Це не те, що ти думаєш, Медді.

Вона більше не мала уявлення в чому причина.

— Тоді розкажи мені.

Зробивши короткий вдих, він поглянув на кінець ванної, де ноги Медісон визирали з води, нігті були пофарбовані в багряно-червоний колір. Але він не відповів.

Невпевнена, що відсутність відповіді було добрим чи поганим знаком, вона опустила ступні у воду. Ставало холодніше, тож вона б заледеніла, якби ще трішки довше там залишилась.

Він похитав головою і повернув свою усмішку.

— Бажати того, що я вже хочу від тебе... це не спрацює. Ти знаєш мою історію. Ти знаєш... у чому я ріс. А ще ти сестра Мітча. Це ніби плювок йому в обличчя.

Медісон заморгала.

— Ти не такий, як твій батько.

Чейз мовчав.

— І... Мітч справді довіряє тобі, але ти не зневажатимеш його цим. Наші стосунки ніяк не стосуються його.

Підіймаючи своє підборіддя, Медісон зустрілась із Чейзом поглядом.

— Я розумію, до чого ти це ведеш, але...

— Але? — його брови піднялись.

Медісон глибоко вдихнула.

— Але ми вже дорослі люди, Чейзе. Нам не потрібен дозвіл мого брата. І ти ніхто інший, окрім тебе, Чейза.

— Це не лише про те, щоб отримати його схвалення.

Тоді до неї дійшло, що Чейзу потрібен був хтось, хто віритиме в нього, адже його зацикленість не була на Мітчі і навіть не на самій Медісон. І раптом коментар, який він зробив раніше, щодо того, що вона занадто хороша для нього, набув сенсу.

Він щиро вірив у те, що не гідний її.

Її серце стиснулось. Чейз що, не міг побачити те, що бачили інші, що під цією шкарлупою він був хорошим хлопцем за всіма стандартами? Чи могли спостереження, коли його батько жорстоко поведився з мамою, спотворити Чейза настільки, аби він уважав себе нездатним мати стосунки? Навіть із нею, із людиною, яка знала його все життя? Можливо, єдине, що йому було потрібне, це малесенький поштовх, щоб подолати цю зацикленість? І цьому поштовху краще статись із її боку, і він повинен бути різким.

Ковтаючи повітря, вона поклала руки на прохолодний край керамічної ванної і піднялась. Вода струмками текла по її тілу. Мильні бульбашки ковзали її стегнами. Повітря було холодним, у порівнянні з її теплим тілом, і вона досі не могла повірити, що зробила це. Стояла повністю оголена навпроти Чейза, тому якщо він відмовив би їй зараз, знайшов будь-яку відмазку, вона ніколи б не змогла пережити цю відмову. Ніздрі Чейза роздулись, він відкинувся назад, стиснувши руки на колінах.

— Боже. Мій.

Почуваючись незахищеною, вона намагалась тримати свої руки на боках і дозволити йому роздивитись усе, що він хотів. І він це безсоромно робив. Куди б не вирушив його погляд, вона відчувала гарячу напруженість, котра обпікала її плоть. Її шкіра червоніла. Тепло переповняло її, затримувалось у її серці.

— Рушник? — промовила вона хрипким голосом.

Він не зводив із неї погляду так довго, що вона почала роздумувати, чи не втратив він дар мови. А тоді вона побачила дещо — момент, коли він розкрився, і вона була від нього в захваті.

— Ні.

Кров у вухах застукала.

— Ні?

Чейз поклав свої руки на стегна Медісон. Дотик його шкіри викликав мурашки. Вона дозволила йому допомогти їй вилізти з ванної і не видала жодного звуку, коли він смикнув її між своїх стегон. Медді зачаровано споглядала, як він нахилився вперед та залишив солодкий поцілунок на її стегні.

Груди Медісон роздулись, жар пронизував її тіло, коли його губи рухались уверх по її плоскому животу, а його язик кружляв навколо пупка. Дівчина схопилась за його плечі, відкинула голову назад, поки його рот рухався все вище... й вище.

Її тіло стало ватяним із першим дотиком його губ, гарячим та вимогливим, до грудей. Губи Чейза були водночас м'якими та твердими, вони затримувались та витягували крихітні стогони з її розтулених губ. Тіло Медісон стало таким м'яким під його вмілими дотиками.

— Розсунь свої ноги для мене, — наказав Чейз.

Нездатна контролювати своє власне тіло, вона підкорилась та смикнулась, коли відчула дотик його руки між своїми стегнами.

Пальці Чейза були легкими, немов пір'їнки, дражнили її, заставляли благувати про більше, доводили до стану, коли її стегна рухались на зустріч його руці, спина вигиналась. А тоді він дав їй більше, проникнувши своїм пальцем усередину неї, пізніше двома.

Вона задихалась, відчула, як її пальці ковзнули під сорочку до його твердої шкіри плечей, поки її тіло розгойдувалось.

Його великий палець кружляв по пучку нервів у місці, де з'єднувались її стегна. Тіло Медісон немов згорнулось усередині, і вона відчула, як воно починає розколюватись та розпадатись на частинки.

Чейз забрав свою руку, і до того, як вона встигла закричати в запереченні, він притиснувся своїми губами до внутрішньої частини її стегна. Серце Медісон зупинилось, а тоді стукіт хаотично подвоївся. Пройшло багато, дуже багато часу з моменту, коли востаннє щось таке інтимне траплялось із нею.

— Хочу відчути тебе на смак, — він проричав, притискаючись сильніше до її стегна. — Скажи, що ти хочеш, щоб я це зробив. Будь ласка.

— Так, — вона застогнала, а тоді кивнула, на випадок, якщо він не зрозумів цього. А якби до нього не дійшло, Медді була готова втопити його прямо тут у ванній.

Чи не було б це трішки незручно пояснювати поліції та всій родині? Чейз опустився на коліна, перший дотик його губ майже знищив її. Це було ніжне ковзання, невинний поцілунок, який розпочався, наче повільне закипання, а тоді вибухнув. Він поглибив доторк, його язик кружляв вздовж її губ, а тоді проник усередину.

Він зарився в її плоть, присмоктував, відтягував та вилизував так, що спина Медісон вигнулась, вона викрикнула його ім'я. Медісон була на межі, висіла над краєм, а тоді полегшення пробігло її тілом, підіймаючи її так високо, туди, де існували лише насолода та почуття. А Чейз не зупинявся, випивав із неї всі соки, аж до наступної кульмінації, що знову змусила розірватись на частинки, її крики були приглушені, а тілом заволоділи спазми.

Коли Медісон прийшла до тями, Чейз знову сидів на краю ванної і тримав її на своїх колінах, його щока лежала на її плечі. Він неквапливо та плавно виводив коло на її спині, повторюючи вигин хребта.

Вона не протестувала, коли він відкинувся назад і його яскраві блакитні очі приховав капюшон. Ямочки з'явилися на його неймовірному обличчі, їй захотілось залишити на них поцілунок. Вона хотіла робити з ним усе, що заманеться. Починаючи з відплати...

Медісон опустиласть, бажаючи відчути всю його довжину, але Чейз зупинив її.

— Нам все ще потрібно поговорити, — сказав він, стискаючи пальці на стегнах Медісон, коли ставив її на ноги.

Розмовляти? Вона не була впевнена, що здатна формулювати зв'язні речення. Малесенькі бризки води з її волосся розлетілись у сторони, коли вона потрусилася головою.

Чейз не стримав сміху в той час, як підіймався на ноги. Обхопивши Медісон, він узяв рушник і повільно та обережно витер її шкіру, перед тим як обгорнути величеським шматком тканини її груди.

— Ось тепер, — промовив і залишив поцілунок на її лобі, — я можу сконцентруватись.

Медісон дивилась на нього круглими очима. Вона ставила під сумнів те, наскільки йому це все подобалось, якщо він зміг так просто керувати її хтивістю і не отримувати жодного задоволення для себе. Суміш незрозумілих почуттів з'явилась у її животі, що було не надто приємно, порівняно з чимось неймовірним, що відбувалось секунди тому.

— Що ж, а я не можу.

Він провів Медісон із ванної кімнати до ліжка. Вона сіла, стискаючи край рушника, знову не почувалася впевненою у всьому. Особливо, коли його емоції були під замком, лице ніби порожнє, але його очі... Чейз стояв перед нею, ноги розставлені, що видавали потужну та домінуючу поставу.

— Я хочу тебе.

Ти маєш мене, хотіла сказати Медісон.

— Думаю, ми це вже зрозуміли.

Кутики його губ вигнулись.

— А ти хочеш мене.

— Ще один відомий факт, — промовила вона.

Це дуже зрозумілий факт, але вона не бачила сенсу в тому, щоб це проговорювати.

— До чого ти це ведеш? — адже вона хотіла завершити балачки, зірвати з нього одяг і нарешті провести з ним час так, як завжди й хотіла. Як не дивно, ліжка у формі серця ніколи не було в її фантазіях, але вона була готова на імпровізацію.

— І я переживаю за тебе, справді, — Чейз опустився перед нею на коліна, щоб його очі зустрілись із її. — Існує лише один вихід.

Надія знову повернулася до Медісон, вона билась усередині неї, наче велетенський метелик. Перейматись кимось не означало кохати цю людину, але і Чейз не був тим, хто виголошуватиме свою невмирущу відданість, особливо, зважаючи на проблеми з батьком. Але вона могла впоратись із цим. І, звісно, був лише один варіант. Припинити це лайно і нарешті бути разом. Розповісти брату, признатись, що в них є почуття одне до одного, і справлятися далі з цим. Якби вони з Чейзом були парою, вона могла б доказати йому, що він зовсім не схожий на свого батька. Що він гідний усього. І лише тоді вони могли б дізнатись, чи

дійсно існує для них казкове завершення. Ну, і звісно, куди без великої кількості сексу в найближчому майбутньому.

— Погоджуюсь, — відповіла Медісон і одночасно боролася з дурною усмішкою, що робила її схожою на людину, яку щойно відлупцювали гілкою.

— Гарзд. Чудово, — його плечі розслабились. — Тому що це саме те, що потрібно нам обом.

Боже, усе, чого вона коли-небудь потребувала — був сам Чейз.

Він усміхнувся.

— І коли ми одного разу цим займемось, тоді... усе повернеться до норми. Усе закінчиться.

Вона хотіла закивати головою, адже досі перебувала десь глибоко у своїх фантазіях, що от-от мали стати реальністю, але його слова повільно повернули її. Крижані мурашки пробігли її тілом.

— Повтори?

— Ну, зайнятись сексом, — він пояснив, підіймаючись на ноги й нахилиючись уперед, поклав свої долоні по обидві сторони від її стегон, наче хотів замкнути її в клітці. — Ми це зробимо. Покінчимо з цим. Адже очевидно, що ми не можемо повернутись до нормальних стосунків, поки цього не станеться.

Це жахливе та прохолодне почуття пронизувало її шкіру. У неї не було слів.

— Нормальні стосунки?

— Так, ну, як усе було до цього. Ми знову будемо друзями.

Він поклав свою велику руку на її плече, але вона здригнулась. Чейз застиг.

— Жодної шкоди. Ніякої фальші.

Медісон важко давалось усвідомлення того, що він каже. Як довго вона чекала моменту, щоб він зізнався в тому, що вона йому небайдужа, що потрібна йому... Чи можна було це вважати застереженням долі?

Різкий біль розривав її зсередини.

Чейз обхопив її потилицю руками, закинув голову назад.

Залишив поцілунок під її підборіддям, цей жест був настільки ніжним та солодким, що змусив її очі наповнитись сльозами.

Тому що він не означав абсолютно нічого.

— Скажи щось, Медді, — він відпустив її, повертаючись назад навпочіпки.

Вона не була впевненою, що взагалі *могла* щось сказати. У її горлі утворився комок, який швидко рухався доверху. Її нутро було понівечене, тож коли вона наважилась відповісти, голос був хрипким:

— Отже.. це магічне вирішення? Ми займемось сексом, щоб випустити весь пар із наших тіл?

— Ну... я б не назвав це магічним вирішенням, — сказав він, схилиючи голову на бік. — Але це хоч щось, чи не так?

Так, це краще, аніж нічого, гаразд, і байдуже на те, як сильно вона його хотіла, цього було недостатньо. І, о Боже, чому це так сказано обпікало? Ні, це було гірше, ніж якийсь укус. Більше нагадувало різанину по живому.

— Отакої, — вона пробурмотіла, наче приголомшена. — Це ж така романтична пропозиція, як я можу від неї відмовитись?

Його губи стиснулись у тонку лінію.

— Не обов'язково кепкувати над цим.

Вона засміялась, але сміх був істеричним.

— А як інакше, Чейзе?

Піднявшись і ставши рівно, він зробив крок назад і захитав головою.

— Медді...

— Дозволь мені прояснити ситуацію, — відповіла Медісон, теж встаючи.

Її ноги підкошувались. Одна вільна рука Медісон тремтіла, поки вона долала відстань між ними і тоді зупинилась.

— Ти переживаєш, що проявиш зневагу до Мітча, якщо будеш зі мною. А ще ти не хочеш поводитись зі мною так, як твій батько ставився до твоєї мами, але дивним чином у твоїй голові одноразовий секс зі мною, щоб випустити пар, видається менш образливим?

Чейз відкрив рота, але нічого не сказав. Можливо, він усвідомив помилку, яку допустив, але це вже не мало жодного значення. Було занадто пізно.

Її серце розбилось на мільйон малесеньких шматочків, але вона натягнула посмішку на обличчя.

— І навіть якщо в якомусь хворому паралельному всесвіті це було б припустимим для мого брата та тебе, то я б ні за що не погодилась на це.

А тоді, вона зробила те, чого ще не ставалось у її житті ніколи.
Медісон ляснула Чейза по щоці.

[15](#) Peep show (від англ.) — шоу, традиційно відноситься до форми розваг, коли глядачі платять за те, щоб побачити короткий, часто сексуально сугестивний перформанс або виставу, як правило, через невеликий отвір або вікно.

Розділ восьмий

Що ж, усе пішло не за планом. Не те, щоб у Чейза він узагалі був. Годину після його шока ще досі пекла, наче полум'я, а звук дверей ванної, якими вона гупнула перед обличчям, досі дзвенів у вухах. Боже, він зіпсував усе.

Коли Чейз присів на диван, роздумуючи про те, як, дідько, йому це виправити, почув звук води з ванної. Він точно знав, що вона не приймала душ знову. Медді була занадто гордою.

Вона увімкнула воду, щоб приховати свої сльози.

Прокляття. Останнє, чого б хотів Чейз, це завдати болю Медісон.

І дідько б його побрав, він саме це щойно й зробив. Він почувався останнім сучим сином.

Нарешті, вона вийшла з ванної, її очі були опухлими від сліз, але лице було ясним. Дівчина одягнула іншу гарненьку сукню, яка підходила до зелених вогників у її очах, і мовчки покинула номер, її спина була неприродньо рівною.

Він намагався її зупинити — декілька разів підходив до дверей ванної — але мовчав, адже, ну годі, що він міг сказати? Як йому владнати це? Краще було стулити свій довбаний рот і відпустити.

До моменту, поки він піднявся з дивану й переодягнувся в темні штани і світлу сорочку для офіційної вечери, він вже запізнився на декілька хвилин.

Майже всі були в гостьовому залі головної будівлі до того, як Чейз нарешті туди пробрався. Мітч та Ліза сиділи на початку столу, тримаючись за руки. І по обидві сторони від них сиділи їхні сім'ї, а після них усі дружки.

Медді сиділа схрестивши ноги, руки складені на колінах, а її спина досі була такою ж прямою. Місце поруч із нею було порожнім.

Усі місця були підписані.

Чейз вирушив до свого місця, заодно киваючи у відповідь на різні привітання.

Медді не глянула на нього й не промовила жодного слова.

Боковим зором він подивився на неї. Її щелепа була стиснутою, губи зімкнуті в тонку лінію.

Навпроти нього стояв Чед із келихом вина у своїй руці.

— А тепер, коли всі зібрались, прийшов час для тосту.

— І, сподіваюсь, час для їжі, — промовив Мітч із усмішкою
Ліза грайливо ляснула його по руці, і він ще дужче засміявся.

— Продовжуй, Чед.

Чед драматично прокашлявся. Половина гостей нахилилась уперед, щоб краще почути, що він скаже. Від нього ніколи не знаєш, чого очікувати.

— Думаю, усі погодяться, що ніхто з нас не є здивованим своєю присутністю тут, — він розпочав свою промову, підіймаючи келих до верху. — Від моменту, коли Мітч та Ліза зустрілись, ми знали, що його добряче били батогами.

Почувся сміх, а Мітч знизав плечами, приймаючи цю правду. Попри те, що ці двоє почали з дружби, було очевидно, що Мітч запав на цю гарненьку блондиночку.

Чейз зустрівся з поглядом найстаршого брата. Чендлер вигнув брову й тоді глянув на Медді.

— Багато з нас робили ставки, як швидко Мітч запросить її на побачення.

Чед усміхнувся ширше, коли побачив здивоване обличчя Лізи.

— Так, я казав тиждень. Чендлер поставив на два тижні, а старий добрий Чейз запропонував півтора місяці.

Ліза охнула й почала усміхатись.

— Мітч уперше запросив мене, коли ми знали одне одного близько двох місяців.

Вона повернулася до Чейза з широкою усмішкою.

— Ти виграв.

Чейз потиснув плечами, у руках перебирав ніжку келиха. Незважаючи на те, що багато поглядів та усмішок були спрямовані в бік Чейза, Медді дивилась прямо.

— Ставки в сторону, — продовжив Чед, — ми завжди знали, що Мітч та Ліза створені одне для одного. Немає двох кращих людей, які могли зустрітись. За це і вип'ємо!

Келихи піднялись, і гуркіт розмов наповнив кімнату.

Чейз був здивований тим, що його брат відносно добре поведився під час промови. А далі була його черга говорити тост, як головного

шафера. Це було справою честі трішки принизити свого друга, але як і Чед, він зробив це коротко та дотепно.

Їжу принесли, тож вечеря проходила ідеально. Кожен із присутніх святкував єднання двох людей, які на це заслуговували. Але що відчував він? Чейз був дуже щасливий за них, проте...

Чейз глянув на Медді, поки та говорила з однією із дружок.

Він був недоумком. У нього не було виходу з цієї ситуації, і глибоко в душі він знав, що Медісон ніколи йому не пробачить тої клятої пропозиції. Не те, що він звинувачував її. Це було рівнозначно пропозиції сексу за гроші. А, отже, щось набагато гірше, аніж робив навіть його батько.

Апетит зник, він відсунув свою тарілку назад і спробував послухати те, про що розказував його товариш по роботі. Але він помітив, що Медісон не торкається вина. Хоча б не повторяться її танці з бовдурами.

Власницьке почуття оволоділо ним, коли він згадав хлопця, який клав свої руки на стегна та знімав Медіді з лавки. Він не мав жодного права торкатись Медісон.

Чейз різко втягнув повітря.

Дідько, він не мав права торкатись до неї.

Коли вечеря закінчилась, гості розбились на маленькі групки, і він помітив, як Медді дивилась прямо на свого брата та сім'ю. У його грудях з'явилась напруга, схожа на раптовий тягар, що важко осідав усередині.

Чейз усвідомлював, що потрібно владнати те, що він накоїв. Але оскільки не був певним, як це зробити, він відчув, що його настрої із поганого став просто паскудним, і точно не покращився, коли Чед підкрався до нього й поклав свою руку на плечі.

— Маленький братику, — він промовив. — У тебе такий вираз обличчя.

Чейз звично скинув руку брата з плечей, але не відмовився від пива, яке підніс Чед іншою рукою.

— Який ще вираз?

— Такий самий, що був на твоєму обличчі за декілька секунд до того, як ти вибив усе живе з Ріка Саммерса за те, що він занадто дружелюбно поведився з Медді у своїй машині одного вечора.

Чейзу не подобалось, куди Чед веде розмову.

— Той самий погляд я бачив, коли Медді була першокурсницею в коледжі, і якийсь хлопець із твого класу по економіці сказав, що залюбки б лягнув її сідниці.

М'язи на щелепі Чейза почали смикатись. Чед був єдиним, хто знав про це. Він бачив це на власні очі. Згадавши того малого шмаркача й те лайно, що він говорив, хлопець знову розізлився.

— А ще ти маєш такий самий вигляд, як вчора ввечері, коли вона танцювала з тим хлопцем, — Чед продовжив.

Він посміхнувся, коли Чейз різко глянув на нього.

— Так, я помітив. А ще ти просидів усю вечерю з таким виразом обличчя, ніби хтось виштовхнув твоє цуценя під машину, спалив усі твої три бари, тоді насцяв тобі на обличчя і засунув тобі в рот товстий...

Чейз сухо засміявся.

— Я розумію, про що ти.

— Та ти навіть не усміхнувся, коли я розказував свій тост.

Чейз закотив очі.

— А ще, друже, — додав Чед. — Що ти зробив із Медді? Тому що в неї було таке ж обличчя протягом усієї вечері.

— Медді тут ні до чого, — він залпом випив половину пива. —

І я більше не хочу про це говорити.

Чед похитав головою і проігнорував слова Чейза.

— Вона завжди причетна.

Чейз застиг на місці, його погляд зупинився на пляшці пива.

— Це настільки очевидно? — перепитав Чейз, затамувавши подих.

Він очікував тупого жарту від Чеда, але той, на диво, мовчав.

— Так, це настільки очевидно, — Чед нарешті заговорив. — І завжди було.

— Неймовірно.

Після цього Чед посміхнувся.

— Отже, що ти натворив?

Чейз зробив великий ковток пива й тоді коротко розповів Чеду скорочену версію того, що трапилось. Як і очікувалось, його брат дивився на нього, ніби Чейз був останнім ідіотом.

— Повірити не можу, що ти це запропонував, — хитаючи головою, Чед не міг стримати сміху. — А чого ти очікував? Що вона просто на це погодиться?

Відверто кажучи, Чейз тоді взагалі не був впевнений, на що, дідько, він розраховував. У той час між пригодою у винному погребі і спостереженням за нею у ванній, такою несамовито сексуальною, оточеною бульбашками, це було найкращим, що могло спасти йому на думку.

Чейз провів рукою крізь волосся.

— Я гадки не маю, що було в мене в голові.

— У цьому і проблема, — відповів Чед. — Ти занадто багато про це думав.

Чейз нахмурився.

— Це якась нісенітниця.

— Ти не розумієш. Ти постійно накручуєш себе, у той час як повинен просто діяти так, як підказує тобі серце.

Чейз розсміявся.

— Вау, ти що, передивився шоу Опри¹⁶?

— Стули пельку, — наказав Чед, потягуючись руками за голову.

Чейз бачив, як до біса незручно брат почувався у формальному одязі. Він надавав перевагу різному одягу, а Чеду подобались лише джинси. Лице його брата осяяла широка усмішка.

— Гаразд, а якщо почати думати місцем, яке в тебе між ногами? Усе одно твоя відмазка про Мітча це брехня. Ти знаєш, що він не був би проти чогось серйозного між вами з Медді. Тільки якщо ти зацікавлений лише у тому, щоб проникнути в неї, і, агов, я можу тебе зрозуміти, вона ще та...

— Закінчи своє речення, та я засуну цю пляшку тобі в дупу, — попередив Чейз.

Чед закинув голову назад і засміявся.

— Саме так я і думав, це не розвага на одну ніч, тому сумніваюсь, що Мітч бачив би в цьому проблему.

— Можна я тебе щось запитаю? Якби в нас була сестра, то як ти зреагував би на те, що один із наших друзів намагався б залізти їй під спідницю?

— Це поганий приклад, — Чед склав руки, а його погляд зупинився на одній із гарненьких дружок. — Наші друзі ідіоти.

Чейз фиркнув.

Його брат знову замовк, ще одна непритаманна Чеду дія. Прошло декілька секунд.

— Брате, кожен із нас по-своєму дивний.

— Та ну.

Чед видавив із себе сухий смішок.

— Те, що ми бачили, як батько поводився з нашою мамою, — було лайном. Тато був кретином, будь він живим чи мертвим. Але знаєш, що найгірше? Ми досі дозволяємо йому псувати наші життя, навіть коли його немає поруч.

Частина Чейза хотіла заперечити, але він не міг брехати своїм братам.

— Я такий же, як він.

— Ти зовсім не схожий на нього, — палко відповів Чед. — Але ти робиш із себе його копію. Я не розумію, чому. Це наче якесь перекручене пророцтво, що здійснюється само собою.

— Знову дурня з шоу Опри.

— Заткнись, йолопе. Я серйозно кажу, — Чед поклав свою руку на плече Чейза. — З нас трьох ти найкращий, тож навіть не намагайся це заперечувати. Усе твоє життя ти хотів Медді. Вона була тою, яка стримувала твій зад, і через незрозумілу причину ти продовжуєш її відштовхувати.

Ця розмова починала рухатись у глухий кут. Здебільшого, тому що все починало ставати логічним.

— Завершуй цю розмову...

— Я ще не закінчив. Послухай мене, брате. Ти не такий, як батько. Ти ніколи б не поводився з Медді так, як він вчиняв із нашою мамою. Дідько, а ті дівчата, з якими ти зустрічаєшся? Ти ставишся краще навіть до них. Якщо що, вони теж зможуть підтвердити, що ти не схожий на нього.

— Що це за недолуга логіка?

Чед глянув на нього турботливим поглядом.

— Ти не водиш їх за ніс. Не брехав жодній. Ти не одружений і не виставляєш напоказ своїх повій перед обличчям дружини.

Гострий укол страху — справжнього страху — пронизав його тіло.

А що, якби він так зробив? Він ніколи б не пробачив собі.

— Я не одружений. Можливо, у цьому причина.

— Ти б ніколи так не вчинив з Медді, — одразу відповів його брат. —

А знаєш чому?

— Б'юсь об заклад, що ти мені зараз розкажеш.

Чед зробив один великий ковток пива і спустошив пляшку.

— Тому що ти маєш дещо, чого не було в батька — здатність любити. І ти занадто сильно любиш Медді, щоб зробити з нею таке. Чейз розтулив рот, щоб заперечити, але чорт забирай, потрібних слів там не опинилось.

Брат почав відходити назад, піднявши брови.

— Ти не заплямуєш її, братику. Ти нічого не зіпсуєш. Думаю, проблема в тому, що ти нікому не довіряєш, а особливо самому собі.

...

Медісон серйозно роздумувала над тим, щоб заночувати в спальному мішку в номері своїх батьків, але весь цей задум із їхнім другим медовим місяцем змусив її передумати. Більшість гостей мала пари, за винятком Саші, вона була подругою Лізи з Меріленду, але здається, що вона розважатиметься із Чедом у цей вечір.

Залишилась її двоюрідна тітка Берта, і, звісно, вона на це не піде.

Окрім того, коли вона входила у темний пустий номер, то сказала собі: *«Я більше не підліток»*. Вона не тікатиме від Чейза. Неважливо, що вона віддала йому своє серце, а він узяв його, кинув на підлогу та розтоптав. Єдине, що їй потрібно було, це пережити сьогоднішню ніч та завтра, а тоді, протягом решти вихідних, вона матиме окремий номер.

Вона швидко переодягнулась у сорочку, яку їй учора дав Чейз. Її тіло пронизав біль, коли вона згадала, яким милим він тоді був.

Милим та сексуальним, але це нічого не означало.

Усе, що йому було потрібно, це зайнятись із нею сексом і забути про це.

Який же козел.

Її руки тремтіли, коли вона потягнулась до крану з водою.

Сидіти поруч із Чейзом протягом усього вечора було тортурою в чистому вигляді. Декілька разів їй хотілось повернутись до нього, сказати йому щось. Або взяти склянку з водою і виплеснути йому в обличчя. Останнє змусило б її почуватись трішечки краще, принаймні на декілька хвилин.

Але вона не мала, що сказати йому. На щастя, після цих вихідних вона повернеться до свого звичайного життя і нарешті забуде про Чейза Гембла.

Умивши своє обличчя, вона зав'язала волосся у хвостик, вирушила до ліжка та вляглася під ковдрами. Сьогодні вона не почувалась погано

через те, що він спатиме на ліжку, яке забули в шістдесятих роках. Так йому і треба.

Медісон перекотилась на свій бік, повертаючись спиною до дверей, і заплющила очі. Подумки підраховувала електронні листи, на які їй доведеться відповісти, і телефонні дзвінки, які потрібно буде зробити, коли вона повернеться до роботи наступного тижня. Так вона намагалась змусити себе заснути до того, як повернеться Чейз.

Але не пощастило.

Коли місяць піднявся високо, а його бліде світло проникало крізь дерев'яні віконниці, двері відчинились, і кроки порушили тишу.

— Медді?

Затамувавши подих, вона робила вигляд, що спить.

По-справжньому дорослий вчинок.

Кроки наблизились, а тоді ліжко провалилось під його вагою, коли Чейз сів. Тиша розтягнулась, стала напруженою та натягнутою, як і її нерви. Що він робив? Вона боялась дізнатись.

Важке зітхання Чейза затьмарило шалений стук її серця. Секундою після, вона відчула, як кінчиками своїх пальців він зачісує за вухо пасма її волосся, що прилипли до щоки.

— Мені шкода, — він тихо прошепотів, але вона почула його. —

Я шкодую про все, що зробив.

Її дихання перехопило. Медісон не була впевненою, що саме повинно означати його вибачення. Це має все владнати? Чи воно просто буде лежати між ними, як горезвісний білий прапорець надії на дружбу в майбутньому, тому що попри все, без нього вона не бачила свого майбутнього?

А ще вона не знала, кого потрібно звинувачувати найбільше в цій катастрофі. Звісно, Чейз не був безгрішним, як і вона. Проте її почуття, які вона в це все вклала, ускладнили ситуацію ще більше.

Медісон зімкнула очі, щоб не дати сльозам шансу литись, і затиснула рот.

Чейз застиг на декілька секунд, тоді ліжко посунулось, коли він спробував піднятись. Нездатна спокійно лежати, удавати, що нічого не відбувається, вона перевернулася на спину.

— Чейз?

Він завмер, одна з його рук була занурена глибоко під ковдру, поруч із її стегном. У темряві його очі здавались чорними, риси обличчя

суворими, дивно розкритими та вразливими.

Вона справді не тямала, що робила. Її тіло воювало з її серцем та думками ще від моменту, коли вона була дитиною. У неї завжди був жахливий, просто неможливий імпульсивний контроль.

Медісон потягнулась, поклала руку на його гладкі вилиці.

Замість того, щоб відсторонитись, він притиснувся щочкою до її руки та заплющив очі.

— Це мало бути весіллям, пам'ятаєш, еге ж? — сказав він, його щока міцніше притулилась, і він усміхнувся. — А весілля ще навіть не відбулось.

Тоді він накрив її руку своєю і повільно підніс до своїх губ. Залишив поцілунок на долоні, що змусило її серце перевернутись.

— Мені так шкода, Медді. Справді. Гадки не маю, що було в моїй клятій голові, коли сказав тобі це раніше. Забути все між нами це не те, чого я хочу.

Її пальці сплелись із його. Розгубленість охопила Медісон.

— Я не... Я не розумію.

Чейз зробив глибокий вдих.

— Я сам не розумію, про що мої думки. Чед говорив ту всю маячню в стилі Опри, але частково він мав рацію — як би божевільно це не звучало.

— Що?

Легка усмішка торкнулась губ Чейза, а його очі зустрілись із її.

— Я хочу тебе.

У Медісон перехопило дихання. Надія знову поселилась у її душі, хоч і боролась зі свідомістю. З Чейзом завжди були відчуття, наче ти перебуваєш на американських гірках. Уверх. Униз. Уверх. Униз.

— Ти вже казав це раніше.

— І я справді цього хочу.

У ній усе ще вирувало стільки сум'яття. Але її серце посунулось, утворюючи більше місця для Чейза. Слово, яке злетіло з її вуст, майже вирішило її долю.

— Залишишся?

Чейз вагався, його тіло було таким скованим, напруженим, що вона майже фізично могла відчувати цю боротьбу всередині нього. Тоді він зірвався з місця, зриваючи з себе взуття та водночас розщипаючи сорочку. Вона полетіла на підлогу, наче білий прапорець.

Серце Медісон підскочило до горла, коли її погляд змістився на його гарно окреслені м'язи грудей, попрямував до вигинів його твердого пресу. Він був неймовірно красивим, прямо як у її фантазіях. У блідому сяйві місяця, у тінях номеру вона відкинула геть усі сумніви та страхи. Вона жила лише тим, що завжди мала, — любов'ю до Чейза. І в одну мить вона повірила, що це було переломним моментом, до якого вони йшли роками. Більше не буде шляху назад. І якщо вона не буде здатна переконати Чейза, що він не такий, як його батько, то вже ніхто не зможе.

Чейз посунувся на свою сторону, повернувся лицем до Медісон, між ними було зовсім трішки простору. Ніхто з них не вимовив і слова, коли вона скоротила відстань до декількох сантиметрів.

Повільно, невпевнено, Чейз поклав свою руку на її щоку. Його пальці гладили її вздовж обличчя, униз до розтулених губ. Медісон відчувала легкі дотики всіма клітинами свого тіла, і її відповідь була негайною, поглинаючою.

Його пальці спустились по горлу до краю її бавовняної сорочки. На губах Чейза заграла усмішка.

— А ти знаєш, що дивитись на тебе в моєму одязі, це до біса сексуально? — він провів пальцями під коміром, торкаючись ними її ключиць, її ноги звело. — Не знаю, чому так, але це правда.

Їй стало цікаво, чи він почувався так само, коли вона не носила його речей. Тоді вона згадала всю його довжину у штанах, яким твердим він був, коли притискався до неї у ванній, і сприйняла це як позитивну відповідь.

— Що ж нам робити, Медді? — запитав він низьким та хриплим голосом.

Медісон проковтнула комок у горлі, її тіло стало одним цілим із серцем і вже само вирішувало за неї. До того, як вона усвідомила, що робить, її тіло підсунулось до його.

Підіймаючись на коліна, вона поклала обидві свої руки на його плечі і відштовхнула Чейза, допоки він повністю не лежав на спині. Медісон обхопила його стегнами, стримуючи стогін, коли відчула його ерекцію, що пробивалась крізь міцний матеріал його штанів та обпікала її стегна.

— Займись зі мною коханням, — вона прошепотіла. — Будь ласка.

Чейз завмер, тоді його густі вії піднялись, а його погляд пронизав Медісон. Він не відповів, але поклав руки на її стегна, ковзнув ними доверху, щоб позбутись сорочки. Його пальці торкнулись тканини. Настала пауза, у якій єдине, що рухалось, це шалене серце Медісон. А тоді він підняв сорочку.

І це було її відповіддю.

Коли сорочка, яку їй позичив Чейз, приєдналась до тої, що лежала на підлозі, її губи накрили його. Його велике гаряче тіло лежало під нею. Поцілунок не був м'яким чи ніжним. Він був глибоким та палаючим, результатом багаторічного стриманого бажання обох. Його губи поглинали її дихання та стогони, поки рука приземлилась на спинку Медісон, і він пригорнув її до своїх грудей. Відчуття, коли їхні тіла торкнулись одне одного, затьмарило всі інші почуття. Чейз цілував, як спраглий чоловік, яким заволоділо бажання... бажання отримати її. Руки Медісон зімкнулись на плечах Чейза, коли він доводив своє бажання.

Він запустив свою руку у волосся Медісон.

— Якщо ми знову збираємось це припинити, — він прошепотів у її набряклі губи, — нам варто зупинитись прямо зараз. Ти мене розумієш?

Медісон здригнулась, коли його зуби дістались її верхньої губи.

— Я не хочу зупинятись. Ніколи. Ти мене почув?

Чейз знову застиг, а тоді його рухи стали настільки швидкими, що замить вона лежала на спині, відкрита та вразлива, перед ним, а він нависав зверху.

Сконцентрованість підкреслила його суворі риси, приділяючи найбільше уваги його пухким губам.

Тоді він опинився на ній. Його губи стискали кінчики її грудей, у той час, як він поспіхом розщипав гудзики та ширинку на штанах. Медісон придушено викрикнула, а її спина вигнулась на матраці.

Плоть до плоті, вона відчувала його жар на своєму стегні. Медісон схопила його руки, покриваючи малесенькими поцілунками все його обличчя, спустилася вниз до горла.

Чейз спіймав її підборіддя, поки його губи знову впились у її. Цілував Медісон, поки вона звивалась під ним та лупцювала його. Усе було під його контролем. Частина хотіла саме цього.

Вона отямилась і поклала руку на його груди.

— Я приймаю протизаплідні, але...

Схвальна усмішка торкнулась його губ.

— Я про це подбав.

Він зліз із Медісон, декілька секунд порився у своєму багажі, і повернувся назад із фольговим пакетиком у руці.

Медісон вигнула брову.

— Планував затягнути когось у своє ліжко на цих вихідних?

— Не зовсім, — він признав. — Але я завжди їх із собою ношу.

Для ревнощів не було часу, тому що її живіт тремтів, коли її погляд спостерігав, як Чейз одягав презерватив на свій об'ємний член. Одразу після цього його губи знову торкнулись її, він гладив її по спині та простягався зверху.

Зачарована силою його тіла, вона пробіглась руками по його витягнутому животі та напружених стегнах. Його шкіра була схожою на шовк. Ідеально.

Вона відчувала його смак на своїх губах, а коли поцілунки стали повільнішими, ніжнішими, вона відчула його жар між своїх ніг.

Крутячи стегнами, вона застогнала від того, що відчувала його там, близько, але досі недостатньо. Вона була такою готовою.

Підіймаючись на свої лікті, Чейз вглядався в Медісон. Його очі нагадували розігріті яскраві сапфіри, проникливі та несамовиті, коли вони зустрічалися з її поглядом.

— Не зупиняйся, — вона благала. — Хочу відчувати тебе всередині.

— Я не міг би зупинитись, навіть якби хотів, — він поцілував її, вкладаючи в поцілунок усю пристрасть, бо хотів забрати всю ту тугу, яку вона вона так довго відчувала.

— Мені це потрібно. Прокляття, мені потрібна ти.

А тоді він увійшов у неї одним різким рухом.

Медісон скрикнула, відчуваючи, як він розтягується та заповнює її.

Жодна з її фантазій, жоден чоловік, із яким вона була в минулому, не відчувались так, тому що це... це було чимось довершеним.

Чейз завмер глибоко в ній. Одна його рука піднялась, щоб забрати довге пасмо волосся з її чола.

— Ти така вузька... — його слова долинали з гортані, звучали майже по-звірячому. — Тобі не боляче?

Медісон кивнула і обхопила своїми руками його стегна. Чейз нахилив голову назад, а тоді вона хитнула стегнами вверх. Вени на його шиї

випирали так само, як і на руках. І він почав рухатись, повільними та млявими поштовхами, які зводили її з розуму. Тертя їхніх тіл у такт одне одному, звуки в тихому номері підсилювали їхнє задоволення. Медісон загубилась...

Довгий час він відтягував фінальну насолоду, допоки вона не почала благати про більше, і нарешті він дав те, чого вона так хотіла. Медді ахнула, коли Чейз стиснув її зап'ястя, не даючи змоги поворухнутись. Ще один сильний поштовх, стегна Медісон здійнялись на зустріч. Напруга всередині неї зростала, дзвеніла у вухах, наче грім. Вона ледве витримувала, бо здавалось, що це занадто. Її голова відкинулась назад, тіло затряслось.

— Я хочу, щоб ти кінчила для мене, — Чейз прошепотів у шию Медісон. — Дозволь собі.

Медісон підкорилась. Її тіло розірвало від насолоди, коли вона викрикнула його ім'я. Два швидкі, різкі поштовхи опісля, і вона відчула полегшення. Його масивне тіло звисало над нею, скорчене спазмами після конвульсій.

Коли все закінчилось, Чейз виліз із Медісон, перекинувся на спину та обійняв так міцно, що її щока опинилась впритул до його серця, яке несамовито билось. Обом важко вдавалось навіть дихати.

Вона ще ніколи не відчувала чогось схожого, і знала, що це ніколи не повториться. Рай.

Медісон заплющила очі. Існував високий шанс того, що вона пошкодує про зроблене зранку, через тиждень, а може, і місяці після сьогодні. Але через декілька років вона зможе оглянутись назад і зрозуміти, що володіла ним, хай і на одну ніч.

[16](#) Опра Вінфрі — американська акторка, телеведуча, письменниця, філантропка та феміністка. Ведуча ток-шоу «Шоу Опри Вінфрі».

Розділ дев'ятий

Ліниво, Медісон потягнулась та усміхнулась, коли відчула приємний біль у своїх м'язах. Попередня ніч... так, вона, мабуть, була найкращою в її житті. Без перебільшень. Після декількох хвилин відпочинку та відновлення Чейз перевернув Медді на живіт, дістався її колін і... ох, як вона вже казала, найкраща ніч у її житті. І тоді її тіло вже розігрівалось, готуючись відчувати його знову.

Минула ніч стала переломною для них обох. Те, як він її кохав, мало щось глибоке в собі, щось безповоротне та досконале. Вона це просто знала. У якийсь спосіб вони подолали ці бар'єри без жодного слова. Чейз повинен був переконатись у тому, що набагато кращий за свого батька, і зрозуміти, що вони з Медді створені одне для одного.

Медісон перекотилась на ліжку, щоб відчувати тепло його тіла, але натрапила на... порожнечу.

Її очі розплющились.

Місце поруч із нею було порожнім, але запах деревини та чогось дикого все ще огортав подушку та скручені простирадла.

Медісон повернулась до дивану, але той теж був пустим. Якесь неприємне передчуття глибоко вкоренилось у ній, вона злізла з ліжка, загорнувшись у простирадло. Глянула у ванну, але його там теж не було.

Він мовчки пішов.

Її серце боляче перевернулось.

Гаразд. Вона поводитись по-дурному. Він може бути зайнятий будь-чим. Наприклад, готував сніданок для них обох, або гуляв назовні, насолоджуючись чистим ранковим повітрям.

Поспішивши до вікна, вона розсунула штори, яскраві проблиски сонця заграли на її лиці. На ганку не було нікого. Наскільки вона могла бачити, ніде не було Чейза. Вона обернулась та здригнулась, коли погляд ліг на ліжку. Він не покинув її, не після такої ночі. Бути такого не може, адже це... це означало б, що він викине це з голови. Це все одно, що отримати те, чого ти хотів, та втекти, як роблять хлопці з дівчатами на одну ніч.

Минула ніч не була такою.

Її погляд знову попрямував до дивану, тоді до її валізи, що стояла біля маленької шафи, а після... вона кинула погляд знову на валізу.

Холод пробіг її скелетом.

Його багажу не було.

Серце калатало, вона ринулась через кімнату й відчинила двері шафи. Дві її сукні та образ дружки висіли на місці, але зникли всі речі Чейза: його смокінг, святкова сорочка. Як і зі взуттям, вона знала, що заглянувши у ванну, його речей там теж не знайде.

Медісон стояла перед шафою, поки не зрозуміла, що трясеться.

Він покинув її.

Він насправді її покинув.

У мовчазному болісному заціпенінні вона повернулась до ліжка та сіла на край. Її горло обпікало, очі сльозились, але вона затримала їх та проштовхнула вниз. Хвилини перетворились на годину, а він досі не з'явився.

Він дійсно залишив її.

Її мозку потрібен був час, щоб сприйняти це, але докази були більш ніж переконливими. Вона була ідіоткою. Попередньої ночі вона послухала своє тіло та серце, і це вилилось у болісний життєвий урок. Можливо, їй варто було прислухатись до нього. Чейз попереджав її, попереджав увесь час. Він казав, що такий самий як його батько, і він довів це.

І це зруйнувало її.

...

Чейзу хотілось задушити клерка, допоки той нарешті не знайшов йому ключі до одного з новеньких номерів. Він змусив чекати Чейза майже довбаних пів години, поки номер прибирали, що добряче зіпсувало його графік.

Заносячи свої речі до нового номера, він дивився на звичайне двоспальне ліжка з шовковими простирадлами. Простирадла, на яких він із легкістю міг уявити оголену Медді. Це змусило його думати про минулу ніч, і його член став твердішим. Він був готовим до третього раунду... а тоді і четвертого.

Але спершу йому потрібно було сходити в душ. Незважаючи на те, що він любив стійкий запах ванілі — запах Медді — останнє, що йому варто було робити, це ходити і пахнути так, ніби він щойно займався сексом із маленькою сестрою Мітча.

Минула ніч була неперевершеною, точніше, Медді була неймовірною. І це було більше, аніж просто секс. Між ними був той зв'язок, чим би він не виявився, але він перевершив оргазм. Це було щось більше — особливе. Щось, що трапляється лише раз у житті. Жодна з жінок, з якими був Чейз до того, не приносила йому таких почуттів, і знав, що не принесе.

Тепер, здавалось, наче *він* надивився повторів шоу Опри. Але ж... це повинно означати щось. А він вже втомився боротись із потребою нарешті дізнатись, чим було це «щось». Утомлений заперечувати те, чого йому дійсно хотілось. Того, що він бажав занадто довго. Медді була більше, аніж просто молодша сестра Мітча. Більше, аніж дівчинка, яка роками була його тінню. Вона була для нього всім. А він був набагато кращим, аніж сином свого батька, тому що глибоко в душі він знав, що ніколи не скривдить Медді. Не після вчорашньої ночі. І як йому вдалось це так просто усвідомити?

Здавалось, учора він зіпсував усе своєю жахливою пропозицією, але та ніч...

Він прийняв найшвидший душ у своєму житті і тоді попрямував назад до садиби. Позаду неї розташовувався малесенький квітковий магазин, де він вибрав дюжину троянд. Засунувши їх під одну руку, іншою він узяв кусочок чизкейку з домашньої пекарні дорогою назад до їхнього любовного гніздечка.

Чейз сподівався, що Медді досі спить. У нього була справді чудова ідея, як її розбудити завдяки своїм рукам, пальцям, а тоді і своєму языку. Можливо, після всіх попередніх дій можна було додати трохи чизкейку, але вона скоріше б перевернула Чейза заради чогось смачненького. Ніщо не могло стати між Медді та солодощами.

Він із труднощами виліз із машини й попрямував до номеру. Його погляд одразу впав на ліжко — пусте ліжко.

— Медді?

Номер був неприродньо тихим. Не було чути води з душу. Нічого.

Поклавши троянди та кусочок чизкейку на стіл, він озирнувся.

— Дідько.

Медді не було. Як і її великої валізи. Він швиденько оглянув ванну, але не помітив жодного сліду Медісон. Її фену та вирівнювача теж не знайшлося, наче її самої тут ніколи не було.

Знову лаючись собі під ніс, він покрутився та попрямував до вхідних дверей. Чейз збирався знайти її, притягнути сюди... Проте він поклав руку на ручку та зупинився.

Перша проблема: він поняття не мав, куди поділась Медді. Вона не могла піти кудись далеко, але могла перебувати в будь-якому з номерів. Проте стукати в кожні двері, наче божевільний, було не варіантом, тож йому потрібен був кращий план. А друга проблема — він не знав причини, через яку вона втекла. Після попередньої ночі, здавалось, було очевидно, чого він хоче, тому він і гадки не мав, чому вона могла піти, особливо, коли він подбав про новий номер для них, який не був мебльований ліжком у формі серця та вельветовою постіллю.

Хоча йому трішки бракуватиме того ліжка.

Чейз відійшов від дверей, занурив руки у волосся. Це гра? Гнатись за Медді? Прокляття. Як усе змінилось.

Він покрутився на місці, а його погляд впав на зім'яті простирадла того клятого ліжка.

Подвійне лайно.

Провівши долонями по обличчю, він вхопив квіти й залишив чизкейк на місці. Першим місцем, куди він попрямував, був номер її батьків. Вони сиділи перед номером, насолоджуючись чаєм і водночас гортаючи журнал про виживання в дикій природі. Чейз тряснув головою, щоб подавити усмішку. Вони мали вигляд як звичайнісінька пара на порозі пенсійного віку.

Першим підняв погляд батько Медісон, він широко усміхнувся.

— Привіт, Чейзе, як ти?

— Нічого особливого, — сказав він, притулившись до перил. —

Доброго ранку, місіс Деніелс.

Вона усміхнулась та кивнула головою.

— Любий, уже час почати тобі називати мене Меган. А ці квіти! Які вони не прекрасні! — її очі заблищали. — Чи можу я запитати, для кого вони?

— Для чарівної людини, — він відповів.

— Чи це...

Містер Деніелс піднявся на ноги і вручив Чейзу журнал.

— Я радий, що ти завітав. Зможеш допомогти вирішити суперечку між мною та моєю любовою дружиною.

Ще до того, як він зміг відповісти, йому в обличчя ткнули зображення чоловіка, одягнутого у фланелеву куртку, який стояв поруч зі стадом корів.

— Органічна яловичина, — промовив батько Медісон. — Я намагаюсь довести Меган, що навіть у разі апокаліпсису, більшість людей захочуть бачити м'ясо на своїх тарілках.

Оскільки він добре знайомий із цим типом стверджень, Чейз спокійно це сприйняв.

— Я впевнений, що люди хотітимуть стейки.

— А я про що! — погодився містер Деніелс. — Тож я стверджував, що нам варто «проспонсорувати» стадо великої рогатої худоби, а тоді виставити його на продаж. Моя улюблена дружина вважає, що це марна трата часу.

— І грошей, — поквапилась додати місіс Деніелс, яка покрутилась на місці, щоб бачити обох чоловіків. — Я більше аніж упевнена, що останнім, про що думатимуть люди у випадку ядерної зими, це стейк середнього просмаження.

Чейз не стримав усмішки.

— Або під час зомбі апокаліпсису.

Місіс Деніелс підняла руки.

— А я про що говорю.

Її чоловік роздратувався.

— Коли сонце не світитиме більше трьох років, а у тебе закінчатся м'ятні листочки для поїдання, ти хотітимеш стейк.

Вона закотила очі.

— Це буде останнім із наших переживань.

— Зачекайте, — Чейз втрутився. — Як ви збираєтесь підтримувати життя корів, якщо сонце не світитиме?

Містер Деніелс випрямився.

— Підземні бункери достатньо великі, щоб обладнати в них органічно вирощені поля. По всьому світі існують бункери більші за п'ять футбольних полів, або близько того. Як Ноїв Ковчег...

— Чейзу байдуже на Ноїв Ковчег, і перед тим, як ти почнеш говорити за це, ми також не будемо продавати щось на кшталт Збудуй-Свій-Власний-Ковчег, — вона усміхнулась до Чейза. — Ти й уявити собі не можеш вартість утримання чогось схожого.

— Ні, мем, — сказав Чейз із усмішкою.

Містер Деніелс згорнув журнал.

Ця розмова ще не завершена.

Зітхаючи, його дружина похитала головою.

— Ти шукаєш Медісон, любий?

Чейз був здивований, що це було настільки очевидно.

— Що ж, насправді, так.

Місіс Деніелс повернулась до столу, жбурляючи на нього журнал.

— Загубив свою сусідку по кімнаті?

— Видається, що так, — відповів Чейз.

— Ми не бачили її, любий, але, можливо, варто перевірити в Лізи.

Місіс Деніелс зробила ковток чаю.

— Вони, мабуть, готуються до завтрашнього дня.

Подякувавши обом, він вирушив далі по стежці. Якщо Медді справді була з Лізою, йому б не хотілось її турбувати, але...

Чейз непомітно опинився біля стійки реєстрації в садибі. Клерк витріщився на нього, явно не хотів ще одного раунду сварок.

— Чи номер, який ви підготували для мене сьогодні, був єдиним вільним? — запитав Чейз.

Боб із нерозумінням схилив свою голову.

— Ні. Було два номери. Обидва сьогодні були прибрані, — він почав вдивлятися у свій комп'ютер. — Щось не підійшло в номері, який ми підготували для вас?

Чейз глибоко вдихнув.

— Ні, він чудовий. А як щодо іншого номеру?

— Для міс Деніелс? — із широкою усмішкою запитав він.

Звісно, Медісон справила набагато краще враження на клерка, аніж Чейз.

— Вона заселилась туди, можливо, хвилин двадцять тому і забрала ключ від шостого номеру.

Не кліпаючи, Чейз дивився на клерка, йому здалось, наче хтось вдарив його в живіт. Злість розпалила в ньому вогняну бурю. Як би ірраціонально це не звучало, але він був розлюченим та ображеним.

Вона що, покинула його після минулої ночі?

Розвернувшись, він не глянув на клерка та викинув троянди в смітник, що стояв біля входу.

...

Медісон перебувала в дивному стані. Затиснута між залишками абсолютного блаженства, яке вона пережила минулої ночі, і холодом, що засів глибоко всередині відтоді, як покинула номер. Вона не була впевнена, чи повинна відчувати себе щасливою, чи сумною.

Здебільшого це був сум, принаймні Медді так вирішила, поки розкладала білі дзвіночки в коробочки для весільних сувенірів. Тепер у неї хоча б була одна ніч, яку вона провела із насолодою. Більше не гадатиме, як це бути з Чейзом. Тепер вона знала. Це було неймовірно.

Її серце заболіло.

Того дня вона була на межі, щоби знову зателефонувати Бріджит, але вона подумала, що таку розмову краще починати віч-на-віч. Медісон ні за що б не хотіла пропустити жоден вираз «якого дідька» від Бріджит, коли описуватиме, як буквально потягувалась на спині Чейза, а тоді він кинув її наступного ж ранку.

Медісон підняла очі й побачила, як одна з подруг нареченої майже не втримала тонну м'ятних цукерок перед нею. Вона поцупила одну, бо помирала з голоду, адже зранку вона була занадто знервована, щоб поїсти.

Ліза зареготала.

— Вони хоча б смачні?

Закидаючи цукерку до рота, Медісон кивнула.

— М'ятна. Дуже смачна.

— Говорячи про смачненьке, — відгукнулась Саша, одна з дружок. — Гадаю, що другий Гембл має бути смачненький.

Сінді, інша дружка, фиркнула, дивлячись на високу фігуристу білявку.

— Тобі не вистачило одного з братів минулої ночі?

Саша загадково усміхнулась.

— Можливо...

Медісон полегшало від думки, що вона не одна в такій ситуації. Вона кинула дзвіночок у коробку.

— Я їх ніколи не розрізняла, — хитро усміхнулась Сінді.

— Їх легко розрізнити, — різко відповіла Медісон. — Вони ж не трійнята.

— Так, але всі вони ходячий секс — темне волосся, неймовірні блакитні очі, ці м'язи, з яких я ладна злизувати шоколад, — сказала

Сінді, кидаючи злобний погляд на інших дружок. — Звісно, якби лише я не була заміжня. Неважливо, хто це був із них? Чейз? Чед?

Погляд Медісон звузився.

— Чед, — промовила Саша, а її щоки залились рум'янцем.

— Хоча я не була би проти, якби це був Чейз. Прокляття, та всі вони на раз.

Дружки засміялись, але Ліза стурбовано глянула на Медісон. Напевне, це було через її вираз обличчя. В одному погляді було видно, як вона подумки рахувала, скільки металевих дзвіночків вона могла б запхати в рот Саші.

— Ти ж наче росла разом із ними, Медісон, чи не так? — Саша продовжила, не помічаючи, що вона грає зі смертю.

— Ці троє завжди були у твоєму домі, і все таке? Боже, я б не змогла себе контролювати, але впевнена, що в тебе все по-іншому.

Медісон засунула дзвіночок на дно коробки.

— Чому ти так думаєш?

— Ну, я впевнена, що ти для них як молодша сестра, — вона пояснила. — Я маю на увазі, ти хіба не ділиш зараз номер із Чейзом? Багрянець залив її щоки. Дідько, а чи такої ж думки були і всі інші? Вона була майже готова розказати всі деталі, якою негарною видалась попередня ніч із Чейзом.

— Узагалі-то, я не впевнена, що це так, — втрутилась Ліза, на її лиці виднілася розслаблена усмішка. — Медісон має хороші стосунки з усіма ними, але з того, що я бачила... — вона продовжила й кинула на Медісон хитрий погляд.

Саша вигнула елегантну брову.

— Що ж, тоді вітаю...

Після цього дівчата майже не говорили на тему Медісон та братів Гембл, але вони продовжили випитувати в Саші всі пікантні деталі її минулої ночі.

Коли всі коробочки були готові, група дівчат розділилась, щоб приготуватись до репетиції. Медді швиденько обійняла Лізу та вирушила до свого нового номеру.

Вона повинна була радіти власному простору, але він був самотнім та пустим. І коли Медді приймала ванну, то вона не мала надії на неочікуваний візит Чейза.

Занурившись у ванну, вона заплющила очі та намагалась відштовхнути його. Окрім того, тепер Чейз займав усі її думки на зовсім іншому рівні, адже тепер вона знала, яка в нього пристрасть, який він на смак, і як це, коли він усередині неї.

Це було не тим, що можна забути.

Коли цього ранку Медісон прокинулась, вона відчула приємний біль у потаємних місцях, а Чейз... Чейза не було.

Вона видихнула повітря та розплющила очі.

Покинути той номер було однією з найважчих речей, яку їй доводилось робити. Частина її досі перебувала там, але рішення піти звідти було простим. Однак рішення, яке вона мала прийняти в майбутньому, буде найважчим у її житті, і вона знала, що воно шокує всіх.

...

— Повірити не можу, що це відбувається.

Мама Медісон ще раз обійняла Мітча, стримуючи сльози. Вона роздавала обійми, відколи почалась репетиція вечері, і поки цьому не було видно кінця-краю.

— Мій маленький хлопчик уже зовсім дорослий.

Мітч здригнувся.

— Ну мааам...

Вона притулила його до своїх грудей, стискала та погойдувала.

Придушуючи сміх, Медісон відвела погляд і її очі зустрілись з очима батька. Він підморгнув та стиснув руку на її плечі.

— Як думаєш, що вона робитиме, коли ти виходитимеш заміж?

Медісон зблідла.

— Ой.

Її мама кинула на неї осудливий погляд через плече і тоді нарешті звільнила свого сина з обіймів та повернулася до Лізи, яка просто світилась.

— Я знаю, що ти добре піклуватимешся про мого хлопчика, а тому я хочу вибачитись наперед за всі водоспади сліз, які відбуватимуться від наступного дня.

— Завтра? — буркнув містер Деніелс.

— А може від моменту, коли Мітч оголосив про своє бажання одружитись?

— Ану тихо там! — прошипіла їхня мама з усмішкою на губах.

Медісон заправила пасмо волосся, що вибилось із зачіски за вухо, коли всі почали розділятися на групки. Попереду була репетиція весільного маршу, скорочена промова обітниць, а після настане час вечері.

А завтра... завтра її брат одружиться.

Вона підійшла до нього з розпливчастою усмішкою.

— Я така щаслива за тебе. Ти будеш чудовим чоловіком.

Мітч притягнув її у свої обійми.

— Дякую, сестричко.

— І батьком, — додала дразливо.

Його очі стали вдвічі ширшими.

— Боже милий, не говори поки такого. Я хочу пожити принаймні декілька років без маленького Мітча, який скрізь бігає.

— Або маленької Лізи.

— Ох, дівчинка? Не знаю, чи я з цим упораюсь, — він захитав головою. — Було доволі складно відбиватись від твоїх прихильників.

Медісон закотила очі.

— Нічого подібного.

— Як скажеш, — він опустил руку на її плечі. — Що ж, а ти коли збираєшся осісти? Зробити життя мами та батька довершеним?

Вона не встигла відповісти, коли увійшли брати Гембл.

Чед і Чендлер обступили Чейза з боків, сам він був одягнутий у темні штани та сорочку вільного крою на гудзиках. Пасма довгого волосся закрутились навколо вух. Вилиці були злегка почервонілі, а очі сталевоблакитними.

Він мав просто неперевершений вигляд.

Медісон сподівалась, що її брат не помітить, як вона закам'яніла, але звісно, вдача ніколи не була на її боці.

Мітч не стримав сміху, але вона ткнула його ліктем у живіт і втекла до того, як отара братів спустилась до них. Вона поквапилась до Лізи та інших дружок. Повністю уникнути Чейза було неможливо, але оскільки в них не було багато часу, щоб побути на самоті разом, вона могла це витерпіти без зривів.

Або щоб їй знову розтоптали серце чи щось більше. Існував лише один спосіб для подальших дій. Це сказано боліло. Воно вбило маленьку частинку Медісон — ту, яка досі вірила в казкові завершення — але в неї не залишилось вибору.

Розділ десятий

Уникати Чейза вдавалось майже більшу частину репетиції. Упритул до того, коли вони встали в лінію для весільної процесії. Вона ще не залишалась із ним віч-на-віч, але зараз не могла втекти від нього. Медісон метушилася з пасмом волосся, відчайдушно намагаючись мати незворушний вигляд, але присутність Чейза нагадувала перебування біля сонця. Він надто гарячий, щоб не відчувати, і занадто потужний, щоб не дивитися на нього.

Дивлячись просто перед себе, вона робила вигляд, що захоплена розмовою між Сашою та Чедом. Там йшлося про якісь стоп-слова, і вона справді хотіла б цього не чути. Кумедним було те, що Чед та Чендлер були для неї як брати. Підслуховування чогось схожого змусило її хотіти замовкнути, але з Чейзом усе було інакше. Він завжди був іншим.

— Нам потрібно поговорити, — тихенько сказав Чейз.

Вона прикинулася непричетною.

— Про що?

Його брови нахмурилися, і вона добре знала, що він бачить її наскрізь. Він знав її занадто добре.

— Ти прекрасно розумієш, про що.

Медісон не дуже хотіла з'ясувати причину, через яку він покинув її зранку, виселився з номеру до того, як вона ще навіть розплющила очі. І якщо він запропонує їй свої вибачення за минулу ніч, вона вдарить його. Серйозно.

Схрестивши руки, вона знову повернулася лицем до білявого волосся Саші.

— Нам немає що обговорювати.

— Брехня.

На звук гарчання Чейза Саша оглянулася через плече, вигнула брови, але Медісон вдала, що нічого не бачила.

Чейз підсунувся ближче, опустил голову та пальцями обхопив її лікоть. Вона підстрибнула від неочікуваного дотику, від якого розійшлося тепло по всьому її тілу. Проти своєї волі її очі глянули в його, і вона помітила його самовдоволену посмішку.

— Я так і думав.

Вона не поворухнулась, але відчула його шепіт на своїх щоках.

— Ти вдаєш, наче нічого не трапилось, ніби на тебе це ніяк не вплинуло, але я знаю краще.

Медісон обурилась та кинула на нього вбивчий погляд.

— Перепрошую, що ти сказав?

— Ой, годі, не прикидайся хоч зараз. Ти ховаєшся від мене цілий день, наче маленька боягузка...

— Боягузка? Боже. Та ти...

Попереду стояла організаторка весілля, вона прокашлялась, у такий спосіб перебиваючи дійство, яке могло стати епічною тирадою.

— Гарзд, ми швиденько пробіжимося по весільній церемонії, — сказала організаторка таким самим професійним голосом, як і її туго зав'язаний високий хвіст та брючний костюм. — На початку Канону Пахельбеля¹⁷ перша пара розпочне свій вихід, і я даватиму додаткові сигнали для кожної наступної пари.

Пари? Медісон висмикнула свою руку.

Чейз хитро усміхнувся.

Зазвучала класична інструментальна музика, перша пара у процесії вирушила вперед.

Медісон окинула Чейза крижаним поглядом.

— Ти зухвалий ідіот, — додала вона. — Я не схиблена на тобі так сильно, як ти собі думаєш.

— Каже дівчисько, яке вчора ляскало мене й викрикувало моє ім'я, наче...

— Замовкни, — вона прошипіла, а рум'янець розлився по щоках.

Саша та Чед були наступними. Дружка вчепилась у руку Чеда, наче боялась, що той от-от втече. Розумний хід.

Чейз протягнув свою руку.

— Міледі?

Закотивши очі, вона роздумувала над ігноруванням його, але це привернуло б непотрібну та зайву увагу. Декілька пар очей вже й так стежили за ними. Тож, гарзд, більше так більше уваги.

Неохоче, вона поклала свою руку на його плече.

— Ми не обговорюватимемо минулу ніч. Що є, то є.

Він витріщився на неї.

— У твоїх словах немає сенсу.

— А я зводжу тебе з розуму. Розумію.

— Міс Деніелс і містер Гембл, — оголосила організаторка

Разом вони твердо рушили вперед. Для всіх присутніх мало бути очевидним, що щось відбувається між ними. Чейз мав такий вигляд, ніби хотів задушити її, а у неї були широко розплющені очі, і погляд схожий на оленя, якого от-от зіб'є автомобіль. Коли вони дістались кінця проходу, вони розійшлись у різні сторони. Займаючи місце біля Саші, вона оглянулася на шаферів нареченого.

Чейз спостерігав за нею так уважно, що це водночас нервувало її і розпалювало збудженість. Зраджена своїм серцем та тілом, вона змусила себе відвести погляд. Наче крижана хвиля, її накрила збентеженість. Чейз не розумів її поведінки? Що ж, усе було прозоро, наче крапля води, учора він чітко дав зрозуміти, що його цікавить лише секс на одну ніч. І він це отримав.

Неспокій змінив розгубленість, який піднімався в ній, наче стовп їдкового диму.

Після появи Лізи репетиція проходила гладко та швидко. Вечеря була підготовлена в найближчому гостьовому залі, і незважаючи на те, що вона було голодною, її шлунок скрутився. Повітря в будиночку стало затхлим, і вона відчула, що не може дихати.

Вибачившись, вона вибігла з реєстраційного залу й попрямувала назад до садиби. На ганку вона вдихнула свіже, наповнене солодким ароматом повітря. Медісон поклала руки на перила і стиснула їх до болю в кісточках пальців.

Перед репетицією вона ходила в закуток садиби і зробила дзвінок, який майже добив Медісон. Її питання викликало шок, обіцянку зустрітись та обговорити все через декілька днів, коли вона повернеться додому. Вона ненавиділа те, що розпочала, але знала, що немає інших варіантів, тому змахнула гарячі сльози. Це було першим кроком у правильному напрямку — напрямку, у якому не було Чейза Гембла в її майбутньому.

...

Чейз був розчарований, збентежений і дуже розлючений, коли дивився на те, як повертається Медісон. Протягом усіх років у них з Медісон інколи траплялись сварки. Зазвичай, причиною був черговий дупоголовий хлопець, з яким вона зустрічалась. А після тої ночі в його

клубі вони стикнулись і з незручними моментами, але це? Нічого схожого раніше не траплялось.

Він розвів руки і зімкнув їх на боках. Частина його — величезна частина — хотіла підійти до неї, пригорнути до себе і передати їй через поцілунок здоровий глузд, але інша частина була насторожена щодо всього, щодо самої Медді. Він просто не міг збагнути. Що він зробив такого жахливого, що вона була настільки розлюченою на нього?

З моменту, коли він виявив її зникнення того ранку, і те, що вона заселилась в інший номер, Чейз не хотів нічого іншого, окрім як піти до Медді. Що він збирався робити, коли дістанеться до неї, він не знав, але почувався не у своїй тарілці через цю ситуацію.

Його серце калатало у грудях, поки він скорочував відстань між ними. Притуляючись своїми стегнами до перил, він склав руки на грудях.

— Чому ти ховаєшся від мене?

Ці неймовірні очі були заплющені, а її губи затиснуті.

— Чейз, чи нам... справді необхідно це робити?

— А ти як думаєш? — він зробив паузу. Це не схоже на тебе.

Вона втягнула повітря, йому здався цей рух різким. Її вії піднялись, і він побачив, що очі Медді стали скляними. Це було як удар у живіт для нього.

— Мені шкода, що я веду себе наче остання стерва зараз, але я ще нічого не їла за день і думаю, що мій настрій дуже мінливий через низький цукор, чи щось таке.

— Медді, я...

— Але нам точно варто поговорити про те, що сталось минулої ночі, — вона посміхнулась, але це мало натягнутий й майже потворний вигляд на її губах. — Ти мав рацію.

На секунду він відчув шок та здивування.

— Справді?

— Так, минула ніч була необхідною для нас.

Гаразд, можливо ця розмова буде кращою, аніж він собі уявляв. Чейз трішки розслабився, але вона продовжила, і дідько його забери, наступне, що вона сказала, вибило землю з-під його ніг.

— Ми повинні були це зробити, як би це не називалось, щоб пережити та забути, — сказала вона, переводячи свій погляд йому за спину до

місця, де передзахідне сонце кидало помаранчеве сяйво на виноградні листя.

— І ми це зробили. Тепер усе в нормі, правда ж? Ми досі друзі.

І можемо рухатись далі. Те, чого хотів ти, тепер хочу Я.

Від несподіванки його руки повільно почали опускатись. Старовинна приказка заповнила його розум. *Будь обережним із тим, чого бажаєш...* Але це не те, чого він хотів. У нього не було наміру просто отримати те, чого хоче, а потім забути. А ще краще, що в біса відбувалось? Про що вона думає?

— Про що ви тут воркуєте, голубки? — промовив Мітч у дверях. —

Усі чекають на вас двох, щоб почати їсти, а ти знаєш, що стається з татом, коли він голодний. Він уже готовий їсти скатертину.

Медісон засміялась і повернулась до брата.

— Ми спостерігали за заходом сонця, але вже поспішаємо до вас.

Наче зачарований, Чейз дивився, як вона підходить до свого брата, міцно його обіймає, а потім зникає в іншому кінці будиночку. Він стояв там, не здатний порухатись, чи навіть усвідомити, що трапилось. Чому він був таким шокованим? Це було саме те, що він запропонував — те, чого він спочатку хотів... «*Спочатку*» було ключовим словом.

От лайно. Це було єдиним, що спало йому на думку.

— У тебе все гаразд, друже? — запитав Мітч, відходячи від дверей.

Він зупинився навпроти Чейза, його очі звузились.

— Маєш такий собі вигляд.

Чейз моргнув.

— Ага, я.. я в нормі.

— Упевнений? — погляд Мітча став більш пронизливим. — Ти мені дуже нагадуєш те, якою була Медісон.

Чейз застиг. Заперечення крутились у нього на язичку, але він мовчав.

Пройшло декілька секунд, поки щось схоже на посмішку з'явилося на обличчі Мітча.

— Слухай, я терпіти не можу дивитись на тебе в такому стані. Ти завжди був поруч зі мною, поки я дорослішав. Пам'ятаєш, коли Джиммі Декер украв мій велосипед?

Чейз засміявся від несподіваного спогаду.

— Звісно, пам'ятаю.

Посмішка Мітча стала ширшою.

— Ти викрав ровер у нього, але замінив на інший, у якого були відрізані ручні гальма. Коли Джиммі з'їжджав униз по схилу... — продовжив він вже зі сміхом. — Ти той друг, який...

— Допоможе закопати труп, я знаю, — Чейз засміявся. — До речі, відрізати гальма було насправді ідеєю Чеда.

— Мене це не дивує, але насправді ти хороший друг. Гадки не маю, що відбувається між тобою і моєю сестрою. Не кажи, що це не так, тому що в мене є очі, і я добре знаю вас обох.

Що ж, трясця.

— Гадки не маю, що у тебе в голові, — Мітч продовжив. — І не впевнений, що хочу цього, але ти хороший хлопець, Чейзе. А моя сестричка завжди була закохана в тебе.

У Чейза звело шлунок. *Моя сестричка завжди була закохана в тебе.*

Аж до того моменту, як вона пояснила, що минула ніч була для неї ніщо більше, аніж свербіж в одному місці. Прямо як він і пропонував від початку... Він подумав про троянди, що в'янули у сміттевій корзині. Чорт. Як він планував оздобити той номер...

Він прокашлявся, здивований тим, яким хрипучим був його голос.

— Нічого... нічого не відбувається між нами.

— Брехня, — відрізав Мітч. — Я не проти, щоб ти був із нею. І якщо ти чекаєш на мій дозвіл, тоді ти маєш його, до моменту, поки добре ставишся до неї, — його очі глянули в очі Чейза. — Ти розумієш, про що я говорю?

— Розумію, — голос Чейза надламався.

Мітч поплескав його по плечу.

— А тепер ходімо. Час їсти, святкувати, одружуватись і все таке.

Чейз відчував, як кивнув головою, але він онімів та охолов. Іронією було величезне АЛЕ. Обставини, які завжди утримували його від того, чого він так жадав, зараз зникли, проте це вже не мало ніякого значення.

Біль, який здавався таким реальним, розрізав його груди. Він вдихнув, але здавалось, що він зовсім не дихав. Він пересував ноги, але не відчував їх.

Будь обережним зі своїми бажаннями...

Варто було, адже він отримав те, що хотів, і воно осіло тягарем у його душі.

[17](#) Канон Пахельбеля — популярний вибір для весільних церемоній. Його ніжна та елегантна мелодія часто використовується під час процесії чи свята, створює позачасову та романтичну атмосферу.

Розділ одинадцятий

Ліза мала неперевершений вигляд у своєму весільному образі. Без бретелей, із ліфом у формі серця, вона була підперезана корсетом навколо талії, що облягав її стегна і невагомо висів на її ногах, наче розквітла весняна троянда. Тонкий шар перлів був доданий до ніжної шифонової накладки.

Це була неймовірна сукня для чарівної жінки, і якщо одного дня Медісон виходитиме заміж, вона хоче плаття, схоже на це: сучасне, але водночас класичне.

Медісон вирівняла останню перлину в зачісці Лізи і усміхнулась.

— Ти маєш неймовірний вигляд.

— Дякую, — Ліза обійняла її, а потім глянула з любов'ю на їхніх мам.

Вони обоє стискали серветки.

— Думаєш, вони витримають це?

— Сподіваюсь, що так.

Медісон усміхнулась, відступаючи назад, щоб Ліза побула декілька хвилин з однією з інших дружок.

Підійшла до вікна в кімнаті, віддаленій від головного залу, вона спостерігала, як гості заповнюють доріжку. На вулиці Чед і Чендлер стояли з декількома друзями з коледжу.

Чейза ніде не було видно.

Відколи вона сказала те, що повинна, він тримався від неї осторонь.

Що було саме тим, чого Медді хотіла, але біль у її грудях не стихав,

тож досі відчувала потребу просто бути поруч із ним. Коли Чейз

повернувся після того, як вона залишила його на ганку, він

не промовив до неї і слова. Навіть не намагався підійти і після

репетиції вечері, він просто зник зі своїм братом. Звісно, він почув те,

що йому було необхідно, і міг спокійно відпочивати. Вони досі були

друзями. Усе було в нормі. Ніч пристрасті, яку вони розділили на двох,

уже стала минулим. Усе закінчилось.

Хоча все закінчиться, коли вона зустрінеться зі своїм керівником.

Витягуючи себе з думок, вона сконцентрувалась на тому, що

відбувалось навколо неї. Мітч та Ліза заслужили того, щоб вона була

поруч із ними повністю, а не лише її оболонка, серединка якої переймається за своє любовне життя.

Коли настав час підготуватись до весільного маршу, вона переймалась за Лізу та свого брата, була занепокоєна через Чейза і молилась, щоб не спіткнутись через поділ своєї сукні.

У коридорі вона помітила його широкі плечі. Глибоко вдихаючи, вона зібралась із духом та підійшла до нього, як всі інші дружки до своїх супровідників.

Коли почувалась м'яка мелодія з оздобленої біло-рожевими кольорами головної зали, вона постукала по його плечі. Він повернувся, його обличчя не виражало емоцій, а очі сталєво-блакитні.

— Ти готовий? — вона запитала, усміхаючись до болю в щоках.

Вона не збиралась робити нічого, що могло б зруйнувати це весілля.

— Звісно, — він протягнув свою руку, вона намагалась не піддаватись почуттю холоду, який вжалив її у його голосі, тому обхопила його руку своєю. Пройшла секунда і він сказав.

— Ти маєш чарівний вигляд, Медді.

Приємний рум'янець з'явився на її обличчі, горлі, майже віддзеркалюючи відтінок малинової сукні у грецькому стилі. Її серце знову перевернулось. Медісон глянула на нього і їхні погляди зустрілись на долю секунди, потім вона схилила свою голову набік, дозволяючи пасмам волосся впасти на її обличчя, наче щит.

— Дякую, — вона прошепотіла. — Ти також маєш чудовий вигляд.

Він сприйняв комплімент у звичний для Чейза спосіб та кивнув.

Незручне мовчання розтягнулось між ними, і здавалось неймовірним, що колись було все по-інакшому. Чесно кажучи, Медісон не розуміла холодної поведінки Чейза. Він був тим, хто хотів, щоб їхня ніч була разовою. Він залишив її. Усе, що вона зробила, це спробувала врятувати трохи своєї гордості і сказала йому, що погоджується. Якого біса він хотів від неї?

Із тяжким серцем, вона підняла своє підборіддя, коли почула звук музики. Перед ними кожна пара заходила у зал із усмішкою. А тоді прийшла їхня черга. Із глибини серця вона витягнула щастя та любов, які вона відчувала до свого брата та Лізи. Усмішка, яка з'явилась на її обличчі, була щирою, незважаючи на те, що її серце розбивалось на шматочки.

Адже після цих вихідних вона не дивитиметься на Чейза, так само як до цього. Для когось двері відчиняться цими вихідними, а для неї зачиняться.

Кожен ряд був заповнений членами сімей чи друзями. Вона усвідомила, що всі місця були стоячими, і зраділа, що стільки людей любило її брата та Лізу. Це робило чудеса з меланхолією, яка загрожувала піднятися і поглинути її.

Рука, яка лежала на її, напружилась напівдорозі до вівтаря. Вона глянула на Чейза, у його погляді було видно запитання та занепокоєння.

Але вона усміхалась протягом усієї романтичної церемонії. Її брат був неймовірно милим, проте перетворювався на незграбу на краю емоційного зриву, коли тримав Лізу за руку та повторяв слова, які зв'яжуть їх разом у горі та радощах. І її очі наповнились сльозами, що загрожувало зруйнувати усю тяжку роботу, зроблену тушшою для вій та підводкою, через те, яким міцним було кохання між Лізою та її братом. Її серце водночас збільшилось та закололо.

Те, як вони не відводили погляд одне від одного протягом усієї церемонії, перехопило її подих, і коли прозвучали слова: «*Тепер можете поцілувати свою наречену*», вона усвідомила, який вигляд має справжнє кохання.

Стискаючи маленький букет білих троянд у своїх руках, вона стримувала сльози.

Гості підхопились на ноги та почали аплодувати. Сльози вирвались, і Медісон придушила маленький смішок, коли Мітч обійняв рукою Лізу за талію, нахилив її до підлоги та поцілував так, як сестрі ніколи не варто бачити.

Коли Ліза та Мітч відійшли одне від одного, сміючись та усміхаючись, Медісон зустрілась із поглядом Чейза. У його очах був секретний вогник, той, який завжди був і буде закритим для неї. Вона відчула цей найкоротший та найсолодший смак.

...

Дзвеніло столове срібло, майже приглушене сміхом і гомоном розмов за головним столом та меншими круглими, що оточували його.

Чейз сміявся над чимось, що сказав Чед, і наче сканував ряди усміхнутих облич. Його погляд зупинився на одному конкретному. Медді.

Дідько, вона мала просто неймовірний вигляд. Багряна сукня підкреслювала її бліду шкіру й темне волосся, не кажучи вже про те, що вона облягала всі вигини, що змушувало його кров приливати до певної частини його тіла. Не те, щоб це припинялось, відколи він уперше глянув на Медді цими вихідними.

Боже, йому так хотілось забрати кудись її від сторонніх очей. Його пальці обпікались у бажанні торкнутись вирізу її сукні у формі серця. Спостерігати, як вершечки її грудей стають твердими під його поглядом, відчувати тремтіння, коли його рука ковзає під її сукню. Чейз поюрзав на кріслі, спостерігаючи за нею.

Маленька, вузька усмішка виднілася на її витончених рисах, а її очі, здавалося, танцювали під приглушеним світлом та полум'ям свічок, але він знав, що з нею щось не так. Чейз лиш хотів дізнатись, коли все пішло шкереберть. Міг би заприсягтися, що коли прокинувся того ранку, вони обидва були нарешті на одній хвилі.

Кислота роз'їдала його зсередини, наче завтра не існувало. Він намагався переконати себе, що це виразка. Дідько, виразка ще була б непоганим варіантом в порівнянні з тим, що насправді змушувало його нутрощі кипіти і крутитися навколо самих себе.

Усю минулу ніч Чейз кидався по ліжку та крутився, наче він випив відро кави. Слова Медді звучали в його вухах ще довго після того, як вони були сказані. Він прокручував їх знову і знову, аналізував, наче він одержима дівчинка-підліток. Ось до чого він опустився. Прокляття. Чейз відхилився назад на кріслі, бездіяльно повертаючи ніжку свого келиха для шампанського.

Те, що залишилося між ними, не було добрим, і йому нестерпно хотілося дати їй простір, якого вона, очевидно, хотіла.

Він почувався як кусок лайна, невпевнений, чи це щось фізичне, чи більше. Протягом дня він переконував себе, що коли він повернеться до міста, у нього буде багато справ, які зможуть відволікати його.

У нього були обов'язки по керуванню клубами, у яких він може потонути. Плани щодо відкриття четвертого, що тягнуло за собою багато зустрічей, які заповнять його час. А ще були жінки...

Шлунок Чейза закипів від цієї думки, і йому це не сподобалось.

Його погляд ковзнув до місця, де сиділи її батьки. От халепа. Йому треба перестати витріщатись на неї, наче він закоханий кобель. Хтось неодмінно помітить. Чорт, люди вже і так помітили, навіть Мітч.

Наперекір своїй волі та здоровому глузду, він знову не міг відвести погляд від Медді, майже благав, щоб вона підняла погляд та помітила його.

Так і сталось.

Чейз втягнув повітря, ледве помітивши, що Мітч встав та почав виголошувати тост для своєї нової дружини. Він не чув анічогісінько, окрім стукоту серця, який калатав у його вухах. Простий погляд її очей, і його тіло знову оживало. Він був твердим, наче кована сталь. Це просто безглуздо. Та ні, це було більше, аніж просто безглуздо — це була миттєва фізична реакція, яка не зникне просто так.

— За нас! — радісно вигукнув Мітч, тримаючи свій келих із шампанським. — За наше майбутнє!

Медісон підняла свій келих, не зводячи погляду із Чейза. Її губи поворухнулись, віддзеркалюючи ті самі слова, що він пробурмотів.

— За наше майбутнє.

Розділ дванадцятий

Чейз прокинувся зранку в неділю, вкритий холодним потом. Або він захворів на чуму, або в нього була ломка від забруднення і смогу Вашингтону.

Або ж це було щось зовсім протилежним і воно мало ім'я.

Медді.

Він перекотився на свій бік, розплющив очі і помружився від променів сонця, які прокрадались між жалюзі. Глянувши на годинник, він побачив, що не має багато часу на те, щоб валятись у ліжку. Мітч та Ліза скоро вирушать у свій медовий місяць на Багами, і Чейз хотів ще раз побачитись із ними.

Також у нього був прихований план.

Чейз хотів побачити Медді і сподівався, що зможе підловити її до того, як вона поїде до міста. Їм необхідно було поговорити, і оскільки всі весільні святкування вже завершилися, це було ідеальним часом, щоб то зробити. Нічого немає, що могло б відвернути увагу. Жодних друзів чи членів сім'ї, які затримуються поруч, аби підслухати розмову.

У Медісон немає шансу на втечу.

Виплутавшись із простирадла, яке обгорнуло його стегна, він устав та потягнувся. Чейз думав аж до пізньої ночі, поки він не зрозумів, що змусило Медді так налякано втікати від нього. Тепер вона заявляла, що хотіла бути лише друзями, але він вважав, що це повна брехня. Якби це було так, то дівчина не була б такою ображеною після його пропозиції переспати. А ще не ходила б за ним, як маленька тінь, протягом стількох минулих років.

Авжеж, ні. Вона брехала. Брехала, щоб захистити себе, і він повівся на це. Зрештою, він не зробив нічого, щоб показати їй те, що відчуває щось відмінне від того, про що говорив усі ці роки, начебто він нічим не кращий за свого батька. Якщо вже на те пішло, він доводив, що вона весь час мала рацію. Уперше це сталось на відкритті нічного клубу.

Ступивши під гарячі потоки душу, він вилаявся. Згадував, який розкішний вигляд вона мала у своїй чорній сукні тієї ночі, дивилась на нього своїми великими невинними очима, він тверднув, наче скеля.

Він хотів її ще тоді, був так близько до того, щоб взяти її прямо там на дивані у своєму офісі. Її брат не був єдиною причиною, яка зупиняла його. Медді була варта кращого, аніж це. Але коли він відсторонився і прийшов до тями, він не міг повірити у те, що майже накоїв.

Наступного ж дня, як цілковитий недоумок, із хорошими намірами він вибачився і скинув усе на алкоголь.

Після того він спав із кожною жінкою, чия зовнішність була протилежною до Медді, просто щоб викинути її з голови. Він приховував своє бажання бути поруч із нею, як брат, коли насправді — що він міг тепер визнати — було просто потребою бути разом із нею. Поклавши руки на мокру плитку душевої, Чейз нахилив голову назад та заплющив очі. Глибоко всередині він завжди знав, наскільки сильно турбується про неї, що це давно переросло з прихильності у справжнє велике щось, що починається на букву К, але він не хотів цього приймати, ніколи не наважувався навіть визнати це.

Але тепер він визнав і в жодному разі не відпустить її.

Прийнявши душ, Чейз переодягнувся, рішуче налаштований, і вирушив до головного будиночку. Був зовсім не здивований побачити там своїх братів та більшу частину сім'ї Деніелс.

Мітч та Ліза були зайняті прощанням із гостями, у той самий час їм доводилось відбиватись від їдких коментарів братів Чейза. Його очі почали оглядати натовп людей, які чекали своєї черги, шукали обличчя, яке йому було необхідне.

Але він не знайшов її.

Повернувшись до містера Деніелса, він завмер.

— А де Медді?

— Ти щойно розминувся з нею, — сказав він, озираючись через плече на голосний сміх Лізи. — Медісон попрощалась з усіма й вирушила до міста.

Кислота закипіла в його шлунку. Такого не могло бути, щоб Медісон поїхала, не попрощавшись із ним. Нізащо. Але це було правдою. Медді поїхала.

Ох, чорт забирай.

...

Чейз не марнував і секунди після того, як щасливі молодята вирушили до аеропорту. Стрибнувши у свою машину, він вирушив за маленькою

відьмою. Дорога до міста повинна була зайняти трішки менше години, але вдача була не на його боці.

На платній дорозі сталась аварія, яка затримала його на сорок п'ять хвилин. Тоді дві смуги були перекриті на під'їзді до автомагістралі, ще одна клята ДТП на мосту. Коли нарешті припаркував свою машину в гаражі позаду галереї, він заглушив двигун і миттю побіг до входу. Вона могла бігати від нього, ховатись скільки їй заманеться, але вона дізнається правду. Вони не можуть бути друзями.

Цього було недостатньо. Ніколи не буде достатньо.

Медді жила в меншій квартирі на одному з нижніх поверхів, а Чейз був занадто нетерплячим, щоб чекати, поки ліфт спуститься вниз, тож вирішив скористатися сходами і кинувся до них, наче божевільний.

Чхати він хотів.

Єдиною його думкою була Медді, яка поїхала без прощання. Його Медді ніколи б так не вчинила. Вона б залишилась та кричала на нього. Звинувачувала би його. Дідько, та навіть ляснула по обличчю. Але ні в якому разі не втекла, тільки якщо вона була налякана, а не злилась.

Із шаленим серцебиттям він штовхнув двері на четвертий поверх, майже врізавшись у молоду пару з малесенькою собачкою.

— Вибачте, — він пробурмотів і пройшов повз них.

Діставшись до дверей Медді, він зупинився і почав грюкати так, ніби це були десятки полісменів, які от-от виламають двері.

— Медді? Це Чейз.

Роздратований цією негідницею, він збив кісточки своїх пальців об двері, його накрило бажання вибити їх. Хоча він сумнівався, що Медді це сподобається.

В іншому кінці коридору відчинились двері квартири, яку, як знав Чейз, здаватимуть в оренду. Наглядач вийшов у заплямованому фарбою комбінезоні.

— У вас щось трапилось, містере Чейз? — спитав він, витираючи руки.

Тільки тоді він усвідомив, що справді виглядав як божевільний, що виламає двері до квартири Медісон. Він опустив руки та прокашлявся.

— Я шукав Медісон.

Наглядач із ніжністю усміхнувся.

— Міс Деніелс не вдома. Вона зустрічається з ріелтором, щоб заселитись у якийсь з таунхаусів¹⁸ на іншому боці річки.

Серце Чейза важко перекрутилось.

— Ріелтор?

Той кивнув.

— Так, Міс Деніелс зателефонувала мені вчора і розказала, що планує переїхати. Сказала ще щось про те, що хоче вибратись із міста. Мені дуже не подобається думка, що вона їде, адже вона така чудова орендарка, але я дав їй контакти ріелтора, із яким ми мали справу.

Мені здалось, що вона хоче владнати це якнайшвидше.

Нічого з цього не мало сенсу. Його мозок навідріз відмовлявся вірити в це. Вона обожнювала місто і любила те, що їй майже не доводилось добиратись до роботи. Медді ніколи б не покинула це місто. Це була не вона — тільки якщо...

Поки він витріщався на наглядача, зневіра поступилась місцем болю, він був таким реальним, що Чейз був здивованим, як він не впав на коліна. Розуміння доходило повільно, перевернуло його нутро та вивернуло його зсередини. Вона не просто поїхала. Це було більше, аніж просто переховування від нього.

Медді була сповнена рішучості покинути його ще до того, як він коли-небудь матиме шанс по-справжньому бути з нею.

...

Медісон сиділа за своїм столом і переглядала сотні листів, які вона пропустила, поки відпочивала серед виноградників. Нічого надважливого, але вона розгорнула перший же лист і почала методично його перечитувати.

Не маючи гадки, скільки пройшло часу, вона підняла погляд тільки тоді, коли Бріджит поставила стаканчик із гарячим лате на її стіл. Вона усміхнулась.

— Дякую тобі. Це саме те, що мені було потрібно.

— Вірю, — Бріджит сіла на край столу Медісон, в одній руці вона тримала свій напій, а іншою перебирала ручки.

Без сумніву, вона розділила їх на кольори. Сині в одному тримачі, чорні в іншому.

— Маєш вигляд, наче в тебе був безсонний тиждень.

Бріджит самовпевнено погладила рукою свій низько зв'язаний хвіст та підморгнула. Медісон вже розповіла Бріджит про те, що сталось на

весіллi, і про свої плани на майбутнє.

— Я вчора після обіду зустрічалась із ріелтором, і ми переглянули декілька таунхаусів у Вірджинії, — вона зробила паузу, адже їй було нестерпно навіть вимовляти ці слова. — Я гуляла допізна.

А ще вона погано спала минулої ночі. Медді любила свою квартиру, любила місто, але вона повинна була це зробити. Ні в якому разі більше не могла залишатись так близько до Чейза, бо існує ризик того, що вона стикнеться з ним у компанії його чергової пасії. Це знищить її. Бріджит похитала головою.

— Повірити не можу, що ти переїжджаєш.

Вона здригнулась, коли проводила пальцем по тонкій подряпині на поверхні свого столу.

— Мені здається, що настав час змінити декорації в житті.

Її подруга сумнівалась у цьому.

— І це ніяк не пов'язано з тим, хто живе в одному житловому комплексі, що і ти? Чи загалом з тим, що ти звабила шафера?

Медісон почервоніла, але нічого не відповіла.

— Я розумію, що тобі важко бачити його, але Медісон... переїзд? — Бріджит зітхнула. — Не впевнена, що це правильне рішення.

У неї теж були сумніви, але вона його вже прийняла.

— Мені потрібно почати заново, Бріджит. І єдине, як мені вдасться це зробити, це триматись від нього подалі, наскільки можливо. Якщо я і далі бачитиму його, то ніколи не зможу забути.

Співчутливий погляд відобразився в рисах обличчя Бріджит.

— А що ти збираєшся робити з сімейними застіллями?

— Лиш сподіватись, що він не з'являтиметься там, — вона зробила ковток свого лате.

— Яюсь миритись із цим?

— Не думаю, що це буде так важко, якщо я не бачитиму його кожен довбаний день.

— Хмм. Знаєш, багатьом людей відстань лиш пом'якшує серця.

— Ага, таких людей треба зв'язати і розстріляти.

Медісон поставила свій напій на стіл і почала гратись із мишкою.

— Це різкий крок, я знаю, але він необхідний.

Як вона щойно сказала Бріджит, вона ніколи повністю не зможе забути Чейза, якщо їй доведеться продовжувати бачити його, чути про його

подвиги, а іноді й бути їхнім свідком. Переїзд із міста міг би допомогти.

Зрештою, вона не шкодувала про те, що трапилось під час весілля. Та ніч була чимось, що вона плекатиме ще довгий час, може, і все життя. А, можливо, одного дня вона знову знайде таку ж пристрасть. Біль у її грудях з'явився лиш від цієї думки, і твердий комок утворився в горлі, але вона не могла змусити когось покохати її.

— Що ж, принаймні весілля було чудовим, чи не так? — сказала Бріджит, повертаючись до столу, який стояв у офісі Медісон. Медісон кивнула.

— Весілля точно запам'яталось, беззаперечно.

— Схоже на листівку «Голмарк», — Бріджит засміялась, а Медісон повернулася до копання у своїх листах.

— Тобі варто виписати цю фразу. Це було би банально... Ох, от же дідько.

Підіймаючи очі, Медісон застигла поглядом на її подрузі.

— Що?

Блакитні очі Бріджит розширились.

— Ем, глянь сама.

Спантеличена, Медісон простежила за поглядом Бріджит, і у неї відвисла щелепа.

— О мій Боже...

Крізь скляні стіни, що оточували її кабінет, вона побачила темноволосу голову, яку вона не могла сплутати, що прямувала прямо до неї, та ті широкі розправлені плечі, сповнені наміру та рішучості.

Чейз.

Що він тут забув? Чому? У неї не було часу на те, щоб придумати собі відповіді, тому що двері розкрились, і Чейз стояв там. Високий, засмаглий, до гріховності сексуальний, але і неймовірно розлючений. Медісон почала підійматись на ноги, але вони не слухались її.

— Чейз, що ти тут робиш?

Вогонь запалився в його очах, як тільки він поглядом знайшов Медді.

— Нам потрібно поговорити.

— Емм, просто зараз? — вона безпорадно оглянула офіс. — Я думаю це...

— Це не зачекає, — він проричав. — Ми маємо поговорити просто зараз.

Бріджит почала підійматись.

— Думаю, я залишу вас наодинці. Упевнена, тут є інші столи, на яких потрібно навести лад.

Медісон вже стояла на ногах, погладжуючи своїми руками бавовняну спідницю. За плечами Чейза вона бачила багато своїх колег, які пильно стежили за ними зі своїх робочих місць. Це буде ніяково.

— Ні. Тобі не обов'язково йти. Емм, Чейз і я можемо...

До того, як вона встигла закінчити речення, він опинився перед нею. Без жодних слів він обхопив її щоки і притиснувся своїми губами до її. Занадто приголомшена, щоб одразу зреагувати, вона застигла, поки його губи притискалися, повільно вимагаючи, щоб її губи розтулилися для нього. Тоді тіло Медді розтануло в його обіймах, у поцілунку, який швидко поглибився.

Він притягнув її до себе, підійняв на носочки взуття. Він цілував із такою ж пристрасстю та відчаєм, які вона тримала в собі всі ці роки. Те, як його руки тремтіли в її обіймах, проникало глибоко всередину та руйнувало щойно зведені стіни навколо її серця.

Коли Чейз відірвався від неї, то продовжував тримати її в обіймах.

— Чому... і навіщо ти це зробив? — спитала вона.

Маленька усмішка пробігла по його обличчю.

— Вибач, я повинен був зробити це, що б не заважало.

— Овва. Думаю, мені потрібен попкорн для цього, — вигукнула Бріджит.

Медісон почервоніла від коріння свого волосся до кінчиків закручених пальців ніг. Якимось чином вона забула, що її подруга досі стояла там... плюс ціла кімната людей ззовні спостерігала за ними через скляні стіни. Відійшовши назад, вона захитала головою.

— Чейзе...

— Дозволь мені спершу дещо пояснити, гаразд? До того, як ти втечеш або почнеш сперечатись зі мною.

— Я...

— Медді, — сказав він, а очі його блистіли.

— Тобі краще дати цьому чоловіку шанс виговоритись, — сказала Бріджит і сіла назад у своє крісло, склавши на грудях руки.

— Дочекатись не можу його промови.

Медісон кинула на подругу вбивчий погляд, але здавалось, що це не змусить Бріджит піти. Як і його.

— Гаразд, — сказала Медісон.

Чейз зробив глибокий вдих.

— Немає сенсу в тому, щоб ходити навколо, отже, я скажу прямо.

Я був ідіотом, кретином. Кожен раз я поведився з тобою неправильно.

Її щелепа відвисла.

— І весь цей час думав, що роблю правильно, що не вступаю в стосунки з тобою. Я не хотів зраджувати Мітча, переспавши з його маленькою сестричкою. Мені не хотілось якось зіпсувати і нашу дружбу, адже ти була такою великою частиною мого життя, — він знову глибоко вдихнув. — І я ніколи не хотів бути таким як батько. Поводитись з тобою так, як він робив це з моєю мамою. І це було дурним рішенням, я це розумію зараз. Чед мав рацію. Батько ніколи не любив нашу маму, але в мене все по-інакшому — у нас інша ситуація. І завжди була.

Протягом усієї своєї розповіді він жодного разу не звів погляду з Медісон. Вона розтулила рот, щоб щось сказати, але від випередив її.

— Але єдине, що мені вдавалось, це псувати все. Та ніч у клубі... Я не був п'яний.

Медісон незручно покрутилась у кріслі.

— Я знаю.

— Це була дурна відмазка, тож мені шкода. Тієї ночі мені варто було розказати про те, що насправді відчував. І кожної наступної ночі, — сказав він, роблячи крок уперед. — Мені варто було також розказати про свої почуття вночі в тому клятому номері.

Її серце калатало, коли надія зростала в клубку емоцій, який вона ніколи не могла розплутати. Це все здавалось нереальним. Сльози потекли з її очей, коли вона потягнулась до столу.

— І що в тебе за почуття?

Чейз усміхнувся, що утворило ямочки, які вона обожнювала, і в той момент, як він заговорив, його голос був хриплим:

— Дідько, ну Медді, я не надто хороший у цьому. Ти... ти мій світ. Завжди була моїм світом, скільки себе пам'ятаю.

Бріджит тихо вдихнула, а Медісон тремтячою рукою прикрила рот.

Підходячи ближче, він ніжно прибрав її руку від губ та накрив своєю.

— Це правда. Ти моє все. Я люблю тебе. Люблю довше, аніж це усвідомлював. Будь ласка, скажи мені, що моя тупість не зіпсувала все безповоротно між нами.

Декілька секунд Медісон не рухалась, навіть не дихала, поки його слова перекидались усередині неї і огортали її серце, майже так само міцно, як його пальці сплелись з її. А тоді вона кинулась уперед, притулилася своїми губами до його.

Він відповів на її поцілунок, відчайдушно та пристрасно, його руки притиснули Медісон до грудей. Вона відчувала його жорстке тепло від кінчиків її грудей униз до твердішої, гарячої частини його тіла, притиснутої до її живота. Вона впивалася його збудженням, пристрастю, в якій він тримав її. Навіть якщо це було недоречно, і це було не найкращим місце для цього всього, але вона це робила, адже це був момент, на який вона чекала все своє життя.

Саме так. Комок знову утворився в її горлі. Вона ледве усвідомила, що Бріджит тихо вислизнула з офісу.

— Я хочу тебе, — він прошепотів їй в губи.

У неї перехопило подих.

— Хочеш?

Чейз кивнув.

— Нікого іншого не існує — для мене більше нікого не буде, окрім тебе. Лише ти, Медді. І я клянусь тобі, я ніколи не вчиню з тобою, як мій тато чинив із моєю мамою. Дідько, я б не зміг. Я просто не такий, як він.

Змахнувши гарячі сльози, вона обійняла Чейза руками і вдихнула його запах.

— Ох, Боже мій, Чейзе. Я так тебе кохаю.

Його сміх був схожим на суміш полегшення та радості, він стиснув її міцніше, так, що вона могла відчувати своїм серцем стукіт його.

Вона притулилась губами до шкіри біля його вуха і прошепотіла.

— Думаю, мені варто скористатись лікарняним, адже є дещо, що мені хочеться зробити просто зараз.

Дихання Чейза перехопило в нерівному пориві.

— Я не можу не погодитися, але...

— Але? — Медісон відійшла, завмерши.

Чейз не міг стримати усмішки.

— Але після цього ми поїдемо до будинку твоїх батьків.

— Справді? — на її губах з'явилась усмішка. Запаморочена, вона обійняла його за шию. — Боюсь навіть запитати навіщо.

Усмішка Чейза стала такою ж, як усмішка Медді.

— Думаю, що нам варто особисто розповісти їм новину, тому що це...

— він поцілував її знову, його язик сплівся з її, витягуючи з неї глибокий стогін.

І цей поцілунок тривав доти, доки пальці її ніг не скрутилися на ногах, а серце важко закалатало в грудях.

Цілувати Чейза, кохати Чейза — це те, що їй ніколи не набридне.

Відходячи назад, він усміхнувся і сказав:

— Це назавжди.

[18](#) Таунхаус — комплекс малоповерхових комфортабельних будинків, суміщених між собою бічними стінами.

Подяка

Подяки це щось, що завжди важко писати. Неважливо, скільком людям я дякую, знаю, що завжди про когось забуваю. Отже, цього разу я буду лаконічною та милою, такою ж, яким би був Чейз. Дякую всім, хто підтримував або казав добрі слова, тим, хто був за лаштунками та допоміг утілити в життя «Спокушаючи *шафера*», і тим, хто розділив подорож Медді та Чейза.

Про автора

Авторка бестселерів №1 за версією New York Times та USA Today
Дженніфер Л. Арментроут пише дорослі романи під псевдонімом
Джей Лінн. Вона проживає у Західній Вірджинії, де і пише сучасний та
паранормальний роман. Усі чутки, які ви могли чути про її стан,
не є правдою. Ну, здебільшого. Коли вона не приділяє весь свій час
написанню творів, вона витрачає його на читання, проводить час зі
своїм чоловіком і Джеком Расселом Локі, займається спортом та
переглядає справді жахливі фільми про зомбі. Іноді вдає, що пише.

www.jenniferarmentrout.com

Літературно-художнє видання

Серія «Брати Гембл»

АРМЕНТРАУТ Дженніфер Л. під псевдонімом Дж. Лінн

Спокушаючи шафера

Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*

Відповідальний за випуск *Я. С. Гончарова*

Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*

Верстальник *О. В. Целуйко*

Підписано до друку 13.04.2024.

Формат 84x108/32. Друк офсетний.

Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 10,08.

Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

Св. № ДК65 від 26.05.2000

61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24

E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано в АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»

61011, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.

Свідоцтво ДК № 7032 від 27.12.2019 р.

www.globus-book.com

КСД

Простір книжок, що захоплюють

Книжки видавництва КСД ви можете придбати

- на сайті КСД: bookclub.ua
- e-mail: support@bookclub.ua
- в мережі книгарень КСД;
див. адреси на сайті Клубу
або за QR-кодом

**Для гуртових
замовлень**
e-mail: trade@ksd.ua

**Анонси
видавництва КСД:**
див. на сайті Клубу або за QR-кодом

**Безкоштовна
гаряча лінія
з будь-яких питань:**
0 (800) 30-10-90

Запрошуємо до співпраці авторів, перекладачів
e-mail: publish@ksd.ua
